

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 369 • CENA 51,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,70 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
4. mart 2005.

MRTVA STRAŽA

★ DOK HOLIDEJ ★

369

Frenk Larami

MRTVA STRAŽA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 369

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

DEATH WATCH

Recenzija i adaptacija

Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 24. II 2005.**Tržište:** 4. III 2005.

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (05)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. - 1972, br. 1 -. - Novi Sad : Marketprint,
1972-, - 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o., Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – DEATH WATCH

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Stražar koji je hodao ivicom zida visokog čak devet stopa nikada nije saznao šta mu se dogodilo. Dok je hodao pored ivice opasane bodljikavom žicom, neko mu je munjevito namakao omču oko vrata. Nije uspeo da pusti ni glasa, a već u sledećem trenutku neko ga je povukao dole, u bezdan. Telo mu se svom težinom sručilo na kamenito tlo pored temelja zida. Odmah zatim, dva čoveka su nečujno koraknula iz tame, a prvi je hitro čučnuo i brzo mu skinuo omču. Kada mu je pustio glavu, ona je mlitavo klonula.

– Slomljen vrat – šapnuo je Mak Hju ustajući.

– U redu – odvratio je Džensi kratko.

Uzdahnuo je i za trenutak bacio pogled prema visokim Kordiljerima čiji su okomiti vrhovi nekako čudno štrčali parajući bledunjavo nebo.

– Skoro će izaći mesec. Nemamo vremena za gubljenje.

Obojica su bili teksaški rendžeri i nosili su puške prebačene preko leđa. Na nogama su imali čizme sa specijalnim kožnim đonovima prilagođenim za penjanje po glatkoj površini.

Mak Hju je savio konopac i ponovo napravio malu omču. Izgledalo je kao da obojica nešto čekaju.

Odnekud je odjeknulo sumorno zavijanje kojota.

Mak Hju pogleda Džensija i ispravi palac.

Onda je sa udaljenog kraja visokog zida odjeknuo huk noćne sove.

Mak Hju ispravi i kažiprst.

Nastavili su da čekaju. Ubrzo su začuli još dva signala: kricanje neke nepoznate noćne ptice praćeno brzim kreketanjem žabe krastače začulo se u blizini jednog drveta, baš u južnom uglu.

– Svi su tu – rekao je tiho Mak Hju. – Vreme je da pređemo preko zida i uđemo u dvorište. Hej, je li onaj Meksikanac rekao koliko stražara će biti, Džensi?

– Hmm... samo je rekao da će ih biti mnogo. Prokletnici, samo da ih ne bude previše!

– U pravu si. Jer, taj vraški sastanak može biti gotov i pre nego što ih sredi-mo, drugar.

Džensi nešto promrmlja i pokretom ruke pokaza na konopac koji je držao njegov kolega. Mak Hju samo klimnu glavom, malo se izmače i pogleda prema vrhu zida koji je bio opasan gvozdenim stubićima preko kojih je bila zategnuta bodljikava žica. Pažljivo je odmerio rastojanje, a onda zavitlao uže nastojeći da nabaci omču na jednu od šipki: ruka mu nije zadrhtala i uspeo je iz prve. Lagano je povukao konopac da vidi da li je dovoljno čvrst, a onda mahnuo Džensiju i počeo brzo da se penje. Čizmama je za-

grebao zid i krenuo bez ikakvih problema. Posle minut-dva, rukom je dohvatio metalnu šipku, izdigao se i pažljivo stao na bodljikavu žicu, a onda se ispravio na vrhu zida koji je bio širok nešto manje od jednog metra. Zatim je čučnuo i sa revolverom u ruci se pažljivo osvrnuo oko sebe.

Pokrete je zapazio na nekoliko mesta: na južnom ćošku ugledao je Kliva Šona koji se dočepao vrha baš kao i on, a onda preskočio žicu i plegao po zidu. Na istoku je to isto radio Frenk Teri, dok su se na potpornom zidu nalazili Oli Šubridž i Mič Denton.

U jednom trenutku svi su ležali na zidu, dok je dole ispod, sav zgrčen u senci, Džensi Bener čekao na Mak Hjuov znak. Već u sledećem trenutku osetio je trzaj konopca.

– Sada je u redu, Džensi! – šapnuo je Mak Hju, ali odmah zatim se ispravio. – Ne, čekaj! Neko dolazi! – prošištao je.

Džensi se priljubi uz zid, držeći kolt čvrsto u ruci. Ostao je tako izvesno vreme, uopšte se ne pomerajući i pažljivo osluškujući.

Onda se iza limunovog drveta na sredini dvorišta pojavio stražar. Zatim se sve odigralo kao u magnovenju: Kliv Šon koji se poput senke podigao sa vrha zida, odsjaj noža u tmuni, tup udar, a onda tiho krkljanje. Već u sledećem trenutku stražar se srušio kao pokošen.

Mak Hju odahnu i dobaci svom kolegi.

– Penji se sada, Džensi. Hajde, brzo, put je raščišćen!

Ovaj ga je bez reči poslušao. Svuda okolo vladala je tišina, a svi rendžeri bili su na svojim mestima.

– Sto mu gromova! – šapnu Mak Hju. – Ima ih više nego što smo mislili!

– Tačno. Moraćemo da se probijemo do kuće pre nego što izađe mesec – dobaci Kliv.

Lagani zvižduk bio je znak da svi puste konopce i lagano „siđu“ niz unutrašnju stranu zida. Mak Hju i Džensi su bili prvi, a uskoro su im se pridružili i ostali. Okupili su se ispod krošnje limunovog drveta i skinuli puške koje su nosili prebačene preko leđa. Kliv Šon je mirno prišao mrtvom stražaru i izvukao svoj nož koji je obrisao o travu, a zatim ga vratio u futrolu.

– Odavde ćemo se prišunjati do kuće! – kazao je Džensi. – Zapamtite da pucaanja nema sve dok svako ne zauzme svoje mesto. Vrlo je važno da svi krenemo u isti mah.

Džensi još jednom odmeri ostale.

– Sa srećom, momci – šapnuo je. – I zapamtite jedno: nema milosti. Krupna riba nam je potrebna živa, zato bi bilo poželjno da Linkoln Rend ne strada. No, ako budu pružili otpor, zna se šta sledi. Ja preuzimam odgovornost.

Ljudi se ćutke razidoše kroz žbunje limunovog rastinja. Džensi je krenuo na levu stranu nečujno se šunjajući od drveta do drveta. Odjednom mu pod nogom puče neka suva grančica i u istom trenutku, on kroz granje ugleda stražara koji se sa puškom u ruci okrenuo prema njemu. Nije mu preostalo ništa drugo nego da se baci na njega udarajući ga puškom u grudi. Začulo se samo prigušeno krkljanje, a čovek se zgrčio i instinktivno pognuo glavu. Sledio je udarac kundakom u bradu i stražar se bez reči srušio na zemlju.

Džensi se saže, uze čovekovu dvocevku i na brzinu je pregleda: bila je puna „teške“ municije pogodne za borbu izbliza. Džensi samo klimnu glavom, zabaci svoju pušku na ramena i krenu dalje.

Na njegovoj desnoj strani, Mak Hju se privukao do jednog granatog badema i tu sačekao stražara koji se približavao. Kada je čovek stigao naspram njega, Mak Hju izroni iz tame i udari ga pesnicom u lice. Sledeći udarac bio je još jači, tako da nesrećnik nije ni znao šta ga je snašlo.

Za to vreme, treći rendžer, suvonjavi i visoki Frenk Teri, borio se sa jednim stražarem koji ga je iznenadio na ivici rastinja. Ovaj ga je napao s leđa i čvrsto ga šćepao rukom za vrat, dok je Teri pokušavao da mu podmetne nogu i saplete ga. To mu je krajnjim naporom uspelo, tako da su obojica uz muklo stenjanje tresnuli na zemlju. Stražar je pokušao da krikne, ali mu je Teri šakom pritisnuo usta i tako snažno zavrnuo ruku da se u trenutku začulo krckanje kostiju. Čovek se naglo trgao, ali mu je Teri zadao snažan udarac u potiljak od koga je konačno izgubio svest.

I taman kada se visoki rendžer uz uzdah uspravio, iz mraka je pred njega izronio drugi stražar. Već u sledećem sekundu spazio je blesak metala i hitro se izmakao, bacivši se u stranu. Začuo je zvižduk noža koji je proleteo pored njega, a onda uhvatio čoveka za koleno, tako da je izgubio ravnotežu. Sledio je udarac nogom u grudi, a onda u vrat: stražarevo telo se samo lagano trznulo, a onda se bez glasa skljkalo na zemlju. Zadihan, Teri je podigao svoje oružje i požu-

rio prema kući. Tek sada je primetio da su u prizemlju svetla svuda upaljena.

Njegov prijatelj Oli Šubridž je takođe nabasao na stražara na samoj ivici limunovog žbunja. No, ovaj je gledao na drugu stranu, podigao pušku i pažljivo nanišanio. Oli u trenutku shvati da je prokletnik ugledao njegovog drugara Miča Dentona koji se baš prebacivao preko zida. Zato je njegova reakcija bila munjevit: iz sve snage je tresnuo stražara kundakom, a čim je pao na zemlju, zadao mu je još jedan snažan udarac u lobanju.

Denton je za to vreme tiho prišao stražaru kod žbuna i namakao mu remen puške oko vrata. Zatim ga je „dohvatio“ kolenom u leđa i svom snagom trgao pušku. Stražarev jauk zamro je u grlu i već posle nekoliko sekundi, on je prestao da diše. Denton ga je uvukao u obližnji gustiš i pojurio prema kući, pitajući se da li su ostali već stigli na svoja mesta.

*

U velikoj osvetljenoj odaji u prizemlju, dvanaestak ljudi je sedelo oko dugačkog uglačanog stola na kome su se još uvek nalazili ostaci od večere. Bar polovina prisutnih bila je odevena u uredna građanska odela, a gotovo svi su pušili skupe kubanske cigare.

Na čelu stola, u izrezbarenoj stolici sa visokim naslonom i sedištem presvučenim crvenim plišom, sedeo je Linkoln Rend, snažan pedesetogodišnjak pomalo grubog izgleda. Desno od njega sedeo je njegov sin Ben, crnokosi dvadesetpetogodišnjak koji je dosta podsećao na oca. Preko puta Bena nalazio se smeđokosi čovek koščatog lica sa dugim brkovima koji su mu davali sasvim neobi-

čan izgled. Njegova desna ruka počivala je na ivici stola odakle ju je svaki čas mogao spustiti do drške svog niklom okovanog „remington“ revolvera kalibra 44, pripasanog veoma nisko na bedru. Bio je to Emet Nil, Rendov glavni revolveraš i jedan od najopasnijih plaćenih ubica koji su ikada hodali Divljim zapadom.

Njih trojica su dominirala ovim sastankom, a sada su svi kao bez daha slušali Linkolna Renda koji je izlagao neki zajednički plan. U sledećem trenutku on zastade i tiho dobaci sinu:

– Dovedi ovamo Larija Streta.

Ben klimnu glavom i brzo izađe iz sobe da bi se posle dva, tri minuta vratio sa plavokosim tridesetogodišnjakom koji je nosio mali revolver u ramenoj futroli ispod sakoa.

– Većina vas poznaje Larija – obratio se prisutnima Rend senior. – On je moj pravni zastupnik i mogu reći da me je do sada izvlačio iz gotovo nemogućih situacija. Sa ovom šemom se baš u potpunosti ne slaže, ali... pošto je profesionalac, učiniće sve što se može. Je li tako, Lari?

Stret se osmehnu i klimnuvši glavom izvadi neke papire iz torbe.

– Učiniću sve što je u mojoj moći, Link – dodao je slažući dokumenta. – Dakle, gospodo... što se tiče tog udruženja koje je predložio gospodin Rend, ja sam u ugovoru sve detaljno razradio. Napisao sam koliko ko treba da doprinese u ljudstvu i ostalim stvarima, a precizno sam naveo kolika će dobit biti za svakog pojedinačnog učesnika. Sve je napisano jasno, konkretno i bez nepotrebnih advokatskih nagvaždanja. Zbog toga se nadam da ćete svi razumeti.

Zatim je dodao nekoliko papira Benu, a ovaj ih je prosledio ostalim banditskim vođama.

– Link je rekao da ne odobravam ovaj plan u celini, pa moram odmah da vam kažem da se ovde planira ubistvo tekshaškog guvernera, kao i čelnih ljudi dve susedne države.

Pošto se žagor razlegao odajom, on iznenada začuta. Vođe bandita se trgoše i s nevericom pogledaše u Linkolna Renda. On se osmehnu i odmahnu rukom.

– To je tačno – potvrdio je lagano – ... nameravam da ubijem guvernera Teksasa, Meksika i Luizijane – dodao je kratko i jasno. – To je neophodno, verujte mi. Dakle, ako je neko toliko glup da ne vidi potencijalne mogućnosti celog plana, onda je bolje da odmah odstupi, jer za takvog neće biti mesta u organizaciji koju nameravam da izgradim.

Rekavši to, lagano je obišao pogledom oko stola, a onda pogledao u Streta i klimnuo glavom.

– Hajde, pročitaj im, Lari. Neka vide koliko ćemo biti moćni i...

Nije završio rečenicu, jer se odjednom začuo zvuk razbijenog stakla i lomljenje drveta praćeno divljim povcima, pušćanom i revolverskom paljbom.

Svi prisutni u odaji skočili su sa svojih mesta i mašili se revolvera. Lari Stret je pružio ruku ka futroli pod miškom, ali je Emet Nil bio brži od njega. Dok je vukao Linkolna Renda iza sebe i štitio ga od napada sa vrata, već je imao u ruci svoj „remington“. Odmah pored njega bio je bogatašev sin Ben koji je dosta brzo potegao kolt i potrčao prema velikim ulaznim vratima.

– Skloni se, Bene – povikao je Emet Nil kada su se vrata s treskom otvorila i rendžeri nagnuli unutra.

No, mladi Ben ga nije poslušao. Opalio je tane sa kuka i ono je svirnulo kroz Džensijev šešir. Rendžer je odvratio munjevito ali precizno, tako da je snop tanadi iz skraćene dvocevke digao Bena u vazduh i bacio ga na sto preko koga je kliznuo dalje, rušeći čaše i zdele.

Linkolnd Rend preblede dozivajući sina po imenu. No, njegov očajnički poziv zaglušila je pucnjava koja je ispunula odaju. Nil je ispalio hitac na Džensija koji je hicem zaustavio beg jednog bandita kroz prozor. Udar vazduha i tanadi izbacio je telo napolje, a rendžer se baci u stranu i pogleda oko sebe.

Za to vreme, Lari Stret se sakrio pod sto i ostao tamo šćućuren i zgrčenog lica, dok su kuršumi odbijali komadiće drveta sa velike drvene površine iznad njegove glave. On se nije trudio poput Emeta Nila koji je „vrhovnog bandita“ vukao prema otvorenom prozoru, pokušavajući da ga spase. No, Rend na to nije obraćao pažnju, već je tražio da se vrati kako bi dohvatio telo svoga sina, lica potpuno izobličenog od bola.

Pošto je već ispraznio dvocevku, Džensi hitro izvuče kolt i baci se na pod. Ispalio je jedan metak u padu i pogodio Kvinta Latama, bandita koji je čučnuo pored noge od stola nišaneći jednog od rendžera. Bio je to Mak Hju koji se munjevito okrenuo i dokrajčio Latama još jednim preciznim pogotkom. Ali, u isto vreme se začuo snažan prasak sa druge strane i rendžer oseti kako ga je nešto opeklo po obrazu. Čvrsto je stisnuo zube i povukao oroz svog teškog kolta: kao i

uvek bio je izuzetno precizan i bandit čiji ga je metak okrznuo bez glasa se srušio na pod.

I ostali rendžeri su napredovali korak po korak, pucali i izbegavali hice bacajući se čas na jednu, čas na drugu stranu. Što se bandita tiče, njihovi naponi bili su više usmereni na traženje izlaza za bekstvo, nego na pružanje otpora. Tako je, za manje od dva-tri minuta od ulaska rendžera, pod prostorije bio prekriven banditskim telima.

Linkoln Rend je konačno uspeo da se otrgne Emetu Nilu i pojuri prema telu svoga sina koje je svo izrešetano ležalo na dugačkom stolu. Kao van sebe, Nil je koraknuo prema prozoru, ali se okrenuo i ispalio još dva hica, nadajući se da će pogoditi nekoga od rendžera. Začudo, to mu je delimično uspelo, jer se Mič Denton uhvatio za rame, dok je Frenk Teri iznenađeno zastao opipavajući posekotinu na glavi koja je obilno krvarila.

Odmah zatim, Nil se okrenuo i iskočio kroz polomljeni prozor. Pomalo zatečen jer je baš tada punio revolver, Džensi trenutak kasnije pritrča prozoru i ispalio jedan hitac u mrak.

– Klive! Oli! – povikao je. – Za njim, momci!

Dvojica rendžera munjevito iskočiše kroz prozor i u dvorištu se začu pucnjava. Džensi uzdahnu i okrete se prema drugaru koji je šetao između tela.

– Trojica ili četvorica će preživeti – izjavio je maleni, ali izuzetno snažni Mak Hju. – Što se ostalih tiče, stvar je završena.

Onda je podigao pogled i zamahnuo svojim koltom koji se još uvek pušio.

– Uхватili smo krupnu zverku – rekao je mirno.

Bled u licu, Linkoln Rend je pred zapetim Džensijevim revolverom mirno stajao pored zida. Malo dalje od njega bio je Lari Stret, visoko podignutih ruku, još uvek držeći svoj revolver sa sedefastom drškom. Jedan rendžer mu je mirno prišao, uzeo mu revolver i zagledao mu se u lice.

– Stani tamo – naredio je Džensi, pokazujući mesto pored Renda. Ovaj ga je poslušao i bez reči se pridružio svome šefu.

Džensi je kratko klimnuo glavom i sa zadovoljnim izrazom lica odmerio tu „glavnu zverku“.

– Ovaj put si dolijao, Rende – dobacio je. – Dugo smo čekali da te upecamo, ali se ipak isplatilo. Sada te čeka sastanak sa dželatom.

Rend je ubrzano disao, dok su mu se nozdrve širile i skupljale pri svakom pokretu grudi. Oči su mu gorele grozničavim sjajem.

– Ne beri brigu za mene, kopile! – prosiktao je. – Bolje bi ti bilo da brineš za svoju kožu! Sada, kada je moj sin mrtav, neće biti mesta na zemlji gde ćete se moći sakriti. Nijednog mesta, jeste li čuli? – povikao je i nastavio nešto da mrmlija. No, od silnog uzbuđenja reči su mu bile nerazumljive i nepovezane... – Dočepaću se svih vas makar me to koštalo i poslednjeg centa! – ponovo je zagalamio. – Pre nego što dželatovo uže stegne moj vrat, bićete gotovi! Zapamtite šta sam vam kazao!

Rekavši to, odjednom je posegnuo rukama prema Džonsiju, verovatno ni sam ne znajući šta bi trebalo da uradi. Pošto

je bio na oprezu, rendžer se hitro izmakao i već sledećeg trenutka drška njegovog revolvera spustila se na Rendovu glavu. Snažni vođa bandita se zagrcnuo, izgubio dah i prilično ošamućen pao na kolena. Džensi za tren diže pogled, jer su u prostoriju ušli Kliv Šon i Oli Šubridž.

– Umakao nam je – dobacio je Šon skoro bez daha. – Imao je osedlanog konja pored sporedne kapije i tačno je znao kuda ide. Sada sigurno već hrli prema granici.

Džensi klimnu glavom i ponovo se okrete prema Rendu i Stretu.

– Dobro obavljen posao, momci! – dobacio je rendžerima. – Pokupite ove ranjenike i spremite se za put! Celo društvo vodimo u Ostin! Ranč zapalite do temelja!

Rend nešto besno opsova i pokušava da se baci Džensiju pod noge. Rendžer ponovo odstupi korak nazad i zada mu još jedan udarac u glavu. Zatim je vratio kolt u futrolu i prišao kraju stola na kome se nalazila Stretova kožna tašna.

*

Pored Linkolna Renda i Larija Streta, još trojica banditskih vođa preživeli su put do Ostina. Dvojicu ranjenika sahranili su pored puta, na jedan dan jahanja od ranča.

U Ostinu su Stret i Rend predati rendžerskoj komandi koja ih je pod posebnom stražom smestila u ćelije ispod Štaba na Alamo skveru. Bile su to specijalno pravljene ćelije dovoljno prostrane za jednog čoveka, sa gvožđem okovanim vratima i malim prozorom pri vrhu. Hrana i piće doturani su zatvorenicima kroz specijalni otvor na dnu vrata. U ćelijama

je bilo veoma malo svetlosti, odnosno samo onoliko koliko se probijalo kroz uzane proreze na tavanici.

Kao posebno značajni zatvorenici, obijca su bačeni u ćelije tek posle detaljnog pretresa. No, Lari Stret nije želeo da se pomiri s tim. Iako je bio izuzetno miran i staložen, odmah se moglo zaključiti da ima nešto na umu.

Dok su se vrata ćelije zatvarala, on se obratio dežurnom rendžeru.

– Reci guverneru da želim da ga vidim – došapnuo mu je.

Ovaj ga pogleda i mirno škljocnu rezom. No, Stret nije odustajao. Rukama je stisnuo šipke na malom prozoru.

– Ako mu ne preneseš moju poruku, odraće ti kožu s leđa – prosiktao je, gledajući nekako uplašeno prema Rendovoj ćeliji. Naime, izgledalo je kao da se boji da bi dojučerašnji šef mogao da ga čuje.

Rendžer nije hteo da se prepire sa njim, ali na trenutak zastade.

– A zašto bi guverner Lester želeo da vidi čoveka kao što si ti, Strete?

– Samo ti njemu reci – procedi ovaj jedva čujno. – Kaži mu još i ime „Bernardino“. Ako bude hteo da zna šta to znači, pomeni mu i stenu „Korner Rok“. Tada će sigurno hteti da razgovara sa mnom.

Kapetan rendžerske straže je zainteresovano posmatrao njegove oči, primitivši da zatvorenik govori nekako uplašeno i sa prizvukom očajanja u glasu. No, isto tako je znao da jedan broj zatvorenika očajnički pokušava da spase svoju kožu, najčešće raznim smicalicama i podvalama. Zato je ne baš lako udario Streta po prstima i zatvorio kapak malenog prozora. Više nije želeo da sluša jednog od najbližih saradnika Linkolna Renda.

*

Guverner Teksasa Lester Djuk imao je tri strasti: ljubav prema kćerci Kejt koju je bezgranično obožavao i za koju je bio spreman da učini i nemoguće; državu Teksas izraslu na slavi Alamo, i poker. Prve dve su svi smatrali vrlinama i to je na neki način bilo u redu. Ali, kada se na vagu stavljala njegova treća strast, ljudi su se ponekad pitali da li se ta „ljubav“ može uklopiti u važnost i dostojanstvo guvernerskog položaja. No, kao što to u životu često biva, jedna ista stvar se može različito ocenjivati u zavisti o kojoj osobi je reč. Vodeći se takvom logikom, taj, u osnovi ljudski porok, dobijao je u slučaju guvernera Lestera kvalifikaciju obične „ljudske slabosti“.

Igrom sudbine, ta njegova slabost pokrenuće mnoge događaje koji će uslediti posle večeri kada je, sedeći u salonu svoje palate na Čikago Hilu, igrao poker sa trojicom svojih intimnih prijatelja: bankarom Vilkinsonom, bogatim rančerm Eršinom i legendom Divljeg zapada, Dokom Holidejem. Što se ovog poslednjeg člana tiče, on je u visokom društvu Ostina bio novajlija i mada je svojim manirima i obrazovanjem daleko prevazilazio mnoge članove pomenutog društva, svoje prisustvo u toj kući imao je da zahvali isključivo guvernerovoj strasti za pokerom, igrom u kojoj je on bio nedostižni majstor. Ipak, pored sve te njegove umešnosti, guvernera je golicao i oreol tajanstvenosti koji je obavijao Holidejevu ličnost. Za Lestera je sve bilo izuzetno interesantno i zagonetno: ugledna porodica u Džordžiji iz koje je Dok potekao, njegovo obrazovanje, odbacivanje otme-

nog života i dolazak na Zapad gde je ste-kao slavu hrabrog i pravednog, ali izu-zetno opasnog borca za pravu stvar. Kao takav, Dok Holidej se guverneru Lesteru činio veoma interesantnim, vrednim pri-jateljstva ne samo za kockarskim sto-lom, već i u običnom životu.

Iako je te večeri, oslonjen na sto pre-kriven zelenom čojom, pomno gledao u svoje karte, guverner je u mislima bio potpuno odsutan. Onda je, posle okonča-nog deljenja, spustio karte na sto i po-gledao partnere.

– Nadam se da ćete me izviniti, gospo-do, ali večeras sam u potpunosti zaoku-pljen vešću o jednom važnom događaju. U strogoj tajnosti mogu da vam kažem da smo konačno upecali Linkolna Renda. Uхватili smo ga na delu u trenutku kada je sa vođama nekoliko bandi planirao akcije ozbiljnih razmera.

Prisutni ga začuđeno pogledaše.

– Linkolna Renda? Ne misliš valjda na Renda, vlasnika velikih poseda na jugu, akcionara železnice i banke u Ostinu, kao i mnogo čega drugog? – zapitao je Vilkinson.

– Da, baš na njega – odvrati Lester mirno. – Gospodin je izgleda imao veći apetit nego što smo mislili, ali mu je to došlo glave. Svakog trenutka očekujem dolazak mojih ljudi koji su vodili operaci-ju. Čim stignu, znaćemo tačno šta se de-silo. U svakom slučaju, moja rasejanost ne treba da utiče na vaše zadovoljstvo.

Guverner nije ni završio, a na vratima se začulo kucanje.

– Oh, to mora da su oni! Samo njihov dolazak može da prekine našu partiju! Hajde, ulazite!

Odmah zatim, u prostoriju je stupio tamnopusi sluga praćen dvojicom ljudi. Bili su to Džensi i Mak Hju koji su se ne-što zadržali, pa su tek sada prispeli u Ostin, prašnjavi, iscepani i umorni. Ali, uprkos vidljive iscrpenosti, na njihovim licima se moglo pročitati zadovoljstvo.

Ugledavši ih, guverner im priđe i rado-sno ih pozdravi.

– Hajdete ovamo, momci, moram od-mah da vas pohvalim. Odlično ste obavi-li posao i zaista vam svaka čast! Da li je na našoj strani bilo gubitaka?

– Frenk i Mič su ranjeni – odvratio je Džensi. – Srećom, nije ništa ozbiljno i ubrzo će sve biti u redu. Moram odmah da kažem da su svi bili na visini zadat-ka, guverneru.

– Tako i treba, tako i treba – ponavljao je Lester tapšući ih po ramenima. – Za takav podvig zaslužili ste duže odsustvo sa punom platom, zar ne? Šta kažete na okruglo mesec dana?

Rendžeri se zgledaše u neverici. No, po izrazu njihovih lica videlo se da im se guvernerov predlog dopao: mesec da-na sa punom platom – pa to je bio pun pogodak!

– Ne bismo imali ništa protiv malo ra-zonode – odvrati Mak Hju – mada je me-sec dana dosta vremena i čovek može da se ulenji. U stvari... nameravali smo da pođemo u poteru za Emetom Nilom – do-dao je.

Zatim je i Džensi zaustio nešto da ka-že, ali... to mu nije uspelo. Preduhitri-lo ga je kucanje na vratima.

– Napred! – viknuo je guverner ner-vožno. – Ko je sada? Naredio sam...

No, kada je ugledao kapetana Štaba rendžera na Alamo skveru, na licu mu zaigra blag osmeh.

– Oprostite što ovako dolazim – obratio mu se crnokosi mladić, ali moram da vas obavestim da su Stret i Rend smešteni u naše specijalne ćelije.

– To je dobra vest, momče – klimnu glavom Djuk Lester. – Zahvaljujem ti što si tako revnistan. Te dve zmije su sada naše i preostaje nam da ih saslušamo. Pošto se ne radi o običnim banditima, ne verujem da ćemo od tih lisica uopšte nešto i saznati. Za Renda unapred znam da je tvrd orah, a pretpostavljam da mu je Stret posebno odan. Kako i neće, kada je bio njegova desna ruka...

Crnokosi kapetan se zbunjeno nakakšlja.

– U stvari... to i jeste razlog zbog koga sam došao do vas u ovo doba, gospodine. On želi da govori sa vama.

Lester se trže.

– Sa mnom? A zašto?

– Iskreno... ne bih znao da vam kažem. Moram priznati da mi je delovao nekako... tajanstveno. Osim toga, govorio je vrlo tiho kao da se boja da ga Rend ne čuje. Da, da... zatim je kazao da vam pomenem ime „Bernardino“ i stenu „Korner Rok“. Izgleda da je smatrao da vam to nešto znači.

Pri pominjanju ova dva imena, Djuk Lester vidno preblede. Oštro je osmotrio Mak Hjua i Džensija koji su bili sasvim mirni, ne shvatajući šta se dešava.

– Kako je mogao to da zna – progundao je guverner posle kratke pauze. – Hm... mislio sam da samo mi znamo za to.

Rendžeri su još uvek slušali sa čuđenjem, shvatajući da se situacija promenila i da guverner nije više raspoložen. Zašto... to sada nisu mogli da odgonetnu. Pomislili su na obećano plaćeno odsustvo sa uzdahom, pošto im se činilo da je sada ono od njih beskrajno daleko.

– U redu, dovešćete ovamo tog prokletnika, kapetane – najzad je progundao Lester. – Naravno, ne treba ni da vam napominjem da sve mora biti učinjeno uz najveću moguću diskreciju.

Kada su rendžeri izašli, guverner lagano pride kartaškom stolu i spusti se na stolicu.

– Izvinićete me zbog ovoga, gospodo – rekao je svojim partnerima. – U životu se događaju različite stvari. Naravno, znam da imate razumevanja za sve, pa zato i ubuduće računam na vašu punu diskreciju.

Zatim se u razgovor umešao sudija koga je Lester upitao za neki savet. Sa druge strane, Holidej je sedeo, osmatrao i delovao naizgled nezainteresovano. No, to što se dešavalo ipak ga je zanimalo, pošto je dosta dobro poznavao Linkolna Renda. Susret koji je pre nekoliko godina imao sa tim čovekom nije mu ostao u prijatnoj uspomeni: sa dosta gorčine se sećao Rendove bahatosti kada je pred ostalim gostima cinično omalovažio i ponizio jednu mladu ženu. Događaj nije bio osobito neuobičajen za te krajeve, ali je Holideju u sećanju ostala Rendova bezobzirnost i svirepost prema toj ženi. Nemajući drugog načina da mu se suprotstavi, ona je iz tašne izvukla pištolj malog kalibra, ali... onda su se umešali ostali i sve je nekako zabašureno.

Holidej otpuhnu dim cigarete i usredsredi se na razgovor bankara i guvernera.

– Misliš li da je nešto ozbiljno u pitanju, Lestere?

Guverner glasno uzdahnu i počeo nervozno da meša karte.

– Pa, vidiš... – počeo je najzad. – Postoji neki Meksikanac, Bernardino Dijas, kako se i sam predstavio. Došao je k meni, ili tačnije, poslao mi je poruku i rekao da ima podatke... odnosno da zna kako bi mogli ščepati Linkolna Renda i još tuce opasnih banditskih vođa. Naravno, ponudio je da to obaveštenje proda i najavio da je spreman da se sastane sa mnom kod stene „Korner Rok“.

– „Korner Rok“? Čini mi se da to mesto postoji kod Santa Roze, u blizini granice – umešao se Dok Holidej.

– Da, da, kod Santa Roze, tačno u sredini pustare postoji jedna šiljasta stena uglastog oblika sa koje se pruža izvanredan vidik miljama unaokolo... Znači, hteo je da se osigura od eventualnih podvala i obezbedi da vas niko ne prati.

Guverner kratko klimnu glavom.

– U svakom slučaju, dok se mislilo da sam u inspekciji novih stočnih obora u Bronsvilu, izvukao sam se noću sa Džensijem i Mak Hjuom i odjahao do Korner Roka. Tamo sam se sastao sa Dijasom i sve je prošlo onako kako se poželeti može; naime, taj tip nam je dao korisna obaveštenja na osnovu kojih smo izvršili prepad na Rendov ranč. Za tu uslugu tražio je pedeset hiljada dolara u zlatu, na šta sam pristao i to polovinu pre, a drugi deo nakon obavljenog posla.

Guverner za trenutak zastade, a onda slegnu ramenima i nastavi:

– Svi njegovi saveti bili su dragoceni i zato mislim da je zaslužio i ovu drugu polovinu. Samo, sada mi nije jasno...

– ... kakve bi veze Stret mogao da ima sa tim, zar ne? – dopuni ga Holidej.

– Baš tako, dragi prijatelju, baš tako – promrmljao je Lester. – Ne znam... možda su otkrili da ih je Bernardino otkucio...

– U tom slučaju bi sastanak bio odložen... Ali, možda i ne bi – razmišljao je naglas Holidej. – Sami znate koliko je Rend samoljubiv i koliko drži do svog ugleda. Pozvao je bandite iz svih krajeva, pa, ukoliko je nešto saznao, sigurno nije hteo, a niti stigao da ih obavesti o odlaganju. Možda nije želeo da bilo ko dovede u sumnju njegov autoritet, pa je glumio da je sve u redu i održao sastanak uz... pojačane mere obezbeđenja. Da li je na ranču bilo mnogo naoružanih čuvara? – upitao je okrećući se prema Mak Hjuu.

Rendžer klimnu glavom.

– Bilo ih je kao pleve. Odmah sam pomislio da je to previše, čak i za čoveka kakav je Rend.

– Da, to mi liči na njega – odvratio je guverner zamišljeno. – Uostalom, sada će dovesti Streta, pa pretpostavljam da ćemo saznati šta se desilo sa tim Bernardinom Dijasom.

Holidej je potvrdno klimnuo glavom i baš u tom trenutku sluga je najavio da je pred vratima kapetan rendžera sa zarobljenikom. Guverner je rekao da odmah uđu i zamolio dvojicu Stretovih stražara da pričekaju pred vratima.

Nekoliko trenutaka u prostoriji je vladala neprijatna tišina. Onda se Stret lukavo osmehnu, odmeri ljude koji su ga netremice posmatrali i nakašlja se. Za-

tim se malo poguri, isturi napred levo rame i jednu stranu lica iskrivi u ružnu grimasu.

– Dvadeset pet hiljada pezosa i nije neka suma u zamenu za glave tako opasnih bandita, senjor? – dobacio je čudnim, pomalo kreštavim glasom. – Naravno, sledi još dvadeset i pet hiljada kada se oni nađu iza brave, a to je upravo sada. Mislim da je pošteno, zar ne?

Spazivši zgranuta lica guvernera, Mak Hjuja i Džensi, Holidej nabra obrve. U istom trenutku, Stret se ispravi i vrati svoj predašnji izraz lica.

– Nije loše, zar ne? – rekao je normalnim glasom. – Već davno sam naučio da govorim španski sa durango naglaskom. Malo soka od kupina, široki sombrero koji mi je zaklonio veći deo lica, jedna mala grimasa, durango naglasak i – Bernardino je tu. Znao sam da me nećete prepoznati. U svakom slučaju, bili ste ubeđeni da pričate sa pravim Meksikancem. Da, da, gospodo, ja sam Bernardino i sada znate da sam kod Korner Roka govorio pravu istinu.

Guverner se promeškolji u fotelji.

– Neka me vrag nosi, ako ovo razumem, Strete! Ti si Rendova desna ruka, čoveče. Organizuješ mu poslove, vodiš knjige, planiraš pojedinosti mnogih njegovih akcija... Zašto bi se odjednom prenušio u nekog Meksikanca i dao nam podatke koji će ga uništiti? Zbog čega?

Stret se blede osmehnu.

– Vrlo jednostavna stvar. Bojao sam se...

• Sada se u razgovor umeša i Holidej.

– Bojao se? Dodavola, Strete, to je tako malo verovatno! Pa ti si godinama bio glavni Rendov partner... Zašto se nisi bo-

jao onda kada su njegove bande izvodile najstravičnije pljačke i ubistva po Teksasu? Koliko ja znam, uvek si mu bio veoma odan.

Stret pocrvene.

– Da, jer mi je jednom spasao život. Samo, ja sam mu sve višestruko vratio, mada on nije propuštao da mi to uvek natrlja na nos.

– I ti stvarno hoćeš da poverujemo da si sam izveo tu akrobaciju? – dobaci guverner sumnjičavo.

– Vi dobro znate da sam to bio ja, guverneru – dobaci Stret zažmirivši. – Ako želite, mogu vam od reči do reči ponoviti šta je rečeno kod Korner Roka. Kazaću vam šta ste imali na sebi, šta je pisalo na prvoj poruci koju sam vam poslao...

– Dobro, dobro... – prekide ga Lester nervozno, pogledavši u Holideja koji je jedva primetno klimnuo glavom. – Uzmimo da si oba puta govorio istinu.

– Sigurno da jesam – dočeka Stret hitro. – Čim je počeo napad, sklonio sam se na skrovito mesto i nisam ispalio ni metka.

– To je tačno, gospodine – dobaci Džensi podsmešljivo. – Sakrio se ispod stola, ali... mislio sam da je to zbog kukavičluka.

Stret se iskezi.

– Možeš da kažeš šta hoćeš, ali me nećeš naljutiti, rendžeru. Tačno je da sam se sklonio od kuršuma, ali razlog za to je više nego jasan. Pa... na kocki je bio suviše veliki ulog da bih uopšte bilo šta rizikovao.

Sa smeškom je odmerio guvernera.

– Naravno, vi znate da mislim na preostalih dvadeset pet hiljada u zlatu koje

ste mi dužni, gospodine. To je bila naša pogodba.

Djuk Lester se namršti, ali lagano klimnu glavom.

– Da, da, to je bila pogodba...

Stret napravi nervoznu grimasu.

– Kao što rekoh, bio sam uplašen. Rend je ovoga puta otišao suviše daleko. Namjeravao je da vas ubije, guverneru, i mnogobrojnim, veštim mahinacijama on sam dođe na tu funkciju. Planirao je takođe da nešto kasnije uključi u igru i dve granične države, pobije guvernera i... Mogu samo da konstatujem da je bio nezajažljiv.

Videvši začuđena lica svojih slušalaca, bandit se nasmeja.

– Hm... u poslednje vreme se ponašao kao da mu je nešto udarilo u glavu. Pratio sam ga, video kako se zahuktava i – rešio da sve napustim. Znao sam da se sa takvim planovima neće izvući i jednostavno nisam više želeo da učestvujem u tome. Pogotovo što više nije hteo da sluša moje savete... No, čoveka kao što je Linkoln Rend gotovo je nemoguće napustiti. Zbog toga sam zaključio da je jedini način da preživim taj, da Rend bude iza brave i u kratkom roku ode na vešala.

Pošto mu niko nije odgovorio, Stret sleže ramenima i odlučno nastavi:

– Dakle, ja sam obavio svoj deo pogodbe. Sada po prvi put imate u rukama Linka Renda i valjda ćete već moći da podignete neku optužnicu, ako... ako vam ja za to obezbedim dovoljno dokaza.

Guverner ga zaprepasćeno odmeri.

– Vi... ti bi obezbedio dokaze protiv Renda, Strete? – zapitao je Holidej sumnjičavo.

– Naravno... za pristojnu cenu.

– Zar još nešto tražiš pored dvadeset pet hiljada dolara u zlatu? – dobaci guverner razdražljivo.

– Ništa što bi bilo suviše – odvrati bandit hladnokrvno. – Samo hoću garanciju da ćete me posle toga smestiti na neko bezbedno mesto i sa novim identitetom, kako bih mogao započeti novi život.

– Znači... ti tražiš potpun oproštaj – progunda guverner s nevericom.

– Zašto da ne? Pa... ja sam sitna riba u poređenju sa Rendom, a da ne pominjem i ostale koji su uhvaćeni. To su ljudi čije su glave ucenjene velikim nagradama u pola tuceta država. Vi ste ih dobili u ruke i svesni ste da će se zbog svega što se dogodilo njihove bande ubrzo raspasti. Dakle, cena koju tražim veoma je mala, guverneru. Znao sam da sam jednostavan čovek sa malim prohtevima: želim neki skroman ranč sa par hiljada grla i komadom zemlje, naravno ne u Teksasu.

Lester Djuk je nervozno dobovao prstima po stolu zastrtom zelenom čojom. Hladno je odmerio Streta, a onda se okrenuo prema Holideju.

– Želeo bih da čujem vaše mišljenje, mister. Siguran sam da ćete biti objektivni, jer imate hladnu glavu i niste angažovani u ovoj stvari.

Dok se osmehnu krajem usana. Kako se guverner varao! Doduše, hladnu glavu je sačuvao, ali je svim srcem želeo da Linkoln Rend konačno plati za sve svoje zločine. Zato nije odmah odgovorio. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se smiri i utiša svoje emocije.

– Pa, dobili ste glavnu ajkulu, zajedno sa vođama tri najveće bande u državi –

rekao je najzad. – U zamenu za to, puštate na slobodu jednu sitnu ribicu. Čini mi se da se takva nagodba isplati.

Guverner zadovoljno odahnu.

– Moram da priznam da i ja tako gledam na stvari. Od sada, pa do suđenja, a možda i posle toga, vas dvojica ćete mi biti odgovorni za Streta – dobacio je obrativši se dvojici rendžera. – Da li je to jasno?

Dok ga pogleda sa zebnjom u srcu. Nije znao zbog čega je bio toliko nepoverljiv, ali neki unutrašnji nemir navodio ga je na slutnju da afera Rend neće biti tako lako završena.

*

Predviđanja Doka Holideja pokazala su se tačnim. Naime, bilo je nemoguće sakriti činjenicu da je Stret spreman da obezbedi dokaze protiv Renda, jer se ovaj drugi brzo pribrao i iz zatvora stavio u pokret mašineriju kojom je dirigovao kako bi na svaki mogući način sprečio suđenje.

Naravno, jedan od najvažnijih faktora u celoj stvari bio je novac. Rendova njuškala pronašla su potkupljive i među čuvarima zakona i klupko je počelo da se odmotava. Naime, rendžer po imenu Luton razgovarao je jednoga dana kroz prozorčić ćelije sa Linkolnom Rendom, te mu je bandit dao određena uputstva. Posle nekoliko dana, Tom Luton je otišao u obližnju banku u kojoj su ga obavestili da je iz Filadelfije na njegov račun upravo uplaćeno nekoliko hiljada dolara. Kao osnov za uplatu nejasno je naznačena „dobit od investicija“ za slučaj da neko bude suviše radoznao i proverava poreklo dotičnog novca.

Pošto je primio Rendov novac, Luton je sada morao i da ga zaradi. Znao je da je Lari Stret brižljivo čuvan i da je van domašaja pogleda i pokušao nešto više da sazna o svemu. No, nije bio naročito uspešan: sve što je doznao bilo je da se Stret nalazi u nekoj hotelskoj sobi u Ostinu i da ga čuvaju i danju i noću. Ali, Tom Luton je bio strpljiv znajući da će ranije ili kasnije i on doći na red da čuva svedoka. Usput se pažljivo raspitivao, računajući na to da će se bar neki od njegovih drugova izreći, bez obzira što su svi rendžeri bili obavezani na najstrože ćutanje. I tu se nije prevario: u jednom razgovoru mu je drug sa kojim je učestvovao u mnogim opasnim akcijama poverio da Streta čuvaju na prvom spratu, odmah iznad saluna „Srebrni dolar“, tik iza prostorija u kojima su sedele salunske zabavljačice.

Luton je bio iznenađen: očekivao je da će guverner čuvati glavnog svedoka na nekom sigurnijem mestu. No, kada je bolje razmislio, shvatio je da je u pitanju malo lukavstvo, jer zaista nikome ne bi palo na pamet da ga tamo potraži.

Sa rasporeda koji je ukrao video je da, dve noći kasnije, i on sam treba da stražari i to posle Kulija i Šubridža. Zadovoljno se osmehnuo: doći će nešto ranije, a Kuli koji baš nije naročito inteligentan, neće ništa ni posumnjati.

Bio je zadovoljan što će mu se pružiti prilika kao na dlanu. Osim toga, do suđenja je preostalo još nedelju dana.

*

Emet Nil je bio u bekstvu pošto su ga gonili svi lokalni, oblasni i federalni šerifi u Teksasu. Njegove poternice sa fo-

tografijom i detaljnim opisom pojavile su se svuda i na svakom mestu: na stablima drveća, na uličnim zidovima, napuštenim kolibama, telegrafskim stubovima, u vozovima, pa čak i na pustinjским pojilima i stočarskim svratištima.

U stvari, guverner Lester Djuk činio je sve što je mogao da uhvati Nila, jer je po svaku cenu hteo da zbriše Rendovo „carstvo“ kriminala, pljačke i bezakonja. Ucenio je njegovu glavu čak na petnaest hiljada dolara, što je bilo veliko iskušenje za stotine i hiljade ljudi, pa čak i za one od kojih bi begunac inače mogao da zatraži pomoć. To je shvatio i sam Nil, tako da nije posetio nikoga iz mnogo-brojne mreže Rendovih jataka i poma-gaća.

Zato se žurno uputio pravo prema reci Rio Grande i bio je neprijatno iznenađen videvši da je guverner svuda udvostručio patrole i straže. Nekoliko puta je igrom slučaja izbegao da naleti na njih i postalo mu je jasno da je neko dao iscrpna obaveštenja o svim putevima Rendovih ljudi i njihovim „tajnim stazama“. Bio je ljut zbog toga, obećavši sam sebi da će, ako se izvuče, raščistiti račune sa prokletim izdajnikom.

U međuvremenu, morao je da misli kako da spase glavu.

To ga je primoralo da jaše sam, beži od ljudi i drži se pustara duž granice. Bio je gladan, žedan, sa veoma malo municije, ali uporan u nastojanju da izvesno vreme izbegava uobičajena skrovišta. Kao svedok smrti gazdinog sina, slutio je koliko Link Rend žudi da se dočepa izdajnika. On je bio iskreno verań „velikom Rendu“ koji mu je spasio život i novcem i vezama ga bukvalno izvukao ispod ve-

šala. Od tog vremena je sa njim i od običnog plaćenika dosta brzo napredovao do mesta ličnog gazdinog revolveraša.

Naime, iskusni Rend je veoma brzo uočio njegove talente: brzu, veštu ruku, bezobzirnost u izvršenju zadataka, inteligenciju i sklonost ka novcu koga je znao da ceni. Uostalom, Nil je na brzini i bezobzirnosti i izgradio sopstvenu reputaciju: za sobom je imao brojne stočarske ratove u kojima se borio do poslednjeg daha. Kada bi ga, recimo, jedna strana angažovala da se bori za nju, druga ga nije mogla potkupiti ni po kojoj ceni. Onoga trenutka kada bi procenio da je odradio za poslodavca sve što se uklapa-lo u datu cenu, mogao je da razmišlja i o drugim ponudama. A jedino on sam je „bio nadležan“ da odluči kada je taj trenutak nastupio.

Zbog te svoje osobine, Emet Nil nije ni pomišljao da pobegne iz zemlje i ostavi na cedilu Linkolna Renda i Larija Streta. Naime, znao je da će, ako sve krene po zlu i gazda bude proglašen krivim, proći izvesno vreme od izricanja presude do izvršenja kazne. Pretpostavljao je da će se Stret lavovski boriti za Renda i nije želeo ni da razmišlja o drugoj kazni osim zatvora. Naravno, u tom trenutku on nije mogao da zna da ih je Lari Stret prodao i nadao se da Rendova „desna ruka“ neće biti optužena za neki teži prestup.

Još dok je jahao sa svih strana izložen opasnostima, razmišljao je kako će okupiti ljude, bandite i revolveraše poput njega i u pravom trenutku se vratiti u Teksas da oslobodi Renda. Imao je ranč i stoku koje mu je gazda poklonio još kada ga je spasio od vešala, tako da je znao na koje izvore novca može računati.

Silazeći niz gole, prašinom prekrivene bregove i blizini granice, Emet Nil je primetio rendžere čak i na jednom od najskrivenijih rečnih gazova. Izustio je poluglasnu kletvu, pošto je to bila njegova poslednja šansa za prelazak u Meksiko. Nadao se da će bar taj prelaz biti slobodan, jer su za njega znali samo on, Rendovi i Lari Stret. Bilo je očigledno da je još neko saznao za njihovu tajnu i na vreme upozorio rendžere.

Naglo je zategao vođice i skrenuo, terajući konja iza naslaga škrljastih krečnjačkih stena, spustio se na jedan kamen i dugo tako sedeo, umoran, gladan i pospan. Kod gaza su se nalazila dva čoveka. Lepo je mogao da vidi njihovu logorsku vatru i dim koji se dizao u još toplom večernjem vazduhu. Ustao je i pažljivo ih posmatrao nekoliko minuta, očekujući da li će se pojaviti još koji član patrole. Onda je ipak zaključio da ih ima samo dvoje, mada je u logoru bilo tri konja. Pretpostavio je da se radi o tovarnoj životinji, jer su stražari pored reke podigli mali šator, što je bio očigledan znak da su se pripremili da tu borave neko vreme.

On lagano uzdahnu. Nalazio se u nezavidnoj situaciji u kojoj nije imao mnogo izbora. Iza sebe je imao grupu mladih Komanča koja ga je pratila već dva dana i nije mogao da se vraća. Istina, dvojicu je sa velike daljine „skinuo“ iz puške, što ih je držalo na pristojnoj udaljenosti, jer su shvatili da je odličan strelac. Ali sada, kada se našao nadomak reke, oni će sigurno hteti da ga šćepaju.

Pred njim je ležao Rio, a od njega ga je delio samo ovaj prolaz koji su čuvali stražari u nameri da mu onemoguće pro-

laz. Iza reke se nalazio Meksiko, zemlja u kojoj ga niko nije tražio i gde je mogao početi sve iznova: organizovati grupu sposobnih ljudi i vratiti se sa njima u Teksas, kako bi izbacili Linkolna Renda.

Emet Nil je proverio punjenje svog „remington“ revolvera, a zatim je prekontrolisao „vinčesterku“ i preko ramena prebacio stari izgužvani kišni ogrtač. Mada se nalazio u pustinji, nije bilo neobično da u ovim krajevima čovek jaše sa kišnim ogrtačem na leđima. Bio je to koristan deo garderobe koji mu je štitio odelo od prašine i kako njemu, tako i konju kog je jahao pružao izvestan zaklon od sunca.

Njegova „vinčesterka“ bila je u stvari karabin sa kratkom cevi koji je lako mogao sakriti pod nabore ogrtača, a da pritom drži vođice jednom rukom. Tako opremljen, lagano se promeškoltio u sedlu i poterao konja, vešto ga vodeći između naslaga krečnjačkih stena. Rendžeri su ubrzo začuli približavanje konja i odmah poskočili iz dremeža mašivši se revolvera.

Napet i zgrčen od strepnje, Nil je nastavio da jaše, znajući da je uvek opasno prilaziti logoru u sumrak bez davanja bilo kakvog znaka o svom prisustvu ili pak buke koja bi upozorila na približavanje došljaka.

– Samo polako, momci – obratio im se mirnim, pomalo izmenjenim glasom. – Ja sam šerif Džim Koul iz oblasti Izola u Teksasu. Gonio sam onog Emeta Nila, ali sam mu izgubio trag nekih trideset milja odavde, tamo u vulkanskoj oblasti. Hicem iz puške mi je probušio čuturu sa vodom i ukrao torbu sa hranom. Bio bih

vam veoma zahvalan za lonče kafe i mesto pored vatre preko noći.

Dok je to govorio, Nil se nije zaustavljao, već se lagano približavao logoru. Iako se trudio da izgleda prijateljski, rendžeri su ga budno promatrali i još uvek držali pištolje uperene u njega.

Stigavši blizu vatre, zaustavio je konja i pokušao da se osmehne.

– Šta imaš u ruci ispod ogrtača, šerife? – upitao ga je jedan od rendžera.

– Ništa, prijatelju, baš ništa – odvratio je mirno. – Nil me je zakačio, tako da sam povredio kost na ruci. Zato sam je zakačio za košulju, jer... izgubio sam dosta krvi i... – poslednje reči izgovorio je nejasno, a zatim zakoluto očima i zaljuljao se kao da će pasti.

U istom trenutku, rendžeri priskočiše da ga prihvate i time potpisaše sebi smrtnu presudu. Emet Nil je pritisnuo okidač ispod ogrtača i ispalio hitac u trenutku kada se cev puške nalazila samo desetak santimetara udaljena od rendžerovog lica. Nesrećnik nije ni shvatio šta ga je snašlo, pošto je bio mrtav pre nego što je pao na zemlju.

Drugog rendžera koji mu se približio sa leve strane, Nil je udario čizmom u glavu i on se zateturio unazad. Pre nego što se čuvar zakona ispravio i izvukao revolver, bandit je ubacio metak u cev i ponovo opalio. Tane je pogodio rendžera u gornji deo mišice i nekako napola ga okrenulo. Ne časeći ni časa, Nil zapuca iz pištolja i već u sledećem trenutku, čovek se bez glasa sruši na zemlju.

U istom trenutku kada je shvatio da treći konj u logoru nije tovarni, Nil iza sebe začu neki šum. Brzo se okrenuo puneći pušku i ispred sebe ugledao blede

lice čoveka svog u zavojima koji je upravo ispalio hitac u njega i pogodio ga u bok. Odmah zatim, pao je sa konja, ali je stisnuo zube i otkotrljavši se u stranu, zaustavio se na trbuhu, a zatim opalio. Hitac je pogodio bledog rendžera baš u trenutku kada je po drugi put pritisnuo okidač. Ispustivši glasan krik, čovek se zatetura i bez reči skljoka na zemlju.

Rukom pridržavajući ranu, Nil je vešt看 pokretom jedne ruke za svaki slučaj ponovo napunio karabin i oprezno prišao čoveku u zavojima. No, nije bilo potrebe da puca, jer rendžer nije davao znake života.

Zatim se doteturio do šatora gde je pronašao kutiju za prvu pomoć i, pošto je dobro otpio vodu iz čitnice, pažljivo je oprao i lagano previo ranu. Znao je da će mu kuršum u telu zadati mnogo muke i da mora naći način kako da ga što brže odstrani. Ali, sve je to moralo da prička: sada je bilo najvažnije da pređe reku i nađe se u bezbednosti Meksika.

Iako je trpeo paklene bolove, uzjahao je konja i krenuo. Znao je da će preživeti: možda će to biti užasne patnje, ali... rešio je da se izvuče. Kada se oporavi, vratiće se nazad, osloboditi Renda i zajedno će se osvetiti za Benovu smrt. Ranjen, krvav, upola mrtav od gladi, on je još uvek bio Rendova produžena ruka koja planira osvetu.

Sa sigurnošću je znao da će biti tako.

*

Dan posle događaja u guvernerovoj kući prošao je za Doka Holideja kao i mnogi drugi dani pre toga. Ustao je dosta kasno i odmah za doručkom saznao za

novost dana: Džoni Mak Hju je prethodne noći napravio strašan lom u jednom salunu i tom prilikom „popio“ je pristojne batine od dvojice lovaca krznom. Kasnije se našao sa Beatrisom Benč, prelepom kabaretskom pevačicom veselog duha sa kojom je proveo čitavo popodne u razgledanju grada i obilaženju trgovina. Kao i uvek, Beatrisa je tragala za sitnicama koje je obožavala i koje, po Holidejevom mišljenju, nisu ničemu služile. No, znao je da su žene odvajkada gubile vreme na nepotrebne stvari, pa se sa tim valjalo pomiriti. U svakom slučaju, bar se nije dosađivao. S druge strane, uživao je u Beatrisinom prisustvu, njenom prijatnom glasu i zvonkom smehu koji ga je podsećao na udaljenu zvonjavu srebrnih zvona.

Tog istog dana, Stret je pristupio ispunjavanju svoga dela nagodbe: mirno je izdiktirao mnogo pisanih stranica govoreći o Rendovim „poslovima“, imenovao njegove mnogobrojne šaradnike i ljude na visokim položajima koji su ga podržavali. Ta činjenica je umnogome uzdrmala samopouzdanje guvernera Lestera Djuka, jer je nekima od pomenutih ljudi poklanjao svoje puno poverenje. I ostali prisutni bili su zaprepašćeni činjenicom što je Rendova ruka uspela da kumpira toliki broj naizgled uglednih ljudi.

Zauzvrat, guverner je preduzeo neke od prvih koraka koji će biti potrebni da se Lariju Stretu obezbedi potpuno nov identitet: novi lik koji ni najmanjom pojedinošću ne bi smeo asocirati nekoga na njegovo ranije poreklo. Bio je to spor i skup posao, ali guverner je preduzeo sve da ceo taj postupak bude obavljen kako

treba. On možda nije mario za Streta kao čoveka, ali je bio od reči i želeo je da učini sve kako bi ispunio svoj deo pogodbe. To je bio njegov zadatak i znao je da će ga obaviti onako kako valja.

Na kraju tog, za Holideja prilično jednoličnog dana, Dok je otišao u posetu Eriku Larsenu, plavokosom momku iz Danske koji je nešto ranije prošao sa njim kroz jednu opasnu avanturu. Naime, mladi Larsen je upao u neke neprilike u rodnoj zemlji, pa ga je zabrinuti otac poslao poslovnom prijatelju preko okeana. No, nemiran mladićev duh nije mogao da se skrasi i ostane tamo gde su mu prijatelji pružili gostoprimstvo. Romantične prirode i prilično neobuzdan, on se zaneo pričama o Divljem zapadu i ne hajući za molbe svoga domaćina, uputio se u neistražene predele Amerike, gde se sreo sa Dokom. Iskusni zapadnjak je posle kratkog vremena zaključio da je mladi Danac inteligentan mladić sa kojim vredi jahati, pa su neko vreme proveli zajedno. Onda su sasvim slučajno upali u zasedu postavljenu drugome, tako da ga je Holidej doveo ostinskom lekaru sa metkom u ramenu. Posle vađenja zrna, Erik je nekoliko dana bio u groznici, a onda je stanje počelo lagano da se popravlja. Sada je gotovo sve bilo u redu i mladić je bio spreman za otpust.

Kada ga je te večeri, nešto posle zalska sunca, Holidej našao na terasi ambulante, učinilo mu se da je Erik mnogo bolje, mada je još uvek bio bled u licu. Dok je sedao pored njega na stolicu i čutke spusti na sto paket koji mu je doneo.

– Pa, dragi moj – dobacio mu je zabacivši šešir na potiljak – jesi li još uvek

zainteresovan za istraživanje Divljeg zapada?

– Jesam – odvrati plavokosi Danac uz smešak. – Vama dugujem mnogo za sve što ste me naučili i pokušaću da živim u skladu sa tim poukama. No, pre toga ipak želim da upoznam ovu zadivljujuću zemlju. Imam još mnogo da učim, a od ovih ljudi se stvarno može mnogo toga naučiti. Naravno, nadam se da ću im i sam pružiti nešto zauzvrat.

– Do sada si dobro prošao, momče – reče Dok ozbiljno. – No, ubuduće moraš biti mnogo oprezniji. Nadam se da se ne ljutiš što te nisam češće posećivao?

Erik se veselo nasmeši i prstima prođe kroz svoju dugu kosu boje zrelog žita.

– Ni govora! Čuo sam nešto o vašem prodoru u ovdašnje „visoko društvo“ i još o nekim sitnicama. Ali, od juče se samo priča o hvatanju nekog Renda i drugih banditskih vođa. Ovde je na lečenju jedan od njih, mislim da se zove Vorig.

– Da. Rendžer Mak Hju mu je prosvirao metak kroz stomak. Ali, ne brinem se za njega. Po svoj prilici, Vorig će se oporaviti i dočekaće trenutak da mu dželat namakne omču na vrat.

Erik ga sumnjičavo odmeri.

– Šta, misliš da neće biti tako? – upita Holidej.

– Ne znam ni sam, ali... pa moram reći da mi je taj tip prilično nesimpatičan. Dobro se oporavlja, ali stalno nešto zanovetava. Jednom prilikom sam čuo da mu je bolničar preneo poruku od nekoga čije ime počinje sa Lu... tako nekako. Dakle, dobro sam čuo kada mu je bolničar rekao da ne treba da se brine: neće biti nikakvog vešanja, pošto neće biti ni svedoka koji će svedočiti protiv njega.

Holidej nabra obrve.

– E, mislim da je tu pogrešio. Postoji svedok koji je veoma dobro čuvan i on će ga oterati na vešala.

Erik odmahnu glavom.

– Ne znam, ali bolničar je bio strašno siguran. Dva puta je ponovio kako neće biti nikakvog svedoka.

– Hm... pretpostavimo da će Rend preko svojih ljudi pokušati da se dočepa Streta... – progundao je Dok.

Mladić uzbuđeno pljesnu rukama.

– Da, da, mislim da je rekao baš Stret! I ono ime koje počinje sa Lu... Stekao sam utisak da im je to neka veza ili...

– Da nije možda Luton? – prekide ga Holidej žurno. Naime, ni sam nije znao kako mu je palo na pamet ime rendžera koje je samo jednom čuo.

Erik se zamisli, a onda lagano klimnu glavom.

– Mislim da bi moglo biti Luton... Da, da... svakako jeste! Taj Luton je zatražio od bolničara da prenese poruku i za učinjenu uslugu mu je platio deset dolara u zlatu.

Holidej tiho zviznu.

– Dovraga, momče, izgleda da si saznao nešto veoma važno! – dobacio je, a onda brzo ustao i pokazao rukom na paket. – To ti je poklon od mene, dragi moj – dodao je. Novi „kolt“ koga je najbolji ovdašnji oružar posebno doterao, tako da se ne radi o običnom serijskom primerku. Nadam se da će te čuvati kuda god budeš išao, momče.

Mladi Danac se nasmeši i pruži ruku svom prijatelju i idolu.

– Hvala, zaista vam puno hvala. Znajte da vas nikada neću zaboraviti, gospodine Holideje.

Dok prihvati pruženu ruku, a onda ga prijateljski potapša po ramenima.

– Uveren sam da ćemo se još sresti, Eriče. Nadam se da će sudbina tako hteći. A sada moram da idem... naročito zbog ovoga što si mi rekao. Kada odlaziš, drugar?

– Ujutru, vozom u devet za Dalas. Još jednom vam hvala za sve.

– Hasta la vista, plavokosi. Osećam da će nam se putevi još jednom ukrstiti.

– Vaja kon dios, Holideje.

Dok zastade i vragolasto namignu.

– Oho, progovorio si španski? Sada znam kojoj bolničarki si pomagao. Onoj Meksikanki iz Matamorosa? Jesam li u pravu?

– Kao i uvek – odvrati mladić i lako porumene.

Dok mu još jednom kratko mahnu i brzo izađe na ulicu.

Mladić ga je pratio pogledom sve dok njegova tanka i visoka prilika nije zamakla za ugao. Čudno... i on je duboko u srcu osećao da će, pre nego što se vrati u Dansku, još jednom sresti ovog izvanrednog čoveka.

*

Izašavši iz bolnice, Holidej požuri ka Štabu rendžera. Jer, obaveštenja koja je dobio od Erika značila su samo jedno: iako u tamnici, Linkoln Rend nije mirovao. Bio je rešen da se sveti i zauvek ućutka Streta, a to je za rendžere i samog guvernera moglo da bude od velike važnosti. Sada je načinio izuzetak od svog stava da se ne meša u ono što ga se neposredno ne tiče, pošto se moglo dogoditi da se ovaj lupež suviše razmahne i nanese štetu mnogima koji su štiti-

li zakon. Kao čovek kod koga je smisao za pravdu bio glavni pokazatelj postupaka, morao je da učini nešto i predupredi nepovoljan razvoj događaja, iako on lično, sem jednog neprijatnog susreta, sa Linkolnom Rendom nije imao neraščišćenih računa. No, dok je idući ulicom razmišljao o svemu što se dešava, nije ni slutio da je zakasnio. Točak sudbine već se zahuktao, a iskusni Dok to je i sam predosetio, čim je u sporednoj ulici naspram saluna „Srebrni dolar“ ugledao osedlanog konja pod čijim sedlom je ležalo ćebe sa amblemom rendžera. Uzde su bile prebačene preko privezišta na način da su se mogle otkaćiti jednim pokretom, dok su bisage bile prepune. Sve je izgledalo tako kao da se vlasnik konja spremio da krene na dugačak put.

Samo, upita se Dok zamišljeno, ko je mogao kretati na put ovako kasno i to baš iz sporedne ulice, tačno naspram saluna u kome je čuvan Lari Stret...? Sve je u najmanju ruku bilo sumnjivo...

Šta ako je to bio Lutonov konj i ako je Rend na neki način uspeo da kupi rendžera? Doduše, mere opreznosti su bile stroge i Luton ne bi mogao prići Stretu čak i ako je na straži neko ko ga dobro poznaje... Ali, Holidej je dobro znao da u svim pravilima ima pukotina, jer ih sprovode ljudi od krvi i mesa. Zbog toga je Holidej zastao i još jednom pažljivo osmotrio okolinu.

Ulica je bila slabo osvetljena, a vrata kojima se ulazilo na spoljne stepenice što su vodile na sprat bila su zatvorena. Nije se čulo ništa posebno, sem uobičajenog žagora. Dok uzdahnu i pomisli kako bi bilo najbolje da krene dalje.

Možda stvar još nije otišla toliko daleko. Ipak...

I dok je on tako neodlučno stajao u senci, na spratu grmnu pucanj, a odmah zatim još jedan. On potrča prema ulazu, vadeći u trku svoje koltove sa drškama od slonovače.

Nešto ranije, rendžer Tom Luton lagano je prošao kroz mutno osvetljen hodnik na prvom spratu iznad saluna, noseći pod rukom svoju skraćenu dvocevku. Zastao je za trenutak ugledavši kolegu Kulija pred vratima jedne sobe. Pomislio je da je to Stretovo skrovište i jedva primetno se osmehnuo. S druge strane, Greg Kuli je nezadovoljno nabrao obrve, ali se umirio kada je prepoznao Lutona.

– Malo si poranio, zar ne, Lu? – zapita Kuli.

Luton se osmehnu.

– Nisam imao šta da radim, da znaš – rekao je mirno. – Pomislio sam da će ti odgovarati da imaš malo više vremena za onu meksikansku devojkicu koju si izgleda negde sakrio – dodao je namigujući.

Kulijeve oči za tren živahno blesnuše, a onda ipak odmahnu glavom.

– Hvala, Lu, ali tako nešto ne bih mogao. Kapetan je naredio da, bez obzira na sve, ne smem da napustim svoje mesto pre ponoći. „Nema ranije smene“, naglasio je. I... čuj, Lu... nije mi jasno kako si se pojavio. Ne bi trebalo da znaš o ovome do petnaest minuta pred smenu...

Luton opsova u sebi, jer stvari nisu tekle onako glatko kako je zamišljao: Tom Kuli nije bio tako glup i stvari će krenuti drugim tokom...

Već u sledećem momentu, rendžer koji je čuvao stražu pošao je rukom ka revol-

veru, ali Luton nije ni trepnuo: hladno je povukao oroz i svom kolegi ispalio hitac u stomak. Telo Grega Kulija se zateturalo i bez glasa se srušilo na zemlju. Znajući da ne može nazad, Luton je u dva koraka bio pred vratima koja je pažljivo odškrinuo Oli Šubridž. I pre nego što je plavokosi rendžer uspeo bilo šta da kaže, razlegao se još jedan prasak i njegovo telo je bukvalno odletelo nazad u sobu. Udar tanadi i barutnih gasova bio je tako jak da je otkinuo jedan komad vrata kroz koja je u narednom momentu uleteo Tom Luton ponovo puneći pušku.

Baš tada, Holidej je kao bez daha utrčao u hodnik na spratu i gurnuo vrata nogom. Krajičkom oka je spazio Lutona koji je ulazio u sobu, a sekund kasnije začuo je krik nekog čoveka posle koga je sledio strahoviti prasak iz skraćene dvocevke.

Dok je hitro preskočio Kulijevo telo i bacio se na pod, jer je Luton izlazeći iz sobe uperio pušku prema njemu. Samo koji tren posle toga, dvocevka je grmnula i deo poda ispred Holideja razleteo se u hiljade sitnih ivera i komadića poda. On rukom munjevito zatvori oči, otkotrljavši se dalje u stranu, pokušavajući suznim očima da osmotri prostor ispred sebe. Za to vreme, Luton je bacio praznu dvocevku prema mestu na kome je do pre koji čas ležao i žurno se mašio revolvera.

Onda se začuo prasak iz Holidejevog kolta, prvo jedan, pa onda drugi... Bilo je čudno da neko može tako brzo da potegne još jednom, jer su se zvuci naprosto spojili. Dok za tren zastade, spreman i na treći, a onda odahnu videvši kako čudno iskrivljeno Lutonovo telo klizi niz zid ne dajući znake života.

On vrati kolt u futrolu, hitro ustade i nogom odgurnu vrata sobe.

Ušao je unutra i ugledao izrešetan zid na kome su se nazirali tragovi krvi. Ispod prozora je, potpuno beživotno, ležalo telo nekog čoveka.

*

Vest o ubistvu krunskog svedoka protiv Renda, Larija Streta, pronela se brzi-
nom požara. Holidej je sačekao dolazak
rendžera i ispričao im sve što je znao,
mada to sada nije imalo nikakvog znača-
ja. Traženje veze između Lutona i Renda
bilo je nemoguće, a jedino što je svima
palo na pamet bila je pretpostavka da
je rendžer za svoje „usluge“ dobio novac
i na taj način bio uvučen u celu stvar.

Tmuran zbog svega i ljut što je zaka-
snio da predupredi tragediju, Holidej je
proveo noć u nemirnom snu. Loše raspo-
loženje nije ga napustilo ni sledećeg da-
na i zbog toga je sa zadovoljstvom pri-
mio guvernerov poziv da to poslepodne
dođe kod njega u goste, na uobičajenu
partiju pokera. Prihvatio je poziv, jer je
postojala šansa da ga interesantna par-
tija malo razdrma i odagna mu iz glave
sumorne misli. Na njegovo iznenađenje,
guvernera nije zatekao utučenog. Naime,
ako je i bio neraspoložen, to se na Djuku
Lesteru nije videlo: ljubazno ga je doče-
kao i kada je Dok seo, sam je iz ormara
uzeo flašu viskija i nasuo im dve čaše.
Onda je jednu pružio gostu, dok je drugu
podigao, kao da nazdravlja.

Neko vreme su pijuckali ćuteći, a onda
guverner mirno primeti:

– Dakle, sada sigurno znamo da se
Rend neće predati bez borbe.

Holidej nabra obrve.

– Sada, kada ste izgubili Streta, cela
stvar više nije tako izvesna – rekao je.
– Iako je njegovo priznanje potpisano,
overeno i izrečeno pred svedocima, Rend
će iskoristiti sve moguće kako bi ga opo-
vrgao. Pošto ima novca, unajmiće najbo-
lje advokate i... biće to teška borba.

Guverner klimnu glavom.

– Već se čulo da će iz Bostona dovesti
najbolje plaćenog advokata u državi, iz-
vesnog Risa Slokuma.

– Da, da... – čuo sam za njega – pro-
mrmlja Dok. – Prava lisica i majstor me-
đu advokatima. Ne bih želeo da progno-
ziram unapred, ali... biće teško bez gla-
vnog svedoka.

Djuk Lester se osmehnu.

– Možda još uvek imam adute koje mo-
gu da upotrebim. Završite svoje piće, Ho-
lideje, pa onda pođite za mnom.

Prikrivajući iznenađenje, Dok ispi os-
tatak viskija i krenu za guvernerom.
Ovaj ga je ćutke poveo niz jedan hodnik
u stambenom delu ogromne kuće, a za-
tim skrenuo u ogromno predvorje oda-
kle su stepenice vodile naniže.

Brzim korakom su prošli pored kuhi-
nje iz koje Doka zapahnu miris začina i
pečenog mesa; zatim su stigli do vrata
na kojima je pisalo „podrum“ i prošli
kroz njih. Sada već prilično zbunjen, Dok
je neodlučno išao za svojim domaćinom,
osećajući u vazduhu onak karakteristični
miris podzemnih prostorija koji se mešao
sa mirisom povrća. Išli su kroz mračan
hodnik, a onda skrenuli iza ćoška. Gu-
verner tada zastade, upali šibicu i sa je-
dne police na zidu uze sveću. Kada ju je
upalio, okrenuo se prema metalnim vra-
tima sa zatvorenim lokotom i izvadio
ključić iz džepa. Posle dva neuspešna po-

kušaja, vrata zaškripiše, pa se Holidej i nehotice trgnu.

– Hajdete! – pozva ga Lester kratko. – Samo pazite, hodnik je prilično uzan.

Holidej saže glavu i krenu za njim kroz mračan hodnik na čijem kraju se nazirao zračak svetla.

– Ovo je prolaz u jednu tajnu odaju – dobaci Djuk sa osmehom, spazivši iznenađenje na licu svoga gosta. – Na moje traženje, taj hodnik je prokopan kroz temelje zgrade i izlazi čak daleko u predgrađe Ostina. Tražio sam da se tako postupi kada je zgrada građena, jer je tada izgledalo da ćemo zaratiti sa Meksikom. Hteo sam da imam sigurno skrovište za ženu i kćer, a planirao sam i sam da ga koristim kada se za to ukaže potreba. Samo polako, moraćete malo da sagnete glavu, Holideje.

Kako su napredovali, hodnik je sve više ličio na tunel. Na njegovom kraju nalazila su se teška gvozdena vrata ispred kojih je sijala petrolejka. Tu guverner zastade i iz džepa izvadi svežanj ključeva. Najpre je otključao katanac i podigao tešku gvozdenu polugu, a zatim drugim ključem otključao bravu i lagano odgurnuo vrata. Za trenutak ih je obasjao mlaz svetlosti koji je dolazio iznutra.

Holidej zažmiri i pogleda ispred sebe.

Na sredini prostorije stajao je čovek zaklonjen barikadom od metalnih ploča pričvršćenih za hrastov stub. Kroz uzan otvor na tom „metalnom zidu“, on spazicev puške, a mogao je da nasluti i čovekove pokrete. Kada se pomerio, video je da čovek na glavi ima neobičan šlem sa prorezima za oči, dok je na grudima nosio neku vrstu oklopa pričvršćenog za ramena kažnim kaiševima.

– Sve je u redu – dobacio je Djuk koji se u dva koraka našao pored barikade. Zatim se okrenuo prema Holideju i lukavo se osmehnuo.

– Iznenadeni ste što imam ovakve tajne odaje, zar ne? E... pa to je jedna od prednosti čoveka koji je na vlasti. Priđite, čeka vas još jedno iznenađenje!

Pošto je Holidej prišao, on se okrete i laganim pokretom pažljivo skide neobičan šlem sa čovekove glave. Dok ustuknu kao da ne veruje da je ono što vidi istina: naime, pred njim je stajao Lari Stret i zbunjeno se smeškao.

– Nisam smeo da rizikujem da Rend potkupi nekog od stražara koji bi pokušao da ga ubije – objasni Djuk Lester. – Zato sam našao jednog dvojnika koji mi se praktično sam ponudio. Lepo sam mu platio i zaista mi je žao što... No, nećemo sada o tome. Jasno mi je da je sve ovo deo posla koji obavljam.

Pošto je Holidej još uvek ćutao, on pomalo zamišljeno nastavi:

– I tako sam Streta smestio ovde... Samo ja znam za to, pošto sam smatrao da je to najbolje. Svi ostali su mislili da čuvaju Streta u onoj sobi iznad saluna. Sada i vi znate punu istinu, ali ja sam siguran da mogu da vam verujem. Mislim da je i Šubridž nešto naslućivao, ali... on je sada mrtav i strašno mi je žao zbog toga.

Holidej klimnu glavom.

– Tako, dakle, vi još uvek imate u rukama glavni adut, dok Rend veruje da je bezbedan. Pa, čestitam, gospodine guverneru, bio je to veoma mudar potez!

Lari Stret zatrepta očima.

– Hej, stanite malo! – dobaci on uzbuđeno. – Šta je bilo? Izgleda da se desilo nešto što bi i ja trebalo da znam?

– Baš tako – odvrati guverner mirno.
– Treba da znaš da je tvoj dvojnik pre neki dan ubijen, Strete. Na nesreću, pored njega su stradala i dvojica mojih ljudi.

– Sto mu muka! – progundao je Stret besno. – Lepo sam vam rekao da će Rend naći način kako da se probije kroz vašu stražu.

Djuk odlučno zavrte glavom.

– Ali... on nikada neće moći da reši zagonetku i probije se dovde. Ne brini se, maksimalno ćemo ubrzati suđenje i sve će se brzo završiti. Što se tebe tiče, sada znamo da i za vreme suđenja moraš nositi zaštitni oklop.

Stret samo odmahnu rukom i spusti se na krevet u uglu. Zagnjurio je glavu u šake i nekoliko minuta sedeo tako nepomičan i zamišljen. Onda je obrisao čelo i podigao pogled prema njima.

– Vi se potrudite da mi nađete zaista bezbedno mesto gde bih se posle suđenja mogao skloniti, guverneru.

Djuk Lester klimnu glavom.

– Ne treba da me podsećaš, jer radim na tome, Strete. Kako ti se čini Arizona? Jedno malo mesto u brdima blizu Feniiksa... Koliko znam, Rend tamo nema nikakvih poslovnih veza.

Ovaj se zamisli i posle nekoliko trenutaka zadovoljno klimnu glavom.

– Čini mi se da će to biti u redu. A šta je sa ostalim?

– Sve je u toku – odvrati Djuk kratko.

– Ti izvršavaš svoj deo, a ja izvršavam obaveze koje sam sam preuzeo.

– Dobro, dobro... nisam ni sumnjao. Nego... kako bi bilo da mi pošaljete nekoga ko bi mi pravio društvo? Osećam se kao da sam u samici.

Guverner nabra čelo.

– Razmisliću o tome, druškane, mada... nemam nikakvih razloga da te mazim. Sada te pozdravljamo! Do skorog viđenja! – doviknuo je i mahnulo rukom Doku. – Idemo, Holideje!

Kada je zaključao i druga vrata, Lester se okrete i dobaci :

– Stret ne zna da postoji i drugi izlaz, ali onaj ko bude sa njim znaće... za svaki slučaj.

– Da, ali ako bi banditi prodrli ovamo, pretpostavljam da bi blokirali i taj izlaz.

– Slažem se. No, gotovo sam siguran da nikada neće dospeti do ovih odaja.

– Verovatno ste u pravu. Samo, ne znam zašto ste mu dali oružje – prebacio mu je Holidej. – Tako nešto bi moglo da bude veoma opasno.

– Svestan sam toga, ali... situacija je tako nalagala, Holideje. Šta ako bi neko ipak prodro dole? On mora da se brani, mada mislim da je takva situacija malo verovatna. No, vama ne treba da govorim da je život u stanju da nam priredi sasvim neverovatna iznenađenja.

Dok zamišljeno klimnu glavom.

– Pretpostavljam da ste u pravu. Nadam se da sav ovaj trud neće biti uzaludan.

– I ja stalno razmišljam o tome. Ipak, ako sredimo Linka Renda, sve će se isplatiti, mister. Cela država će imati koristi od uništenja njegove zločinačke organizacije. Dakle... poslao sam rendžere da napadnu skloništa koja je Stret označio i sve je proteklo glatko i bez greške. Taj uspeh mi daje nadu da ćemo, uprkos teškoćama, do kraja uspeti u ovome sa Rendom.

– I ja delim vaš optimizam, guverneru – dobaci Holidej neubedljivo. – Ako ne

verujemo u uspeh, on se neće ni ostvariti, zar ne?

*

Pošto mu je jedna vešta Meksikanka izvadila kuršum iz rane, Emet Nil je dobio groznicu i gotovo nepomičan boravio u krevetu više od nedelju dana. Ležeći u malenoj sobi koja se nalazila u stražnjem delu neke kuće u brdovitom Turangu, Nil je buncao i gotovo stalno ponavljao Rendovo ime. U trenucima svesti rekao je svojoj negovateljici kako da pozove određene ljude da mu se pridruže, a poverio joj je i tajnu mesta na kome su bili sakriveni zlatnici od pljačke koja se dogodila pre nekoliko meseci. Iako bolestan, iskusni bandit je znao da će nekaako morati da osigura njenu vernost: zbog toga je Končiti zapretio da će joj ubiti dete ako ga bude odala. Naterao ju je takođe da dete ostavi kod nje, dok je išla da „pošalje glas njegovim prijateljima“ ili da nađe opljačkane zlatnike. Ali, isto tako joj je obećao da će je pošteno nagraditi ako se njegovi pajtaši pojave kod njega u dogovoreno vreme. I tako, pošto su se šestorica bandita kojima se u očima videlo da su spremni na sve, pojavili u Turangu, Emet Nil je poklonio Končiti pregršt sjajnih zlatnika.

Čim mu je bilo bolje, on je počeo da kuje plan. Jer, Nil je bio čovek koji je uvek držao zadatu reč: pošto je obećao sam sebi da će osloboditi Renda, nastavio je da radi u tom pravcu. Prikupljajući informacije i organizujući celu akciju, Nil je saznao da je Stret bio odgovoran za napad rendžera, što je značilo da je on isključivi krivac za smrt Rendovog sina, Bena.

Kada je to čuo, bio je van sebe od besa. Nikako nije mogao da obuzda svoj gnev, pa je ceo šaržer ispraznio u zidove i tavanicu sobe u kojoj je boravio. Zato je na prvom sastanku sa šestoricom prijatelja koji su mu se bez problema odazvali, odmah rekao sledeće:

– Moramo sprečiti onog izdajnika da svedoči. Dakle, treba ubiti Larija Streta.

Visoki Dalas Šokli klimni glavom.

– Bojim se da sprovođenje te ideje u delo neće biti tako jednostavno, Emete. Niko ne zna gde se on zapravo nalazi. I što je najgore, ne zna se da li je živ ili ne: naime, neki pričaju da čovek ubijen u salunu nije bio Lari, jer su to saznali od njegove žene koja je, ljuta zbog svega, objavila tu vest u lokalnim novinama. Čuje se da mu ni Rend ne može ući u trag. Nema ni dvojice rendžera, mada su im konji u gradu. Po svoj prilici ga negde čuvaju, ali to niko ne može tačno da potvrdi.

– Hvala ti na detaljnim obaveštenjima, Šokli – odvrati Emet Nil zadovoljno.

– Iako znam da si u pravu, sasvim je jasno da ne smemo da čekamo. U stvari, ostalo nam je još jako malo vremena. Lobo – dodao je pogledavši u drugoga bandita. – Ti reče da je suđenje zakazano za... kada? Za ovaj petak?

– Tako sam čuo.

– U sudnici u Ostinu?

– Verovatno. Nisam čuo ništa više.

– Dobro. Još jedanput proveriti tu vest! – dobacio je Emet Nil zapovednički. – Oni moraju prebaciti Streta do sudnice i postaviti ga na mesto za svedoke, zar ne? Prema tome, ne moramo ga tražiti. Saznaćemo gde će biti suđenje i sačekaćemo da se pojavi. Udesićemo ga na putu ili na ulazu, a ako bude potrebno, upa-

šćemo i u samu sudnicu. U svakom slučaju, moramo ga sprečiti da iznese dokaze koji Renda mogu odvesti na vešala.

Govorio je uzbuđeno, ubrzano disao i uz bolnu grimasu pritiskao rukom previjenu ranu.

– Naravno, kao glavnog optuženog, u sudnicu će morati da dovedu i Linka. Znači, dok svi budu zauzeti gonjenjem ljudi koji će pucati na Streta, mi ostali ćemo osloboditi našeg šefa. Slažete li se sa ovim planom, momci?

Zavladalo je dugo, neprijatno ćutanje. Banditima nije bilo lako obećati da će svoj život žrtvovati zbog Linkolna Renda. Osetivši njihovo dvoumljenje, Emet napomenu da će za ubistvo Streta svi dobiti visoke novčane nagrade kao i poseban dodatak ako oslobode Linkolna Renda.

Naravno, posle ovakvog predloga, svi osim Šoklija, bez pogovora prihvatiše Nilov predlog.

– Siguran sam da će nas trebati više, Emete – dodao je Šokli ozbiljno. – Za nas sedmoricu to je prevelik zalogaj.

– Sakupićemo ljude – odvratio je Nil samouvereno. – Malo ćete proći sa obe strane granice i potražiti sve koji su imali veze sa Rendom. Kada dođe vreme za suđenje, imaćemo već čitavu malu armiju.

*

Na dan suđenja Linkolnu Rendu, novinari i reporteri iz svih krajeva zemlje preplavili su Ostin: bilo je tu izveštača iz Njujorka, Filadelfije, San Franciska, pa čak i iz Kanade.

Jer, Linkoln Rend je bio velika zverka, čovek koji je imao veliki uticaj na mnoge sumnjive događaje i „prljave rabote“ ne

samo u Teksasu, već i širom Sjedinjenih Država. Bio je jedan od najozloglašnijih, ali i najbogatijih ljudi Divljeg zapada. Koristeći bande koje su krale stoku i uništavale stada drugih rančera, on je u toku par proteklih godina potpuno poremetio tržište mesa i cenu stoke „napumpao“ do neslučenih visina. Na taj način je zgrnuo neslućeno bogatstvo pošto je bio pravi monopolista. Naime, samo su njegovi vlastiti rančevi kao i oni u kojima je on imao većinski udeo mogli da isporučuju stoku gladnim potrošačima na severu i istoku. Tako je samo iz tog posla zgrnuo milione. Naravno, to je bio samo jedan deo njegovog poslovanja, jer niko zapravo nije ni znao čime se sve bavi Linkoln Rend.

Naravno, mogućnost da se takav čovek privede pravdi koja će ga kazniti za sva zlodela privukla je u Ostin mnogo radoznalaca koji su želeli da prisustvuju ovom događaju. Zbog takve, moglo bi se reći nezapamćene gužve u gradu, guvernerovi ljudi nikako nisu mogli da prepoznaju sumnjive osobe, odnosno one ljude koji bi eventualno došli da ubiju Larija Streta.

Za to vreme, guverner nije sedeo skrštenih ruku: naredio je da se naprave specijalna kola sa podom ojačanim gvožđem, blindirana sa svih strana gvozdenim pločama na kojima su postojali uzani prozori slični puškarnicama. I krov je bio od metala, ali sa specijalnim otvorom i vratima kroz koja se moglo ući, odnosno izaći napolje. Jednom zatvoren, taj krov se mogao otvoriti samo iznutra. Oni koji su ih videli, nazvali su to čudno vozilo „bornim kolima“ i bili su donekle u pravu. Guverner je planirao da se ona,

praćena oružanom pratnjom, svakoga dana kreću od njegove kuće do sudnice. Na taj način je želeo da zavara neprijatelja i onemogući mu da sazna kada će Stret biti doveden na svedočenje.

Prvoga dana vožnje u kolima je vladala vrućina kao u pećnici. Takvo vreme nastavilo se i sledećih dana, pa i na sam dan suđenja. Sunce je nemilosrdno pržilo, tako da su se metalne ploče kojima su kola bila obložena ugrijale do najveće moguće mere. Oni koji su sedeli unutra jedva su izdržali vožnju od guvernerove kuće do zadnjeg dvorišta sudnice.

Kola su uz veliku škripu upravo prošla kroz specijalno proširene vratnice na zadnjem delu kamenog zdanja, tako da se iz otvora na krovu moglo ući pravo u sudnicu. Svuda okolo stajali su stražari. Putnici su iz neobičnog „vozila“ izlazili lagano, jedan za drugim: najpre čuvari, a zatim Stret sa smešnim oklopom i šlemom na sebi. Nikada do tada u Teksasu, a ni šire, nisu viđene takve mere obezbeđenja, pa su novinari zaista imali svoj dan.

Jedini koji su bili razočarani takvim merama bezbednosti bili su plaćenici Emeta Nila, raspoređeni duž puta kojim su kola prolazila i naoružani revolverima teškog kalibra. Ali, i oni su znali da olovna tanad ne mogu probiti čelični oklop, pa su zato morali da ostanu hladnokrvni i pribrani.

Što se suda tiče, pravna procedura je bila maksimalno skraćena. Poznati bostonski advokat i Rendov branilac je svaki čas ulagao proteste, ali sudija je samo ravnodušno slegao ramenima, hladnokrvno ga odbijao i nastavljao da vodi spor kao da se do sada ništa nije desi-

lo. Od samog početka se videlo da se stvari razvijaju veoma loše po Renda: iskusni bandit i ubica znao je da mu je jedina šansa u tome da Nilovi ljudi ubiju ili na bilo koji način se otarase Larija Streta. Što se njega tiče, na zaobilazni način je pokušao da potkupi sudiju, ali mu to nije pošlo za rukom.

Ljut i nervozan, Nil Emet razočarano uzdahnu. Iako ju je dobro utegao zavojima, rana ga je strahovito bolela. Slobodno se šetao ulicama, jer je pustio bradu i uz Končitinu pomoć promenio boju kose, tako da je sumnjao da ga iko može prepoznati. Odelo mu je bilo postavljeno debelim slojem vate, tako da je izgledao mnogo deblji. Zbog toga se i kretao sporije, tako da u njemu zaista niko nije mogao poznati „onog“ Emeta Nila.

Čim je video oklopna kola, shvatio je da nema nade da će Stret stradati od njihovih kuršuma. No, kada je posle podne seo i malo pažljivije razmotrio situaciju, smislio je nešto novo i rešio da pokuša već sutradan.

Rano toga jutra, kola sa putnicima lagano su se kotrljala ka centru potpuno blokiranom rendžerima. Za to vreme, jedan dečak od oko sedam godina probio se kroz kordon čuvara reda i na znak tamnokosog Šoklija zakotrljao svoju loptu niz ulicu. Trenutak je bio savršeno odabran, pošto je prednji točak oklopnih kola nekoliko sekundi kasnije nagazio loptu i istog trenutka začula se razorna eksplozija: preplašeni konji poskočili su napred, a onda se kao pokošeni srušili na tle. Nekoliko rendžera iz prvog reda bačeno je unazad, dok su se kola zaljuljala i svom težinom pala na jednu stranu.

Nastala je neopisiva panika.

U unutrašnjosti kola, Džensi i dva rendžera su bili ošamućeni od pucnjave i iznenadnog udarca. No, bili su živi, a to je bilo najvažnije. Linkoln Stret se preplašio i panično skinuo metalni šlem, ali mu ga je Džensi bez imalo premišljanja ponovo natukao na glavu. Svima je još uvek jako zvonilo u ušima, jer je metal kojim su bila obložena kola strahovito pojačavao zvuk.

Razdražen, Mak Hju je instinktivno pružio ruku da otvori kapak za izlaz na krovu, ali ga je Džensi uhvatio za ruku i odmahnuo glavom. Odmah se povukao shvativši da je njegov kolega u pravu: bilo je bolje da ostanu unutra, sve dok iz spoljnog sveta ne dobiju signal da je opasnost prošla.

U gužvi i panici koja je nastala, Nilovi ljudi su se bez problema udaljili. Samo je on ostao na prozoru hotela i pomno motrio šta se događa na ulici. Naravno, jedino što ga je zanimalo bilo je da vidi da li će neko i kada konačno otvoriti kapak na krovu kola. Nadao se da je napad bio uspešan, ali je slutio da ipak nisu dobro procenili stvar i da je trebalo upotrebiti dvostruko više eksploziva. Naravno, u tom slučaju bi poginulo i mnogo nedužnih ljudi, ali bi uspeh operacije bio zagarantovan. Ovako... imao je čudan osećaj da je onaj prokletnik Stret još uvek živ.

Desetak minuta kasnije, kapak na kolima se konačno otvorio i Lari Stret je sa pratnjom izašao na ulicu. No, i pre nego što su kročili napolje, mesto je opkolila velika grupa do zuba naoružanih rendžera, sprečavajući bilo kome da se makar malo približi. Istoga trena, Emet Nil izu-

sti strašnu psovku, shvatajući da su njegove najcrnje slutnje bile opravdane. Brzo se udaljio sa prozora razmišljajući o tome da mora postojati neki način da se ukloni Lari Stret. A on je bio dužan da ga pronađe što je moguće pre...

Ali, Emet Nil je grešio: sada više nije bilo načina da se Stret zaustavi, mada je zbog ovog poslednjeg događaja svedok bio prilično uzdrman. No, beskompromisni sudija je našao rešenje kako bi izbegao ponovno izlaganje svedoka životnoj opasnosti: nastavio je suđenje do duboko u noć i tek pred zoru, kada je saznao šta se desilo, Emet Nil je shvatio da je stvar izgubljena.

Pre izlaska sunca, Linkoln Rend je proglašen krivim za mnogobrojne ucene, korupciju, pljačke, ubistva i mnoge druge lakše zločine. Izrečena kazna za ova zlodela bila je smrt vešanjem, a njeno izvršenje trebalo je da se obavi najkasnije u roku od dve nedelje.

*

Brige guvernera Lestera Djuka i mnogobrojnih rendžera nisu bile završene izricanjem presude Linkolnu Rendu. Sada je zatvorenika, a i trojicu ostalih bandita koji su bili osuđeni na doživotnu robiju, trebalo prebaciti u državni zatvor. Osim toga, tu je bio još i Lari Stret koji se držao nadmeno i razmetao više nego ikada. Naime, pošto je njegov bivši gazda osuđen na vešala, sada je njega kao glavnog svedoka preplavio osećaj samopouzdanja i sopstvene važnosti. Kada se vratio u svoje podzemno skrovište, Lari Stret stoga više nije bio onaj isti čovek od pre nekoliko dana. Odmah je počeo da postavlja razne zahteve, ne želeći da

razgovara sa rendžerima, već samo sa guvernerom. Ovoga puta tražio je od Lestera Djuka da mu dozvoli da izađe iz „rupe“ i jede za njegovim stolom.

– Dosadilo mi je u ovoj proklesoj tamnici – rekao je glasom punim prezira. – Takođe mi je dosadila i hrana koja je bezukusna i bljutava – gundao je. – Zato želim pristojno jelo i to u vašem društvu, guverneru. Tako ću jednoga dana moći da pričam svojim unucima kako sam se deo za istim stolom sa guvernerom Tek-sasa.

Lester Djuk ga hladno odmeri.

– Ti si izgleda pobrkao neke stvari, druškane? Nije ti jasno ko je kome učinio uslugu?

Ovaj napravi ružnu grimasu.

– Kako? Ne razumem... Pa zar nismo sklopili pogodbu?

– Naravno da jesmo. Ti si učinio svoje, a ja se pridržavam mog dela. Mislim da ni u jednom trenutku naših razgovora nije bilo pomenuto obedovanje za istim stolom. I ako baš hoćeš, čini mi se potrebnim da ti kažem da prestaneš da izmišljaš i postavljaš glupe zahteve. Što je dogovoreno, dogovoreno je. Ti više nemaš šta da ponudiš, niti šta da tražiš. Naravno, dobićeš nov identitet i uslove za život, naći ćemo ti posao i pristojan ranč, a onda ćeš biti prepušten sam sebi. Bilo bi bolje kada bi to što pre shvatio.

Stret ljutito stisnu vilice i sevnu očima. Nekoliko trenutaka ćutke je posmatrao guvernera koji je bio u pratnji dvojice čuvara.

– U redu – progundao je besno. – U ovom momentu vi držite adute u rukama. Da, da... nemam šta više da ponudim i nisam vam potreban. Ali, ima još nešto

što mi morate učiniti, nešto što ranije nisam pomenuo...

Guverner nabra čelo.

– Hej, hej, čekaj malo. Mi smo sklopili određeni sporazum, zar ne? Mislim da tu više nema šta da se doda.

Ali, Lari Stret nije odustajao.

– Ovo nije ništa značajno i neće vam zadati mnogo posla – odvratio je i pogledao svog sagovornika u oči. – U stvari... imam jednu ženu koju bih želeo da povedem sa sobom.

U odaji je zavladala neprijatna, nekako teška tišina. U jednom trenutku se činilo kao da su svi ostali bez daha. Stražari su pogledali u guvernera koji je nepomično stajao, dok mu je lice podsećalo na bezizražajnu masku. Bilo je očigledno da se uzdržava da ne prasne. Tišina je potrajala još neko vreme, a onda se na licu Djuka Lestera pojavila neverica.

– Kažeš da imaš devojkicu i da to neće mnogo izmeniti stvari? – zapitao je. – Oh, pa ti si zaista lud, Strete! To i te kako menja stvar! Kako ne shvataš!

– Zašto? Pa niko ne zna za nju. Kada se ja smestim, može doći i pridružiti mi se u Arizoni. Zaista mi nije jasno čemu tolika panika?

Lester Djuk lagano odmahnu glavom.

– Pa ona ih može dovesti pravo do tebe i za tren oka zbrisati sve ono što smo učinili uz velike napore. To bi moglo biti isto kao da si stavio oznake u kom pravcu si otišao.

– Pa rekao sam vam da niko ne zna za nju – ponovio je Stret.

– U to ne možeš biti siguran, druškane. Najbolje bi bilo da pođeš od pretpostavke da Nil i Rend znaju za njeno postojanje. U svakom slučaju, njeno uključivanje u

program značilo bi pronalaženje potpuno novog indentiteta i za nju... Prema tome, to je nešto što je trebalo da kažeš na početku, a ne sada.

– Dodavola, guverneru, nisam želeo da se oko nje i devojčice pravi velika gužva...

– Zar postoji i devojčica? – prekide ga Djuk iznenađeno. – Oh, ne mogu da verujem!

Stret klimnu glavom.

– Ne znam zbog čega se ljutite... Da, postoji mala devojčica po imenu Ebi. Sada joj je osam godina.

– Tvoja?

– Ma ne, majka joj je udovica. Želeo bih da mi se one pridruže i svi zajedno započnemo novi život. Moći ćete to da uredite, zar ne?

– Moraš da shvatiš da se ne osećam obaveznim da tako nešto učinim, Strete – odvratio je guverner odlučno. – Mi smo zaključili određenu pogodbu i ja sam do sada preduzeo gotovo sve da je ispunim. Kako mi se čini, ove „izmene u programu“ trebalo bi da budu tvoja briga.

– Znam, znam – nestrpljivo je odvratio Lari Stret. – Samo sam mislio da to što tražim neće biti teško. Šta kažete?

– Kažem da će biti komplikovano.

– U svakom slučaju, vama će biti lakše da izvedete celu stvar nego meni.

Guverner odmahnu glavom.

– Šta bi tebi bilo lakše, a šta teže, ne bi me se ticalo da ne postoji nešto drugo. No, pošto si već čvrsto rešen da se nađeš sa tom ženom, učinićeš to i bez naše pomoći. A to bi u ovim okolnostima moglo da bude tragično za nju... kao i za devojčicu. Mada bi se moglo reći da to nema veze sa mnom i da me se ne tiče, ne mo-

gu da takvu stvar ne posmatram iz onog ljudskog ugla. Jasno je da zbog tvoje gluposti ne smem da rizikujem život jedne žene i njenog deteta, pogotovo kada je u pitanju moćna Rendova organizacija. Dakle, zbog njih i samo zbog njih, prihvaćiću taj tvoj najnoviji zahtev! No, istovremeno hoću da znaš da je on i poslednji.

Stret se kočoperno isprsi.

– Ne znam zašto toliko strahujete od Renda baš sada, kada mu je ostalo dve nedelje života?

Guverner uzdahnu.

– Za to vreme on može inicirati mnogo toga. Pa zar si zaboravio za šta je takav tip sve sposoban? Uostalom, ni Emet Nil neće mirovati. Uveren sam, a za tu tvrdnju postoje i određeni dokazi, da iza napada na blindirana kola stoji baš on. Uхватili smo dvojicu bandita i utvrdili da su obojica radila za Nila, pre nego što su pobjegli i pred poterama se sakrili u Meksiko. Znam da je Nil veran Rendu i da će učiniti sve samo da ga spase zatvora. Stvar će ga okupirati sledećih nekoliko nedelja i videćemo šta će se sve dogoditi. No, kada to prođe, bilo da Rend bude ili ne bude obešen, njegova pažnja će se koncentrisati na tebe, drugar. A ja ne želim da dve nedužne osobe kao što su ta žena i njeno dete stradaju zbog budale kao što si ti.

Stret pocrvene i stisnu usne. No, bio je dovoljno pametan da ništa ne odgovori već vidno iznerviranom guverneru.

– Dakle... samo zbog toga – nastavio je Lester Djuk – prihvaćiću tvoje želje i nekako udesiti da ti se njih dve pridruže. Samo... svestan si da to produžava celu stvar i da još izvesno vreme nećeš biti poslat u Arizonu.

– A zbog čega ne, dodavola?

– Zbog toga što se sada mora promeniti dosta toga. Do ovog trenutka sam pripremao teren za tebe kao za udovca. Sada moramo da te predstavimo kao ponovo oženjenog ili pred ženidbom. Zatim... treba vam pripremiti dokumenta i druge neophodne stvarčice. S druge strane, moramo da pretpostavimo da oni već znaju za tu ženu i dete ili će, u najboljem slučaju, tako nešto uskoro saznati. Ako se to desi, oni će ih jednostavno pratiti i stići pravo do tebe, bez obzira gde te budemo sakrili.

Guverner se nakašlja i pokretom ruke zaustavi svog sagovornika koji je hteo nešto da ga pita.

– Prema tome – nastavio je autoritativno – treba uraditi dve stvari: ti ćeš za sada ostati ovde, a zato vreme udesićemo da žena i dete negde nestanu. Nemoj da pitaš gde i kako, pošto će to biti moja briga. Ovo će zahtevati mnoge izmene u planovima, ali se nadam da ćemo uspeti. Do tada, ti ćeš se umiriti u ovom podzemnom skrovištu.

– Do vruga, guverneru, to može potrajati nedeljama! – povikao je Stret.

– Ako hoćeš da ti se ta žena i dete pridruže u tvom novom životu, onda bez pogovora moraš slušati moja uputstva. U protivnom, lako se može desiti da izgubiš sve.

Lari Stret zausti nešto da kaže, ali samo slegnu ramenima i uzdahnu. Shvatio je da bilo kakve reči uopšte ne bi imale smisla.

*

Na svu sreću, Emet Nil se u tom trenutku nije interesovao za Larija Streta.

Sa momcima iz svoje bande, on se povukao u skrovište u Kordiljerima koje se nalazilo negde na polovini puta između Ostina i Gidingsa. Dok se cela grupa tamo skrivala, rendžeri su pretresali terene, „češljali“ uvale i kanjone, uopšte ne očekujući da se zločinci nalaze tako blizu Ostina.

Izabravši sklonište na tom mestu, Emet Nil je postigao cilj. Naime, rendžeri su se koncentrisali na puteve koji su vodili prema granici, pretpostavljajući da će se banda privremeno razići, što je bilo sasvim logično. Niko, u stvari, nije verovao koliko Nil može biti odlučan i drzak. No, znao je da će dvojicu uhvaćenih bandita rendžeri brzo identifikovati kao bivše pripadnike njegove družine i da će uslediti opsežna potera. Osim toga, još dva bandita iz grupe su se odvojila u gužvi koja je nastala i krenula prema granici. Nil je pretpostavljao da će čuvari zakona pratiti njihov trag, ali se nije brinuo. Bilo mu je svejedno hoće li ih uhvatiti ili ne, jer su znali samo ono o čemu ih je on obavestio u nekoliko škrtih rečenica. Na to je gledao kao na mogućnost da dobi je u vremenu, što mu je sada bilo najvažnije.

Emet Nil je baš završavao sa previjanjem rane, kada je Šokli, zajedno sa još desetak bandita, banuo u pećinu.

– Ovaj put smo promašili – rekao je džarajući vatru i odmerivši ih ledenim pogledom. – Ali, to ne znači da ćemo odustat. Ako neko ne želi da učestvuje u ovome, biće najbolje da to odmah kaže i sada napusti ovo mesto. No, neka pazi kako će izaći, jer mu se svašta može dogoditi.

Ljudi se nelagodno promeškoliše i oboriše poglede. Naravno, niko se nije usudio da kaže bilo šta. Posle nekoliko trenutaka, Emet zadovoljno odahnu.

– U redu. Šta je, tu je. Bili smo suočeni sa svim mogućim teškoćama, a ona oklopna kola su im se pokazala kao pravi potez. Taj prokleti guverner nije tako naporan kao što sam mislio. No, sada nam Stret nije u prvom planu. Ne kažem da ne treba da motrimo na njega, ali dvojica-trojica ljudi biće za to sasvim dovoljni. Svi ostali se moramo koncentrisati na Rendovo oslobađanje. Vreme prolazi i ne smemo dozvoliti da mu dželat namakne omču na vrat.

– Sto mu gromova, Emete, mislim da je to veoma teško izvesti – dobacio je Šokli. – Njega drže u ćeliji ispod Štaba rendžera u centru grada. Kako sam čuo, u toku nekoliko narednih dana, prebaciće ga u državni zatvor. Kada se jednom nađe tamo, biće gotovo nemoguće da ga izvučemo.

Nil ga ošinu besnim pogledom.

– To i jeste razlog što kažem da se sada moramo koncentrisati na Renda. Kako ja vidim stvar, jedina šansa da ga oslobodimo je da to učinimo kada ga budu prebacivali u državni zatvor. Ako stigne tamo, šanse za uspeh su nam gotovo minimalne. Prema tome, moramo ga osloboditi u toku transporta.

U razgovor se sada umešao suvonjavi bandit po imenu Vilis, čovek neuredne frizure i dugih, čupavih brkova.

– Ja sam se malo raspitivao po gradu i čuo da guverner za Rendov transport namerava da upotrebi ista ona kola, Emete.

Nil glasno opsova.

– Sto mu gromova! Trebalo je da i sam pretpostavim tako nešto! – dodade besno, a onda se okrete prema Šokliju.

– Misliš li da bi mogao da razvališ dinamitom ta prokleta kola?

Ovaj slegnu ramenima.

– Ne znam ni sam. Ako upotrebim veću količinu, eksplozija će biti strahovita, ali u tom slučaju nisam siguran da sam Rend ne bi stradao.

– Tako znači... Onda treba da isključimo dinamit kao sredstvo.

– Priča se da će kola pratiti čitava armija rendžera – dobacio je Vilis. – Prema tome i nama će trebati armija da ih preotmemo. Zato...

– Da, da, znam! – presekao ga je Nil. – U tom slučaju, tako nešto ne dolazi u obzir! Sada moramo biti hladnokrvni i lukavi i smisliti neki drugi način.

– Dok pokušavamo da oslobodimo Renda, može nam se desiti da prokleti Stret umakne – rekao je bandit po imenu Džon Kefiš. – Mislim da dva čoveka nisu dovoljna za stražarenje, jer bi mogao lako da nam umakne. Rendžeri bi opet mogli da iskoriste dvojnika ili upotrebe neku drugu obmanu... Osim toga, brzo će shvatiti da su dvojica naših koja su krenula ka granici samo mamac i...

– Dođavola, pusti me da razmislim, Džone! – obrecnuo se Nil besno. – Znam samo da neću dopustiti da obese Renda i tačka! Ako nam Stret i umakne, biće to samo privremeno, jer ćemo ga kad-tad pronaći. Rend je taj kome vreme ističe i sada moramo razmišljati o njemu.

– U pravu si, Nile – dobaci debeljuškasti Lobo. – Siguran sam da će Stret jednom napraviti grešku i onda ćemo ga ščepati. Možda će čak poslati po svoju

devojku, a tada će sve ići lako: pratićemo je i ona će nas dovesti tamo gde treba.

Nil nabra čelo.

– Devojku? Zar Stret ima devojku, Lobo? Sto mu gromova, moram priznati da nisam znao za taj podatak!

Lobo se isceri.

– Da, da... ima neku udovicu sa detetom. Mislim da se zove... eh, da... prezime joj je Mejfild. Muž joj je bio šerif u Gidingsu, ali je pre nekoliko godina ubijen prilikom jednog prepada. Ja sam tada bio ranjen, tako da su me uhvatili i bacili u zatvor. Pošto mi se rana strašno iskomplikovala, ležao sam u Gidingsu nekoliko meseci.

Nil klimnu glavom.

– Da, sećam se toga. A šta je bilo sa Stretom?

– Pa... pretpostavljam da je od ranije poznavao tu ženu – odvrati Lobo neodlučno. – U svakom slučaju, sećam sam da je jednom prilikom došao u grad da vidi može li nešto da učini za nju. Ona se prihvatila posla u ambulanti, pa sam tako i saznao za sve to.

Emet sumnjičavo zavrti glavom.

– To još ne znači da je ona njegova ženska. Osim toga, sve je bilo prilično davno.

– Hm... mislim da nisi u pravu, šefe. Ja sam tamo upoznao jednu zgodnu Meksikanku koja mi je pomogla da pobeegnem iz zatvora. Često sam je posećivao, odnosno, sve do trenutka kada sam morao da zbrišem za Meksiko. Larija sam više puta video u kući te Mejfildove. Tvrdim da je bio zaljubljen u tu ženu, a voleo je i dete. Ne znam da li je ta veza opstala

do sada, ali mislim da ne bi bilo loše motriti na nju.

Nilovo lice sinu.

– Grom i pakao, naravno da bi se isplatilo! U svakom slučaju ništa ne gubimo, a postoji šansa da uhvatimo prokletog izdajnika! U međuvremenu još dvojica će motriti na njega, a ostali će raditi sa mnom. Ljudi, moramo što pre naći način da oslobodimo Renda!

* *

Vozeći se diližansom prema Gidingsu, Dok Holidej se u sebi pitao kako se dogodilo da se nađe na tom putu i preuzme obavezu koja, na prvi pogled, sa njim nije imala nikakve veze. Posmatrajući kroz prozor vedro i mirno nebo čije se plavetnilo na zapadu pretvaralo u tamnu prugu večeri, pretpostavio je da je to deo nedokučive sudbine koja ga je uvek i iznova uvlačila u svoje beskrajne i uvek nove igre. Pri pomisli da se ceo kosmos oko njega vrti poput šarenog ruleta, jedva primetno se osmehnuo i uzdahnuo: kockice životnog mozaika sudbina slaže onako kako ona želi, a pojedinac je tu tek puki izvršilac. Da li je tako, ili pak čovek sam može da odredi kojim tokom će ići njegov životni put?

Lagano je odbio dim iz dugačke cigare i pogledom ispratio beličaste pramenove koje je vetar kao neki nevidljivi lopov, izvlačio kroz prozor. Kada se podsetio poslednjih događaja, s razlogom je zaključio da sve baš i nije deo sudbine, nego da se u celu stvar koja je inicirala njegovo putovanje umešalo nešto malo više zemaljsko, a to je ličnost guvernera Teksasa. Po svemu sudeći, Djuk Lester je manje verovao u sudbinu, a mnogo više

u aktivnu ulogu čoveka u oblikovanju svog života.

Kada je malo bolje razmislio, pretpostavio je da je, kao lukav političar, Lester od početka planirao da ga uvuče u igru. Veče pre toga dočekao ga je ljubazno kao i uvek, ali je Holidej primetio da ga više puta u toku partije njegov domaćin zamišljeno odmerava. Iako mu je to bilo prilično neobično, tada nije reagovao, ali sada mu je bilo jasno da se iza tih pogleda krila određena namera. Tek kada su se gosti razišli, a on ostao sam sa svojim domaćinom, guverner je otkrio karte. Uz čašu konjaka započeli su prisniji razgovor.

– Večeras ste imali mnogo sreće, mister Holideje. Četiri puta ste digli banku.

– Da, ali imam utisak da ste vi opet igrali bez volje. Puštali ste da se sve stihijski razvija i niste se borili za sebe.

Djuk Lester glasno uzdahnu.

– Možda, ali verujte da nije namerno. Okupira me jedan krupan problem koji ne znam da rešim...

– U vezi sa aferom Rend?

– Da, da... tačnije, u vezi je sa Stretom. Zamislite, sada se ispostavilo da postoji neka žena koju želi da povede sa sobom i... jedna devojčica. To potpuno menja moju prvobitnu koncepciju i ne samo to. Sada je sve daleko složenije i komplikovanije.

– Shvatam – odvratio je Holidej ućtivo, jer je tek površno znao za celu stvar.

– Imaćete još posla oko toga. A u čemu je konkretan problem?

– U tome što neko treba da pronađe tu ženu i privremeno je skloni na određeno mesto. To je naizgled sitna stvar, ali pošto nam je Rend protivnik, za takav po-

duhvat je potreban vešt, hrabar, dovitljiv i povrh svega staložen i ubedljiv čovek. Naime, taj će morati da ubedi ženu da je plan koji smo smislili trenutno najbolje rešenje za nju i njenu kćerku. A takvog čoveka nemam. Tačnije rečeno, nemam čoveka koji nije poznat Rendovim špijunima i mnogobrojnim doušnicima. Ako pošaljem bilo koga od svojih ljudi, unapred znam da će biti praćen i cela stvar će se otkriti... Ne smem da rizikujem, jer ne znam da li Rendovi ljudi znaju za nju...

Dok je slušao šta guverner govori, Holideja obuze neka neodređena slutnja. Naslutio je da mu guverner svoje probleme ne poverava bez nekih dubljih razloga. Prisetio se kako ga je posmatrao za vreme partije, ali nije mogao da bude siguran da li je to povezano sa ovom pričom. Zato je lagano otpio gutljaj konjaka i rekao:

– Ako Stret hoće da pored sebe ima neku ženu, onda je to njegova stvar. Neka sam smišlja kako to da izvede, a isto tako i da snosi posledice.

Lester malo nakrivi glavu i napravi jedva primetnu grimasu.

– Verujte da sam i ja pomislio tako nešto. No, onda mi je palo na pamet da se radi o nevinoj ženi i detetu. Jeste da nisam odgovoran za njihovu sudbinu, ali ne mogu da budem ni sasvim ravnodušan. U krajnjoj liniji, Rendova propast koristiće svima, pa nije fer da samo njih dve budu žrtve njegove osvete. Shvatate me šta hoću da kažem, Holideje? To je pitanje morala, dragi moj gospodine.

Dok ćutke klimnu glavom i lagano odbi dim. Još uvek nije ni slutio da guverner plete oko njega jedinstvenu mrežu.

– To me muči i ne da mi mira – nastavio je Lester patetično. – Zašto bi ta mala devojčica platila za grehove drugih kada...

– Neće platiti – prekinuo ga je Dok i sam začuđen što čuje svoj sopstveni glas. Kazao je to instinktivno, kao što čovek bačen u vodu maše rukama i pokušava da zapliva. No, čim je izgovorio tih nekoliko reči, shvatio je da je guverner to i hteo, da ga je neprimetno, korak po korak, uvukao u klopku iz koje nije mogao nazad. Spoznavši tu činjenicu, nastavio je glasom koji mu je izgledao kao tuđ.

– Neće, jer ću ja pokušati da ih izvučem iz tog nezavidnog položaja.

– Vi? – tobože se začudio guverner i iznenađeno podigao obrve. Iako je sada bio siguran da je sve to samo deo već pripremljenog scenarija, Holidej ga je pustio da govori. – Moram priznati da vam je ta ideja genijalna, dragi moj prijatelju – nastavio je Lester. – Zaista ne mogu da zamislim osobu koja bi tako nešto mogla da izvede bolje od vas! Ako stvarno hoćete da se prihvatite tog zadatka, mogu da se nadam spasenju tih nevinih bića. Samo... da li ste ozbiljno mislili ovo što ste rekli?

Holidej klimnu glavom, iako je bio ljut na sebe što je tako bezglavo uleteo u guvernerovu zamku. No, što je duže razmišljao, shvatio je da to ne bi bilo moguće da on nije bio takav, odnosno da nije osetio potrebu da interveniše i spasi dva nevina bića. Njegova plemenitost i osećanje ljudske solidarnosti bili su ključni za donošenje takve odluke, bez obzira na guvernerove planove. Odobrovoljen tim

zaključkom, osetio je kako mu se vraća raspoloženje.

– Naravno da sam ozbiljan, Lestere. Vi ćete mi pripremiti potpisana ovlašćenja, tako da ne bude problema sa te strane. Krenuću već sutra i ako je ikako moguće, pokušaću bezbedno da ih otpratim do mesta koje ste odabrali.

*

Stigao je u Gidings veoma kasno, jer su se po gradu već palile ulične svetiljke. Stoga je rešio da Eli Mejfild ne uznemirava noću, već da je poseti rano ujutru. Po danu će obostrani utisci biti realniji, a donesene odluke logičnije i čvršće.

Kada je potražio sutradan oko jedanaest, vrata mu je otvorila prijatna mlada žena koja bi mogla imati između dvadeset pet i dvadeset osam godina. Imala je lepo lice sa krupnim očima i punim usnama, mada joj se na čelu i oko usta ocrtavalo već nekoliko sitnih bora koje su sigurno bile posledica teškog i stresnog života. Pošto joj se predstavio, ljubazno se osmehnula i pokretom ruke ga pozvala da uđe u lepo uređenu dnevnu sobu.

Dok joj je, zavaljen u fotelju, objašnjavao šta je cilj njegove posete, Holidej je imao vremena da je još pažljivije osmotri: bila je visoka i vitka i imala čvrsto, bolje reći gipko telo. Pokreti su joj bili skladni i pri hodu se lagano njihala u struku. Smeđu kosu koja joj je dopirala do polovine leđa nosila je vezanu u rep, ali su joj nestašne sitne lokne padale na čelo i malene, uz glavu priljubljene uši. Jednom rečju bila je lepa i privlačna na neki čudan, pomalo tajanstven način. Odeća na njoj blistala je od čistoće, ali sve je to

bilo skromno, bez ikakvih ukrasa i nepotrebnih drangulija.

Njena osmogodišnja kćerka Ebi umnogome je podsećala na majku: imala je divno lice, vesele oči i kosu prepunu kovrdža u kojoj se videla jedna plišana mašina. Bila je odevena u divnu haljinu sa karterima, sjajne lakovane cipele i izgledala kao velika lutka. Čim ju je spazio, Holideju je bilo jasno da se njena majka odriče mnogo toga da bi devojčica izgledala baš ovako. Naravno, po dečijem licu se videlo da je obasuta ljubavlju i pažnjom.

Dok joj je govorio o Stretovim željama i guvernerovim planovima, Eli Mejfild ga je pažljivo slušala, trepćući povremeno svojim prekrasnim očima. Iako je žena nepomično sedela i ćutala, Holidej nije mogao da se oslobodi osećanja neke čudne nemoći. Naime, u Elinim divnim očima nije mogao ništa da pročita, lice joj je bilo potpuno mirno, tako da uopšte nije znao da li njegove reči dopiru do nje... I ako dopiru, da li nešto misli o predlozima koje je izneo...? No, već u sledećem trenutku, učinilo mu se da je on predmet njene pažnje i za momenat mu bi neprijatno. S druge strane, nije mogao da prizna da mu ne prija njen pogled kojim ga je posmatrala, čudan i neobičan, koji kao da je želeo da ga sagleda i otkrije sve njegove najdublje tajne. Onda se jedva primetno nasmešio, shvativši da i ona čini isto, istovremeno pokušavajući da odgonetne šta ta žena sada misli i oseća.

U tih nekoliko minuta bilo mu je jasno da mu je sudbina, domamivši ga baš ovamo u Gidings, bila naklonjena i da mu je podarila susret koji bi bilo šteta ne do-

živeti. Jer, Eli Mejfild je bila osoba mnogo vrednija nego što je to na prvi pogled izgledalo. Sada je shvatao zašto je Stret bio toliko uporan u svom zahtevu da pored sebe ima baš tu ženu.

Kada je završio, Eli za trenutak sklopi oči, a onda se ponovo stidljivo osmehnu. Izgledalo je kao da ju je tišina koja je nastala vratila u stvarnost. No, nije odmah progovorila. Prošlo je još nekoliko trenutaka u kojima je ona, izgleda, tražila prave reči.

– Drago mi je što ste mi detaljno objasnili rizike kojima se izlažemo, mister Holideje – kazala je najzad. – Nešto o toga mogla sam i da pretpostavim, jer... pa... i ranije sam znala da je taj Rend veoma opasan čovek. No, i pored svega prihvatom da se pridružim Lariju tamo gde guverner sve pripremi. Jasno mi je da vam to otežava stvar, ali ipak... – ponovo se osmehnula, dok su joj se u očima pojavile zlatne iskrice.

Holidej joj uzvрати osmeh.

– Pa... stvar se otežava samo u izvesnoj meri, ali verujem da se to može srediti. Ukoliko vi stvarno hoćete da budete sa Stretom, guverner je voljan da izađe u susret njegovim željama. Dakle, to zavisi od vas. On je smatrao da pre donošenja odluke morate da se upoznate sa svim eventualnim mogućnostima, ali i opasnostima koje su veoma moguće.

Eli klimnu glavom i pogleda kroz prozor u mali vrt, gde je njena devojčica veselo skakutala.

– Vidite, mislim da tako treba da bude – kazala je uz jedva čujan uzdah. – Godinama je Lari tražio da se udam za njega, a ja sam odgovarala da će to biti moguće onda kada prestane da radi za Ren-

da. On mi je na to odgovorio da nije nimalo jednostavno napustiti takvog čoveka: prosto rečeno, Linkoln Rend ne bi dozvolio da od njega ode čovek koji zna toliko o svim njegovim poslovima.

Holideju je sada bilo jasno šta je navelo Streta da ponudi pogodbu guverneru Teksasa. Nije u pitanju bio samo strah i bojazan od narednih Rendovih „poduhvata“, to svakako. Najjednostavnije rečeno, Lari Stret je tražio način da se reši Renda i dobije mogućnost da se oženi sa Eli Mejfild.

– Lari je učinio taj korak – nastavila je žena – i ne sumnjam da mu je za tako nešto trebalo mnogo hrabrosti. Ja sada teško mogu da odstupim od svoga obećanja, je li tako?

– Izgleda da je tako, gospodo – odvrati Holidej i lagano se podiže iz fotelje. – Zna, biće potrebno da od vas saznam mnoge pojedinosti o vama i vašem ranijem životu, jer ćemo morati da izmenimo identitet vama i kćerki, baš kao što smo i učinili sa Stretom.

– U redu, mister Holideje, odmah ću vam dati dokumenta i sve ostale papire koje imam.

Ustala je i prišla jednom ormariću starijske izrade.

– Vama se on ne sviđa, je li tako? – upitala je držeći ruku na bravici.

– Stret? Ne znam šta da vam kažem, osim da svako od nas radi ono što mora i misli na način na koji je naučio. Sada sam, iskreno rečeno, ubeđen da on dobija više nego što je zaslužio.

– Ali... – zamucala je pocrvenevši.

Holidej je pogleda pravo u oči.

– Čudi vas što tako nešto kažem, zar ne? Pa, vidite, to je veoma prosto: on je

u životu dosta išao stranputicom... Ako sve bude kako je planirano, za svoje greške će biti praktično nagrađen: imaće dosta novca, ženu koju voli i koja ga voli...

Ona se jedva primetno lecnu.

– Možda, ali... ne sećam se kada sam rekla da ga volim. U svakom slučaju, to je moja stvar. Da, da, on vam se zaista ne sviđa...

Holidej klimnu glavom.

– Iskreno rečeno, on je potkazivač, a takvi mi se nikako ne dopadaju. Međutim, pošto pretpostavljam da znam motive zbog kojih je to uradio, nisam strog prema njemu kao ostali. Hm... već sam rekao da čovek ne može protiv svojih ubeđenja.

Ona do kraja izdrža njegov pogled, a onda se okrete prema ormariću tražeći neophodne papire. Prisustvo ovog stranca izazivalo je u njoj neko neobično raspoloženje koje ju je pomalo i plašilo.

*

Iako su mu dali da sam sprema hranu, Stret se uskoro počeo žaliti da mu je i to dosadilo. Svakodnevno je kukao i zanovetao, tako da je Djuk Lester pristao na još jedan ustupak: sada mu je rendžer koji je dolazio da ga čuva donosio gotov obed iz guvernerove kuhinje.

Džoni Mak Hju je bio strašno ljut zbog toga. Dok je nosio poslužavnik krcat hranom u podzemne odaje, pitao se gde će uopšte Stretovi zahtevi završiti... Taj čovek je uobražavao da može da dobije sve što poželi: juče se žalio na dosadu i tražio od guvernera da ga pusti da bar po koju noć provede u salunu i odigra nekoliko partija pokera...

Mak Hju ljutito uzdahnu. Pa zar taj prokleti Stret nije shvatao da je on sam prava pokretna meta? U stvari, on je znao da je u opasnosti, ali se, opijen važnošću svoje uloge, nadao da će mu guverner obezbediti brojne čuvare...

To je čista glupost, pomisli rendžer koji je i ranije smatrao da guverner uopšte nije trebao da ide u pogodbu sa Stretom. Obuzet tim mislima, lagano je otvorio vrata podzemnog skloništa. Već u sledećem trenutku, dobio je tako snažan udarac u glavu da se bez reči srušio na pod.

Zadovoljan što mu je napad uspeo, Stret ga dobro osmotri. Videvši da mali rendžer leži bez svesti, brzo mu je uzeo teški kolt „sređivač“, pažljivo zaključao vrata za sobom i krenuo ka izlazu. Nije više mogao da izdrži u tamnici i želeo je da se izvuče po svaku cenu.

U toj pomamnoj želji koja ga je obuzela u potpunosti, nije bio u stanju da razmišlja o rizicima kojima se izlaže.

*

Nilovi ljudi koji su motrili na guvernerovu kuću, nisu očekivali da će se Stret tek tako pojaviti. Verovali su da će, ako uopšte izađe iz svog skrovišta, biti okružen oružanom pratnjom i velikim brojem rendžera.

Zbog svega toga baš niko nije primećio Larija Streta kada je na tajni izlaz izašao iz svojih podzemnih odaja. Naime, brzo je prošao kratkim vijugavim tunnelom i izašao na drugoj strani brda, izvan predgrađa Ostina. Naravno, za takvog čoveka je bilo vrlo jednostavno da ukrade konja iz jedne štale u podnožju i da ga potera u pravcu Gidingsa.

Za to vreme Holidej je od Eli Mejfild prikupio sve informacije koje su mu bile potrebne, pa se vratio u hotel u kome je rezervisao sobu. Iako ga tamo niko nije poznavao, spavao je veoma oprezno, jer je u grad stiglo nekoliko dogona stoke, tako da su kauboji divljali na ulicama. Kao za inat, baš u salunu njegovog hotela izbila je tuča koja je probudila pola grada. Tek što su se strasti stišale, negde pred jutro se zametnula svađa zbog karata koja je nešto kasnije razrešena u revolveraškom obračunu.

Kada su se prvi, blede žućkasti prsti sunca pojavili na istoku, Holidej je ustao, seo na stolicu pored prozora i zapalivši dugačku „havanu“, posmatrao nebo koje je svakog minuta postajalo sve rumenije, pa onda zlatastije – da bi na kraju žuta kugla sunca stidljivo pokazala svoje odmorno lice.

Posle toga, Dok je obavio uobičajenu jutarnju higijenu, pažljivo se obukao, „začešljao“ kosu vlažnim prstima i zaključio kako je vreme da ode kod frizera. Zatim je vezao tanku mašnu oko vrata i pogledavši kroz prozor, osmotrio ulicu ispod sebe. Bilo je interesantno posmatrati nekoliko retkih konjanika čije su izdužene sene „šarale“ zidove kuća, obasjane prvim zracima jutarnjeg sunca.

Onda je pomalo nehajno pogledao niz ulicu i u istom momentu se ukočio: pošto je jahač brzo zamakao za ugao, uspeo je da osmotri prizor samo na trenutak: iako je postojala mogućnost da se prevario, umorni prašnjavi konjanik strahovito ga je podsetio na Larija Streta. Nekoliko sekundi je razmišljao, a onda prišao ogledalu i popravio mašnu: biće da se

previše opteretio onim što se događa i bio preterano oprezan i osjetljiv.

Iako se trudio da ne razmišlja o tome, posle nekoliko minuta misli su mu se ponovo vratile na tajanstvenog konjanika. Da, da, to bi mogao da bude Lari Stret... Šta ako se u Ostinu desilo nešto neočekivano?

Ne časeći ni časa, zgrabio je opasač, hitro ga zakopčao i gotovo izjurio iz sobe. Iz hodnika je sa druge strane pogledao prema trgu, ali konjanik je već nestao. To je moglo da znači da se Stret uputio prema kući Eli Mejfild ili je pak u pitanju bio drugi kauboj koji je došao u grad nekim svojim poslom.

No, Dok je bio isuviše sistematičan i racionalan da bi pustio da se sve završi na pukom nagađanju. Za tren oka se našao na trgu i požurio uz brdovitu ulicu, tačno prema kući Mejfildovih. Za trenutak je zastao pored berbernice i, stavivši ruku iznad očiju, pogledao napred uz ulicu koja se kupala u suncu.

– Dodavola! – izustio je zadihano, videvši da je umoran konj bio svezan baš ispred kuće u kojoj je stanovala Eli Mejfild.

Iz sve snage je potrčao u tom pravcu i u trku ugledao čoveka koji je stajao na obližnjoj uzvišici, nedaleko od poslednjih gradskih kuća. Čučnuo je iza ograde i izvadio svoj kolt sa drškom od slonovače. Malo se umirio, a onda kroz letve na ogradi osmotrio čoveka na padini. Video je da neznanac u ruci drži pušku i da se lagano uputio ka stražnjem delu Eline kuće.

Dok potrča još malo napred i za trenutak čučnu iza živice pored zida. Ponovo je pogledao u pravcu padine, ali iz tog

ugla nije mogao da vidi ni čoveka sa puškom, a ni njegovog konja. Spretno je preskočio ogradu i oprezno se uputio prema vrtu, trudeći se da ne izgazi povrće.

Već u sledećem momentu se začuo prasak puške, a odmah zatim i zvuk lomljave stakla praćen krikom neke žene. Posle toga, čuo se glasan detinji plač pun straha. Odmah zatim, odjeknuo je još jedan pucanj, a onda se iz same kuće oglasio šestometak. Dok je hitro izvirio iza ugla i pored jednog od bočnih prozora ugledao šćućurenog ubicu kako ubacuje metak u cev. Osetivši da ga neko posmatra, bandit podiže glavu, a sekund dva kasnije odjeknu Holidejev pucanj. Gotovo u istom trenutku napadač se bacio u stranu, a onda skočio i opalio prema protivniku, držeći pušku jednom rukom.

Dok je instinktivno sagnuo glavu, ali se u istom času sapleo na neka drva nabacana pored zida. Baš tada se iz kuće oglasio šestometak, ali ovaj put Stret je pucao u Dokovom pravcu. On za trenutak zažmuri zasut kišom kreča i maltera koja je prštala oko njega.

– Ne pucaj, Strete! – povikao je kada mu je drugo tane prozviždalo pored uha.

I zaista, iz kuće više nije pucano na njega, ali napadač sa puškom ispalio je tri hica, razbivšu u paramparčad obližnje prozore. Iskoristivši malo zatišje, Holidej u magnevenju zapuca u tom pravcu, a zatim potrča prema njemu. Ugledao ga je nekoliko časaka kasnije, nekako čudno zgrčenog i sa kundakom puške oslonjenim na bok. Spazivši Doka, munjevito je reagovao i ispalio salvu od tri uzastopna metka.

U narednom sekundu Holidej je osetio kako ga je nešto bolno opeklo po levoj ruci i zaljuljao se. No, znao je da mora da likvidira napadača ispred sebe koji je sada ljutito bacio pušku i pošao rukom prema revolveru. Dokov kolt je grmnuo i bandit kleknu, jaučući i držeći se za nogu. Munjevito se okrenuo i prostrelio Doka ledenim pogledom kao da ne razume zašto taj čovek ne puca i zbog čega mu daje novu šansu. Ali, u tom istom času iza Holideja se začula prava grmljavina, tako da je banditovo telo za nekoliko sekundi bilo izrešetano kuglicama teškog kalibra.

Holidej odahnu i lagano se okrete. Lari Stret je stajao na uglu, lica izgrebanog komadima stakla. Prvo što je Dok primetio bilo je da Stret u rukama drži Mak Hjuov kolt „sređivač“, a drugo... da ga polako podiže i upravlja prema njemu...

Jurnuvši prema Lariju u cik-cak, našao se pored njega taman pre nego što je povukao oroz. Znajući da nema vremena ni za kakvo ubeđivanje, udario ga je drškom po glavi. Ne očekujući tako nešto, Stret je posrnuo i kleknuo na kolena. Drugi udarac sasvim ga je onesposobio, te mu se telo bez glasa sručilo na zemlju.

Holidej je odmah zgrabio Mak Hjuov revolver, a kada je podigao glavu, ugledao je iznenađujući prizor: Eli Mejfild mu je prilazila, oprezno držeći u ruci veliki, stari kolt. No, čim je prišla još koji korak, prepoznala je Doka i sa olakšanjem spustila revolver. Čutke je osmotrila situaciju, a onda lagano kleknula pored Streta.

– Niste morali da ga udarite baš tako jako – rekla je tonom u kome se oseća-

lo prebacivanje. – Samo je došao da me pita hoću li da pođem sa njim...

Holidej ljutito otpuhnu.

– I zbog toga umalo nije prouzrokovao vašu i devojčicinu smrt. Naravno i njegov život visio je o koncu... Da sebe i ne pominjem, gospodo... Nepromišljen i glup potez, kažem vam. Osim toga, strašno sam zainteresovan da saznam kako je došao do ovog revolvera.

Eli ga je još nekoliko trenutaka netremice gledala, a onda se okrenula i na poziv preplašene devojčice potrčala prema kući. Posle dva-tri minuta ponovo se vratila.

– Smirila sam je i nagovorila da legne – kazala je nežno. Pošto je Holidej ćutao, ona pokaza na mrtvog napadača čije je zgrčeno telo beživotno ležalo na zemlji.

– Ko... ko je to bio?

Dok čučnu pored tela, a onda ustade i uze Eli za ruku.

– Nikada to nećemo znati, gospodo. Od njegovog lica nije ostalo gotovo ništa. Nego, hajde da unesemo Larija unutra. Hm... izgleda da sam ga malo jače udario, pa spava čvrsto kao beba.

*

Bilo je rano jutro i Alamo skver u Ostinu još uvek je bio pust. Sunce tek što je zlatnim zracima dodirnulo neke krobove u još usnulom, opustelom gradu. Ljudi su još uvek spavali u svojim domovima i tek poneki ranoranilac bi brzo minuo centrom.

Dvokolice sa velikim sandukom za đubre kretale su se kratkom ulicom koja je izbijala na Alamo skver. Dvojica čistača su pažljivo počistili otpatke sa ulice, ubacili ih u sanduk i krenuli dalje. Posle ne-

koliko desetina metara, izašli su na Alamo skver, tačno preko puta Štaba rendžera. Vukući dvokolice, lenjo su prišli ulazu u masivno znanje, pokupili nekoliko komada razbijenog stakla i ne podižući glave, pažljivo osmotrili okolinu. Onda je jedan prišao kolima i iz tajne pregrade na dnu izvadio četiri boce sa petrolejom. U grlić svake od boca bio je ugrađen po jedan štapin dinamita. Visoki čistač je dve boce hitro dodao svom pratiocu, a ove koje su ostale kod njega vešto sakrio pod dugačak zeleni ogrtač na kome je pislo: „Ostin – gradska čistoća“. Tako opremljeni obojica su se uputili prema štabu rendžera, a onda skrenuli pored zgrade i za neko vreme se izgubili iz vidokruga. Posle dva-tri minuta vratili su se do dvokolica i gotovo trčecim korakom ih poterali prema suprotnom kraju skvera.

Kada se prolomila prva eksplozija bili su već dovoljno udaljeni i van svake opasnosti. Strahovit prasak prolomio se kroz jutarnju tišinu: sledila je druga, treća, a onda i četvrta...

Za nekoliko sekundi Štab rendžera bio je u plamenu: krov je buknuo tako lako kao da je od slame, odvaljena vrata visila su na šarkama, a gotovo svi prozori popucali su od siline jakih uzastopnih eksplozija. Vatra se brzo proširila i na susedne kuće, a već posle nekoliko minuta u pomoć je pritekla dobrovoljna vatrogasna brigada, odnosno, troja kola sa vodom koju su, uz zvonjavu zvona, vukle snažne konjske zaprege.

I dok su se vatrogasci prihvatili pumpi, u Štabu rendžera vladala je prava panika. Naime, kapetan je izdavao zbunjajuća naređenja, pa ljudi nisu znali čega

prvog da se dohvate: prvo im je doviknuo da se spasava arhiva, a već u sledećem trenutku da prvo treba ukloniti svu municiju iz magacina... Još uvek ne znajući šta se stvarno događa, ljudi su smetali jedni drugima, sudarali se i saplitali preko ispruženih creva. Pune petrolejske lampe pucale su kao bombe što je još više doprinosilo širenju požara...

U tom opštem metežu, kapetan se najzad malo pribrao i poslao trojicu ljudi da iz podzemnih ćelija izvuku zarobljenike i prebace ih u gradski zatvor na Trgu unije.

U uzanjoj ulici koja je vodila od Alamo skvera do pomenutog trga, „čistač“ Šokli sa još šestoricom ljudi strpljivo je čekao. Naime, Nilova pretpostavka ovoga puta pokazala se tačnom, jer je predvideo da će zbog požara u Štabu biti izdato takvo naređenje. Lagano su prišli što su bliže mogli i očekivali dalji razvoj događaja.

Žureći pred vatrenom stihijom, rendžeri su izveli zatvorenike. Kada su izašli napolje, brzo su skrenuli u sporednu ulicu i sami pomalo zbunjeni neočekivanim požarom. Tada su Šokli i njegova družina zapucali iz svojih skraćениh dvocevki i teških, specijalno napravljenih koltova. Njih je interesovao samo Rend, tako da za živote ostalih nisu davali ni centa.

Začuvši pucnje, dvojica rendžera na čelu kolone pala su kao pokošena. Srećom, kasnije se ispostavilo da nijedan nije bio smrtno ranjen, ali bandite sada to nije interesovalo. Njima je bilo važno da imaju slobodan prolaz do Renda i izvuku ga kako znaju i umeju. Druga dva rendžera bacila su se u stranu i nasumce zapucala, dok su Kejsi i Smit koji su bili na začelju zgrabili razbojнике što su išli po-

red Renda i povukli se nazad upotrebljavajući ih kao štit. Videvši Renda kako stoji i osvrće se usred te gungule, Šokli obode konja, zgrabi ga za ruku i povuče prema sebi: već sledećeg trenutka Lincoln Rend se vinuo u sedlo. Njega i Šoklija odmah su okružili ostali i pojurili kroz gradske ulice na kojima su se pojavljivali ljudi uplašeni požarom i slabim eksplozijama koje su dolazile iz pravca rendžerskog štaba.

*

Eli Mejfild je bila iskreno potresena događajem koji se odigrao u njenom dvorištu. Svojim ogromnim autoritetom i donekle potpomognut guvernerovim specijalnim ovlašćenjem, Holidej je otklonio sva neprijatna pitanja u vezi sa obračunom, tako da je razbojnik odnet, a šerif odustao od bilo kakve istrage.

Dok je znalački zbrinuo povredu na levoj ruci, zaključujući da će narednih dana morati malo više da se odmara. Kada je završio sa sobom, okrenuo se Stretu koji je držao oblog na glavi i ljutito ga streljao pogledom. No, on nije obraćao pažnju na to, već ga je odmah upitao:

– Pošto vidim da si dobro, želim nešto da te pitam – rekao mu je. – Kaži mi, molim te, odakle ti Mak Hjuov revolver, druškane?

Stret nežno stisnu Eli za ruku i uzdahnu.

– Jednostavno sam ga uzeo – rekao je i pogladio po kosi devojčicu koja mu je sedela u krilu.

– Uzeo? Hm... Mak Hju ga ne bi tek tako dao. Šta si mu uradio? Govori!

– Ništa. Doduše, imaće samo kratku glavobolju i to je sve. Udario sam ga po

glavi kada mi je doneo hranu, a onda sam ga zaključao – nasmejao se kratko. – Možda ga još uvek nisu našli.

Holidej ga podozrivo odmeri, a onda se okrete prema Eli.

– Ne znam da li je onaj što je pucao još od ranije motrio na vašu kuću, ili je pak pratio ovu budalu. U svakom slučaju, verujem da Emet Nil zna za vas.

Eli preblede i uzevši devojčicu od Larija, zaštitnički je stavi sebi u krilo.

– Šta mislite da treba da uradimo, mister Holideje?

– Smatram da bi prvo morali... – započe Dok, ali ga Stret prekide upola rečenice.

– Ti ćeš poći za mnom, zar ne? – upitao je Eli. – U Arizonu... mislim kada guverner sve pripremi.

Ona ga kratko pogleda, a onda obori oči.

– Lari... ja – zamucala je jedva čujno – bila sam... spremna da pođem s tobom. Cenim što si došao da me to lično pitaš...

– Bio je to glup potez – dobaci Holidej kratko. – Nemojte misliti da je on neki heroj, gospodo Mejfild. To je obična ništarija koja pokušava da tok stvari okrene u svoju korist i to je sve.

Stret pocrvene, a Eli prkosno isturi bradu.

– Nemojte misliti da nisam sposobna da sama zapažam stvari, gospodine Holideje. Ne slažem se s tim što ste rekli, jer drugačije gledam na stvari.

Dok hladnokrvno slegnu ramenima i odmeri Streta koji se zadovoljno osmehivao. Onda ga Eli uhvati za ruku i nastavi:

– Kao što sam već rekla, Lari... zaista sam bila voljna da pođem s tobom. Ali, vidiš šta se dešava i... moraću o tome još

malo da razmislim. Ebi mi je najvažnija i ne bih želela da je izložim nečemu kao što je ovo danas. Ona ne treba da bude svedok ubijanja i gleda mrtve ljude u svom dvorištu. Oh, bilo je zaista grozno...

Stret se osmehnu, uze devojčicu za ruku i nežno je zagolica. Odajom se razlegao veseli dečiji smeh.

– Ti mi ne izgledaš nimalo uplašeno, zar ne, mačkice? Ta mašna u kosi još uvek sija punim sjajem!

Devojčica se još jednom veselo nasmeja, a Eli je prigrli i snažnije je povuče kod sebe u krilo.

– Lari, ti znaš da je to za obe veoma opasno. Tu su neki strašni ljudi, pucnjava, strah za svaki pokret... Da li je to život koji želiš da podelimo s tobom?

– Dovraga, Eli, neće uvek biti ovako – odgovorio je Stret samouvereno. – Kada guverner završi posao oko mog identiteta, niko neće znati ko sam i odakle sam. Ti ćeš biti moja žena, a Ebi moja kćer. Pred nama je još ceo život, Eli. I molim te da ne brineš, neće biti nikakve opasnosti.

Mlada žena upitno pogleda Holideja, ali se ovaj pravio da to ne primećuje. Onda se opet okrenula prema Stretu.

– U tako nešto ne možeš biti sasvim siguran, Lari.

– Siguran sam bar devedeset posto.

Ona žustro odmahnu glavom.

– Ipak ostaje onih deset odsto procenata koji me brinu. Zato nemoj da se ljutiš, ali moraću još malo da razmislim. Žao mi je, zaista.

Stret stisnu vilice i steže šake u pesnice. Na njemu se videlo da se bori sa gnevom, ali je ipak uspeo da se savlada.

– U redu, znam da ne mogu da te nateram da pođeš – procedio je. – Mnogo sam rizikovao da dođem ovamo i...

Zastao je i ljutito odmerio Doka.

– Šta kažete na to da nas malo ostavite, Holideje?

Ovaj ustade, prostrelivši ga ledenim pogledom.

– Došao sam ovamo sa određenim ciljem i neću dopustiti da me ti u tome ometaš. U stvari, već samo tvoje prisustvo me onemogućava u tome i zato ću se vratiti u Ostin prvim vozom koji polazi za nešto više od pola časa.

– Vraga hoćete! Ako mislite da sam pobegao izloživši se opasnosti i skoro...

– Baš to mislim – presekao ga je Holidej hladno, neprestano držeći ruku u blizini drške kolta. – Ako želite da stvar uspe, morate me u svemu slušati.

– Pa, on je samo hteo da provedemo nasamo bar pola sata – dobaci Eli. – Zar je to baš neizvodljivo, mister?

Na Dokovom bezizražajnom licu nije se pomerio nijedan mišić.

– Ne mogu da mu verujem, gospodo. Verovatno bi pobegao i sve doveo u opasnost, a time i upropastio sve naše napore. Uostalom, ko zna? Možda bi vas nagovorio da pobegnute sa njim...

– Nisam tako luda, mister Holideje.

– Pa, nećete imati prilike da mi dokažete ni jedno ni drugo – odvratio je hladno. – A ti ćeš sada poći sa mnom do železničke stanice i ukrcati se na voz – dodao je okrenuvši se prema Stretu.

Ovaj lagano začkilji.

– A šta ako vam kažem da pođete do đavola?

– Reči ništarije ne mogu da me uvrede.

Lari Stret stisnu usne u tanku liniju i spusti pogled. Duboko je udahnuo, a onda poljubio devojčicu u obraz i pomilovao je po kosi.

– Videćemo se opet, lepotice sa mašnicom – rekao je, a zatim pogledom potražio Eli. – To važi i za tebe, draga.

Njeni obrazi za tren se zarumeneše.

– Rekla sam ti, Lari... – kazala je oklevajući. – Moram još jednom dobro da razmislim o svemu.

– U redu – odvratio je klimajući glavom. – Pa... pretpostavljam da ću neka ko biti u vezi sa vama. Naravno – dodao je ironično – ako mi gospodin Holidej i njegovi prijatelji to dozvole.

Dok se nije obazirao na ono što je Stret pričao.

– Ne brinite, biće načina kako da održavate kontakt – rekao je okrećući se prema Eli. – Izvinite, gospođo Mejfild, ali ovo je za njegovo i vaše dobro. Nego, maločas ste me pitali šta da radite i ja ću vam sada dati jedan savet: na vašem mestu bih za izvesno vreme napustio Gidings. Imate li gde da odete?

Eli nabra čelo.

– Pa, mogla bih otići do sestre u Dalas, ako... ako stvarno mislite da bi dalji boravak u gradu bio opasan za mene i Ebi.

– Baš tako mislim, draga gospođo i ubeđen sam da bi napuštanje grada bila veoma mudra odluka. Mogao bih udesiti da vas rendžeri otprate do Dalasa. Naravno, samo ako tako nešto želite.

Eli Mejfild zagriže donju usnu. Videlo se da je neodlučna i da se koleba, jer joj je pogled lutao između Streta, Holideja i devojčice.

– Dobro... – kazala je najzad. – Za Ebi no dobro bi bilo najbolje da se sakrijemo

i... bila bih vam zahvalna ako biste nam obezbedili pratnju, mister Holideje.

– Dovraga, Eli, nemoj dopustiti da te uplaši! – umešao se Stret. – Za kratko vreme guverner će srediti stvari u Arizoni i...

No, Holidej uopšte nije obraćao pažnju na njega.

– Ja ću kod lokalnog šerifa urediti sve što vam je potrebno – presekao ga je glasom koji nije trpeo pogovor. Zatim je zgrabio Streta za ruku i povukao ga prema vratima. Shvativši da je situacija veoma zategnuta, on se sada nije protivio. Samo se okrenuo i dobacio veoma tiho:

– Eli, draga, volim te... Znaš, ne bih tražio da pođeš sa mnom ako ne bih verovao da je to potpuno bezbedno – dodao je sa nekim stidljivim poluosmehom. – Za sada „adios“ – dodao je, poslao poljubac devojčici, a ona mu je uzvratila. Onda se uozbiljio i kratko obratio Doku: – U redu, Holideje, idemo.

On klimnu glavom i još jednom pogledom odmeri Eli Mejfild. Iako joj je izraz lica bio zamišljen i pomalo tajanstven, jedna stvar je bila sigurna: ona nije volela Larija Streta.

*

Mak Hju je pronađen u guvernerovim podzemnim odajama tek posle događaja na Alamo skveru. Rendžer je bio strašno ljut na sebe zbog toga što je bio neprezan, a još više zbog gubitka revolvra koji mu je bio poput desne ruke.

Za to vreme, Lester Djuk je razmišljao o nečem sasvim drugom.

– Zaboravi to sada, Mak Hju – dobacio je pomalo razdraženo. – Neka vrug nosi prokletog Streta! Nije me nimalo briga

šta se sa njim desilo niti šta će se dogoditi sa tim nezahvalnikom! Najgore za nas je što je Rend ponovo na slobodi. Poslao sam sve patrole u potragu za njim i bandom koja je izvršila napad, ali nema nikakvih rezultata. Znamo samo da je Emet Nil sve isplanirao i da je onaj đavolski Šokli podmetnuo bombe. To su iskusni banditi i ne sumnjam da će znati da se čuvaju. Sigurno su ostavili lažne tragove i kada mi to utvrdimo, oni će biti na sigurnom. Prokletstvo! – povikao je lupivši pesnicom o sto. – Oh, Džone, imali smo ga u rukama! Uspeli smo da ga osudimo i samo nekoliko dana delilo ga je od vešala!

Mak Hju je samo klimnuo glavom, zaboravivši za trenutak Larija Streta i poniženje koje je doživeo. Guverner je bio u pravu. Rendovo bekstvo sada im je predstavljalo najveći problem.

– Idem da uzmem revolver i pušku, pa ću se vratiti da vidim kako mogu da pomognem, guverneru – rekao je tiho. – Ako je tačno ono što znamo, pretpostavljam da će Stret otići da vidi svoju žensku. Ah, šta mislite ako naleti na Holideja?

Djuk Lester zabrinuto huknu.

– Hm... činjenica je da nisam pravilno procenio Nilovu odanost Rendu. Drugu grešku sam napravio što sam olako shvatio Rendovu moć: da sam bio realniji, bilo bi mi jasno da će on nastaviti da vuče konce i iz zatvora.

– Ne možete sebe osuđivati zbog toga, ser – odvratio je Mek Hju ozbiljno. – Svi zajedno smo potcenili Renda i Mek Nila i to nam se osvetilo. Samo, pozicije su sada izmenjene. On ne sedi lagodno u ćeliji i ne izdaje naredbe preko svojih špiju-

na. Sada je osuđenik u bekstvu i mora da pazi na svaki korak: i sami znate da svi begunci kad-tad počine neku grešku. To će se desiti i sa Linkolnom Rendom: a onda je naš, ne brinite.

Guverner podiže glavu i lagano protrlja utrnulo rame.

– Hvala ti na umirujućim rečima, Džoni. I da znaš: izdali smo poternice na sve strane. Traži se Linkoln Rend, živ ili mrtav.

Mak Hju klimnu glavom u znak pozdrava i izađe napolje, ne mogavši još uvek da savlada ogorčenost i ljutnju što je tako „jeftino“ nasamaren.

*

Linkoln Rend stavi drvo u vatru i zadovoljno odmeri svoga revolveraša.

– Sve si izveo dobro, Emete – rekao je. – Đavolski dobro – pohvalio ga je. – Zatim je srknuo kafu iz limenog lončeta i ostavio ga pored tanjira u kome su se nazirali ostaci pasulja.

– Verovao ili ne, ovo je najbolja hrana koju sam okusio za poslednjih nekoliko nedelja. Eto šta znači biti na slobodi.

– Imaćeš i bolju, Link – dobaci Emet zadovoljno. – Sada, kada smo napolju, možemo sebi priuštiti sve što želimo. Biće zabave čim 'stignemo u Meksiko! U stvari – nastavi on pošto mu je gazda ćutao – smatram da smo već trebali da budemo tamo, Link. – Ovde smo nepotrebno izgubili nekoliko dana i zato mislim da je krajnje vreme da pođemo – zaključio je.

Rendovo lice bilo je poput kamene maske.

– Ti si u pravu, ali još nemam nameru da prelazim granicu.

Emet Nil začuđeno podiže obrve.

– Znam da treba da izravnaš još mnoge račune, ali mislim da treba da predemo Rio što je moguće pre. U Meksiku ćemo se okrepiti, reorganizovati i onda vratiti ovamo – da završimo ono što smo počeli.

Rend ponovo energično odmahnu glavom.

– Znam da su ti namere dobre, ali veruj mi da za to nemam strpljenja, Emete. Oh, čini mi se kao da imam trnje pod košuljom. Priznajem da je tvoj predlog bolji, ali ja ne mogu toliko da čekam. Ne, ni trenutka više! Ben je mrtav i ja hoću da Lari Stret plati za to! Hoću da plati životom, jer je moga sina oterao u smrt!

Nil se namršti i baci pogled prema Šokliju i ostalim članovima bande koji su sedeli oko veće vatre na samom kraju pećine.

– Ja te razumem, Link, sasvim dobro te razumem... Svi mi želimo da taj kučkin sin plati za ono što je učinio. Ipak... ipak mislim da bi trebalo da predemo granicu.

– Kako ne shvataš da oni to baš i očekuju, Emete?! Niko se neće nadati da ćemo se vratiti, odnosno ostati u ovom kraju. – odvratio je Rend žustro. – Osim toga, ja još uvek imam određenih veza i izvora odakle mogu dobiti novac.

Emet ga začuđeno odmeri.

– Novac? Treba ti novca, Link? Pa uvek možemo zaustaviti neka kola ili opljačkati banku...

– Treba mi mnogo – presekao ga je Rend hladno. – Radi se o sumi od oko dvadeset hiljada dolara.

Nil tiho zviznu, a na drugom kraju pećine razgovor iznenada zamre. Sve glave okrenuše se prema Rendu.

– Da, da, dobro ste čuli, momci! Hoću da dam deset hiljada dolara za glavu Larija Streta. Ako bude potrebno, još ću podići cenu, ali ta protuva mora doći u moje ruke. Najbolje bi bilo da ga dobijem živog, pa da umire lagano, uz najveće muke i patnje. Dakle, onaj ko mi dovuče izdajnika živog, dobiće uz ovaj novac još i posebnu nagradu!

Ljudi iznenađeno zažagoriše, a Emet Nil se isceri.

– Oho, kada se stvar pročuje, svaki lupč i protuva u državi poći će da traži njegov skalp, Link! I žutokljunci koji jedva drže pištolj u rukama posegnuće za nagradom. Samo... nisam siguran da će sve ići tako glatko.

– Zašto? – upita Rend nervozno.

– Pa... ima nekih novih činjenica koje sam upravo hteo da saopštim. Ovaj... izgleda da je Stret pobegao iz svog skrovišta u Ostinu. Ne znam kako mu je to uspelo, jer naši ljudi koji tamo stražare nisu ništa javili. Hm... verovatno je nekako izmakao njihovoj pažnji... Tek, činjenica je da se pojavio u Gidingsu.

– U Gidingsu? Nije daleko pobegao.

– Nije, ali za odlazak u Gidings imao je određeni motiv: tamo živi ona Mejfil-dova.

Rend iznenađeno podiže glavu.

– Ko je to?

– To je izgleda Stretova ženska. U stvari, radi se o udovici sa malim detetom. Ja sam i ranije pretpostavio da će hteti da stupi u vezu s njom, pa sam u Gidings poslao jednog od svojih ljudi. Međutim...

– Međutim? – ponovio je Rend nestrpljivo.

– Čovek je ubijen. Za sada je nejasno kako se sve odigralo, ali naša veza nam je javila da je u grad stigao Dok Holidej i...

– Dok Holidej? – ponovo ga je prekinuo Rend. – Kakve on ima veze stim?

– Ni to mi nije poznato, ali sigurno je da je umešan. Najpre je viđen u guvernerovoj kući u Ostinu, a sada je posetio Eli Mejfild. Jasno je da je u pitanju neka veza, ali nismo mogli da odgonetnemo o čemu se radi. Sutradan se pojavio Stret, pa je naš čovek verovatno hteo da ga sredi: došlo je do pucnjave u koju su bila umešana sva trojica i on je izvukao deblji kraj. Posle toga, Holidej je odveo Streta za Ostin, a žena i dete su ostali kod kuće. Tek treba da saznamo šta se tamo zaista dogodilo...

Rend zamišljeno klimnu glavom.

– Da, treba stvar još bolje ispitati.

Nil rukom pozva jednog od svojih ljudi koji mu bez reči priđe. Bio je to visok melez duge crne kose koga su svi zvali Pajut.

– Pođi odmah u Gidings i vidi šta možeš da saznaš.

Pajut samo klimnu glavom i krete prema izlazu. No, Rend mu dade znak da stane.

– Sačekaj malo! – naredio je.

Nil ga upitno pogleda.

– Stretu je još uvek stalo do te žene?

– upitao je sa čudnim poluosmehom na usnama.

– Tako smo čuli.

– Rekao si da ima i dete?

– Devojčicu od osam godina.

Prvi put posle dugog vremena lice Linkolna Renda obasjao je osmeh.

– Naš je! – povikao je gotovo u jednom dahu. – Naš je! Imam plan kako da sredimo to kopile. Kada sam prvi put čuo da ima nešto sa tom ženom, neke stvari su mi pale na pamet. No, pošto nisam bio siguran... Ali, sada... Sasvim sigurno ga imamo! – ponovio je likujući.

No, Emet Nil nije baš bio ubeđen.

– Treba biti oprezan, Link. Čim se umešao Holidej, znaj da obračun sa Stretom neće biti nimalo lak.

Ali, Rend nije mario za upozorenja.

– Uklonićemo i njega! – odvratio je raspoloženo. – I Holidejevu glavu uceniću na deset hiljada dolara, isto kao i Stretovu! Da, da, tako će biti najbolje... A sada da se dogovorimo kako da sprovedemo plan koji sam smislio... Pajut će poći u Gidings, ali ne sam. I evo šta će uraditi – nastavio je on tiše, dok su ga okupljeni ljudi pažljivo slušali.

Nešto kasnije, četvorica konjanika sa Pajutom na čelu izjahala su iz kanjona i uputila se prema Gidingsu. Odmah iza njih, još nekoliko grupica bandita napustilo je skrovište, uputivši se u različitim pravcima.

*

Lari Stret je stajao u guvernerovoj kancelariji i već nekoliko minuta bez reči slušao izlive besa na svoj račun. Bio je pomalo zbunjen, ali je znao da je uradio glupu stvar. Razmišljao je da li da to otvoreno da prizna.

– Za ime boga, guverneru, šta sam drugo mogao da uradim? Dole je stvarno bilo neizdrživo, a meni je dosadilo da čekam. U redu, priznajem da sam udario Mak Hjua i pobegao i obećavam da se tako ne-

što više nikada neće ponoviti. Kunem se...

– Dobro, poverovaću, mada ne bih trebalo – odvratio je guverner smrknuto. – Jasno ti je da se moglo dogoditi ono najgore i da je velika sreća što se Holidej našao tamo. Mislim da ćeš za sada biti miran i sačekati da se stvar razreši, drugar.

– Dobro... samo... Nemojte dozvoliti da mi Mak Hju vraća dug, pošto će mi uz dug vratiti i kamatu – dodao je nekako bojažljivo.

Djuk Lester ga hladno odmeri.

– Držaću se našeg dogovora, a ako neko pogreši u odnosu na tebe kako si ti pogrešio prema njemu – to ide na tvoju dušu. Odsada slušaj bez pogovora i radi samo ono što ti se kaže. Meni prepusti da odlučim šta je potrebno, a šta nije. Jesmo li se dogovorili?

Stret ćutke klimnu glavom i guverner dade znak da ga odvedu u podzemne odaje. Zatim je pogledao u Holideja koji je sedeo u fotelji i lagano odbijao kolutove dima.

– Je li bilo problema da ga vratite nazad, prijatelju? – upitao je.

Holidej se osmehnu ivicom usana.

– Ne, ali se bojim da će iz njegove gluposti proizaći još dosta neprilika. Hm... niko ne zna šta su Rendovi plaćenici planirali za Eli Mejfild i njenu kćer. Nadajmo se da ih neće dirati, mada... nisam siguran. U svakom slučaju, nadam se da je Stret sada shvatio kako nije lako biti najpopularnija ličnost u Teksasu. Uzgred, šta je sa Mak Hjuom? Da li je u redu?

– Oh, hvala bogu da jeste. Sreća što ga ovaj glupan nije jače udario. Najviše mu

je povređen ponos, ali Džoni je dobar i to će ga brzo proći. Sada nije ovde, pošto je odjahao sa grupom rendžera koji pokušavaju da pronađu Rendov trag. Ne znam koliko to ima smisla, pošto mislim da je on već odavno u Meksiku.

Holidej otpuhnu još jedan dim.

– Možda jeste, a možda i nije, mister. Kada je Rend u pitanju, ne smemo tako lako da donosimo zaključke. Ko zna šta je taj tip sebi uvrteo u glavu! Pretpostavljam da je željan osвете i da mu je za to potrebno dosta novca. A pare će lakše nabaviti u Teksasu, jer je gotovo sigurno da ovde ima još nekih veza. Osim toga, sigurno hoće da se osveti Stretu.

Guverner zamišljeno klimnu glavom.

– Pa... kada bolje razmislim, zaključujem da bi mogli biti u pravu. Holideje. Da, da, daleko je verovatnije da će taj lupež ostati u blizini. Sve zavisi od toga da li mu je Nil pripremio dovoljno bezbedno skrovište. Moram priznati da su se do sada dobro sakrivali... Nego, recite mi konačno, šta je sa tom ženom i detetom?

– Mislim da je Nil imao neki plan sa njima. Čovek koga sam ustrelio motrio je na njihovu kuću, ili je pak pratio Streta. Što se žene tiče, kazao sam joj šta nameravate i predložio da se u pratnji rendžera skloni u Dalas.

– Odlično, odlično ste to uradili. Kada ste već započeli stvar, možda ne bi bilo loše i da je završite, prijatelju. Treba učiniti sve kako nedužni ne bi stradali.

– Slažem se, guverneru, mada mislim da bi tu Mak Hju mogao dosta da pomogne.

– U pravu ste. Postaraću se stoga da se Džoni što pre vrati iz potere. U međuvremenu ću nastaviti da radim plan „Ari-

zona“ koji se odnosi na Streta. Sada, kada je Rend slobodan, biće dosta komplikovano da se ceo poduhvat uspešno završi.

Holidej klimnu glavom.

– Mislim da bi stoga morali da sprovedimo još jedan paralelni plan kao sredstvo zavaravanja. Ako Rend još uvek ima špijune u vašoj blizini, možda će ga to zavarati.

Guverner se zamisli. Holidej je bio u pravu, samo... Pitao se da li će sve to imati svrhe i da li će za Streta biti nekog bezbednog mesta na kontinentu.

No, ubrzo je shvatio da mu ne preostaje ništa drugo, pa je zajedno sa Holidejem nastavio da se dogovara o svakom budućem potezu. Razgovor između njih dvojice trajao je do duboko u noć.

Odmah sutradan guverner je nastavio sa pripremama koje se odnose na premeštanje Eli Mejfild i njene kćerke u Dalas. Dogovoreno da se u kompoziciju teretnog voza, posle poštanskog vagana, prikači i jedan putnički gde bi se smestila Eli s kćerkom u pratnji većeg broja rendžera. Polazak iz Gidingsa trebalo je da se obavi dva dana kasnije i o tome je obavešten lokalni šerif kome je naređeno da poruku prenese Eli Mejfild. Naime, Holidej je smatrao da mlada žena treba da bude obaveštena o svemu što se odnosilo na njenu sudbinu i bude pribrana i mirna. Da bi pojačao mere bezbednosti, dogovorio se sa guvernerom da, u međuvremenu, u Gidings tajno pošalju dvojicu rendžera koji bi motrili na Elinu kuću. O njihovom prisustvu nije trebalo da bude obavešten niko, pa čak ni šerif u Gidingsu.

Džoni Mak Hju se vratio sa napornog traganja u brdima zarastao u bradu, prljav i umoran. Kao što se i pretpostavljalo, nisu našli nikakav važan trag, jer su banditi na vreme umakli i dohvatili se Kordiljera. Taj predeo bio je prosto idealan za zavaravanje potere: teren je bio pun golih, stenovitih brda, a kroz kanjone i uvale neprekidno je duvao vetar koji je donosio prašinu i brisao svaki trag.

Mak Hju je bio zadovoljan što je dobio nazad svoj specijalni revolver „sređivač“ No, kada se setio neprijatnog događaja, preko lica mu je prešla tamna senka.

– Ja više ne bih mislio o tome, Džoni – rekao mu je Holidej dok su te večeri ispijali piće u jednom salunu. – Stret i nije bio pravi zatvorenik, već čovek stavljen pod posebnu zaštitu. Tako nešto moglo se desiti svakome od nas.

– Možda je i tako... – progundao je Mak Hju, očigledno ne sasvim ubeđen. – No, ipak nije prijatno setiti se svega – dodao je ispivši piće i dajući znak krčmaru da donese još jednu turu. – Guverner mi je rekao da treba da vas pratim na jednom poverljivom zadatku – nastavio je rendžer mnogo tiše i upitno pogledao u Holideja.

– Tako je – odvratio je Dok i u najkraćim crtama mu ispričao sve o Eli Mejfild i njenoj devojčici.

– Da, da... – Najbolje je da se one negde sklone – složio se Mak Hju. – Da li ćemo postaviti nekoga da motri kuću njenih rođaka u Dalasu?

– Guverner reče da će neko ostati, ali gospođa Mejfild za to neće znati. Znači, svi detalji biće poznati samo nama trojici.

Mak Hju iskapi piće i nehotice se strese.

– A kakva je ta Eli Mejfild, Holideje? Bili ste prilično škrti kada ste je opisivali.

– Pa mogao bih reći da ima neku neobičnu lepotu i da je veoma interesantna. U svakom slučaju, ne čini mi se kao žena koja bi odgovarala Stretu. Ali, nije moja stvar da cenim tako nešto – dodao je otpivši gutljaj piva.

– To je tačno. Mi imamo naš zadatak i treba da ga uradimo što bolje. Nego, odoh da za noćas potražim neki udoban krevet – dobaci on i vragolasto namignu.

Holidej se osmehnu.

– Hoćeš da kažeš da noćas nećeš obijati pragove u potrazi za salunskim zabavljačicama?

– Oho, ho! Pa, čini mi se da je to moja tajna, Holideje. Ako baš hoćete, nisam rekao da ću u toplom krevetu biti sasvim sam.

– Ah, tako! Dobro, potpuno te razumem, prijatelju.

Džoni još jednom pogleda svoj kolt „sređivač“ kao da ne veruje da mu je ponovo u opasaču.

– Kada smo već kod toga, hoćete li sa mnom do Seline krčme?

– Ne, neću, idem pravo u sobu – odvrati Holidej. – Videćemo se sutra ujutru. Nadam se da ćeš uspeti da se odmoriš.

Zajedno su izašli u tihu i tamnu noć.

– Pa, videćemo se u dogovoreno vreme, Holideje – dobaci Mak Hju. – A sada vas pozdravljam! – dodao je, dodirnuo rukom obod šešira i uputio se prema krčmi Seli Parlor.

Holidej pripali cigaru i laganim korakom se uputi prema hotelu. Neko vreme

je stajao pored velikog trema, pušio i gledao u noć. Onda je lenjo krenuo uz stepenice, prema svom apartmanu koji se nalazio na prvom spratu. Holidej je bio zadovoljan svojim smeštajem, pošto je apartman bio čist i uredan i sastojao se iz malog predvorja, kupatila, spavaće sobe i salona s prozorom koji je gledao na glavnu ulicu.

Otvorio je vrata i bacio svežanj ključeva na policu u predvorju. Taman kada je ušao u salon, učinilo mu se da je iza zatvorenih vrata spavaće sobe čuo neki neobičan šum. Munjevito je izvukao kolt i polako, na prstima krenuo prema sobi. Tek kada je prišao bliže, sada već naviknut na polumrak, video je da su vrata samo pritvorena i da se jedva primetno otvaraju.

Hitro je kleknuo i taj refleksni pokret ga je spasao, jer su se istog trenutka na vratima sobe pojavila dvojica ljudi čiji revolveri su zapraštali. Holidej se munjevito bacio u stranu kako bi izbegao pucanj i istovremeno povukao oroz na svom koltu sa drškom od slonovače. Osetio je kako se stolica pored njega razletela u stotine sitnih komadića koji su ga zasuli po licu. No, nije se obazirao na to, već je ponovo zapucao kotrljajući se ovoga puta na drugu stranu i ponovo povlačeći oroz. Ovaj njegov hitac je pogodio cilj, jer se jedan od napadača zateturio i nerazumljivo krkljajući srušio u spavaću sobu.

Vidno uspaničen, drugi napadač je odbacio skraćenu dvocevku i požurio da se maši kolta. Pri svetlosti koja je dopirala sa ulice, Holidej je sasvim dobro video njegovu priliku, munjevito se prevrnuo i zapucao. Shvatio je da je pogodio čove-

ka u grudi i za trenutak zastao, ali je ovaj padajući odvratio. Srećom, metak se zario daleko iznad Dokove glave, jer se videlo da čovek više ne može da kontroliše svoje pokrete. Ipak, Holidej je znao da mora da ga ućutka i to je nevoljno učinio. Nepoznati je samo kratko kriknuo, a onda se sve utišalo.

Nimalo ne žureći, Dok se nekako tromo podiže, kresnu palidrvce koje je napi-pao na stolu i pripali fitilj petrolejke. Do tog trenutka u hotelu se već podigla uz-buna: čuo je lupanje na vratima, uz uz-dah im prišao i otvorio ih. Bilo ju tu mno-go hotelskih gostiju i radoznalaca koji su prosto došli da vide šta se dešava. Vi-deo je kako se Mak Hju probija kroz go-milu, bez jakne i opasača, ali sa koltom u ruci. Bez reči je ušao unutra i osmotrio tela koja su ležala na podu.

– Ovaj ovde je Lejf Braning, jeftin lu-pež i varalica – dobacio je Džoni. – Po-znajete li drugog?

Holidej se zagleda u to suvonjavo lice.

– Tek sada ga dobro vidim – odvratio je tiho. – Mislim da je u pitanju Li Istvud, revolveraš i plaćeni ubica – dodao je.

– Sve mi je jasno – šapnu Mak Hju. – Jer, malopre sam u salunu čuo da je Rend raspisao nagradu za vašu, ali i za Stretovu glavu.

– Zar? Ne znam zašto bi Rend to ura-dio... – progunda Holidej. – U svakom slučaju, sigurno da je u pitanju prilična suma čim je Istvud rešio da je zaradi. – Hm... vrlo krupna suma.

Iako je delovao mirno i pribrano kao i uvek u sličnim situacijama, Holidej je bio veoma iznenađen, čak pomalo i zbunjen. Nikako nije mogao da shvati zbog čega bi Linkoln Rend želeo njegovu glavu...

Da li je njegova mržnja prema Stretu bila toliko jaka da se prenese na svakog ko je sa njim bio u bilo kakvoj vezi? Ako je tako, onda je u pitanju bolesno stanje du-ha, nešto slično pomračenju svestu. U tom slučaju, Eli Mejfild i njenu kćerku nije čekala vedra budućnost.

*

Pošto u to vreme iz Ostina prema Gi-dingsu nije polazio nijedan voz, Holidej i Mak Hju su uzjahali konje i krenuli. Bi-rali su prečice i ne baš poznate staze, ali su u jednom trenutku ipak upali u za-sedu.

Ovaj put su u pitanju bila tri napadača, od kojih su se dvojica postavila tako da jahače uhvate u unakrsnu vatru. Treći je bio sakriven u krošnji stabla pored puta, jedinom visokom drvetu miljama una-okolo. Ubice bi možda i uspele u svojoj nameri da, nekom srećom za dvojicu pu-tnika, nije bilo jedne zmije. Naime, zve-čarka je ugrizla jednog od skrivenih ko-nja, pa se uplašena životinja njišteći po-digla na zadnje noge i besno trupkajući kopitama u mestu, prekinula vođice koji-ma je bila privezana za drvo. Kao mahnit, konj je projurio pored jahača, a oni su odmah shvatili šta je u pitanju. Bez reči su se munjevito sklonili svaki na svoju stranu puta, što je očigledno iznerviralo jednog od napadača, pa je osuo prema njima čitavu salvu kuršuma.

Svaki na svojoj strani puta, obojica po-žuriše tražeći zaklon među stenama. Os-matrajući najpogodnije mesto gde bi se mogao sakriti, Holidej malo više podiže glavu i ugleda čoveka na drvetu. Munje-vito se bacio iza velikog duguljastog ka-mena, izvukao kolt i pripucao. Pogodio

je bandita baš u trenutku kada je ovaj pružio ruku da nanišani. Začuo se samo oštar jauk, ali Dok za njega više nije imao vremena: sa druge strane je došlo tane koje mu je gotovo okrznulo jaknu i on se okrete što je brže mogao. Istovremeno je odjeknula grmljavina iz Mak Hjuovog oružja praćena psovka, a onda se začuo urlik. U sekundi se sve utišalo, a onda je još nekoliko hitaca pogodilo stenu iznad Doka zasipajući ga sitnim komadima kamena i prašinom. Dok je znao da je ovaj plotun pouzdani znak da se treći napadač povlači i želi da pobje. I zaista, već sledećeg trenutka čovek je iskočio iza stene i punim trkom potrčao ka ulazu u jarugu i mestu gde su se nalazili konji.

Ugledavši ga, Dok se podiže i nanišani mu u noge. No, promašio ga je tek za neki milimetar i ljutito uzdahnuo. Ali, sa druge strane je doleteo Mak Hjuov metak koji ga je oborio. Ipak, begunac je pokušao da ustane, no sledeći metak malog rendžera zauvek ga je umirio.

Bila je to munjevita akcija koja je kratko trajala, ali koja se brzo završila. Sva trojica napadača bili su jeftini revolveraši, specijalisti za napade iz zasede.

– I oni su verovatno hteli da zarade nagradu – dobacio je Mak Hju kada su se našli na putu.

– Pretpostavljam da je tako – složio se Holidej. – Život u poslednje vreme može da bude vraški uzbudljiv.

– I vraški opasan – dodao je Mak Hju. – Ako je nagrada dovoljno velika, čovek nikada neće biti siguran da neko, možda čak osoba koju poznajete, neće ispaliti metak u vas. Bilo bi dobro da držite oči

širo otvorene, Holideje. Sada ne bi bilo loše da ih imate i na potiljku... zar ne?

Holidej se preko volje osmehnu.

– U pravu si, Džoni, ali tu se ništa ne može promeniti.

Ostatak puta do Gidingsa prešli su bez ikakvih incidenata. No, čim su stigli u grad, počeli su problemi.

Naime, dvojica rendžera koje je guverner poslao da čuvaju Eli Mejfild nisu bili na svojim mestima. Holidej i Mak Hju su ih tražili svuda, ali uzalud... Ostali članovi ekipe zaduženi za bezbedno Elino putovanje, okupili su se na stanici i preporučeni u razne skitnice, trgovce i lutalice čekali dolazak posebnog putničkog vagona. Taj deo plana se odvijao kako treba, ali Holidej je imao loše predosećanje da nešto nije u redu, jer dvojica glavnih čuvara kao da su propala u zemlju.

Zabrinut i smrknut, zajedno sa Džonijem žurno se uputio prema kući Eli Mejfild. Iako mu je otvorila vrata i ljubazno ih pozvala unutra, Dok je sa čuđenjem zastao ne mogavši da veruje da se ta lepa žena gotovo sasvim promenila. Nije znao da objasni šta se desilo, ali joj je lice sada odavalo neki strah, a one divne oči bile zatamnjene i bez sjaja. Osim toga, na čelu su joj bile urezane dve duboke bore. Povrh svega, gledala ga je nekako preplašeno, kao posle teškog sna ispunjenog stravom.

– Da li je sve u redu? – upitao je Holidej dok su išli prema salunu.

– Da, da, svakako da jeste – odvratila je žurno, pokušavajući da se osmehne. – Sve je u najboljem redu.

Pre nego što je nastavio, Dok ju je nekoliko trenutaka netremice posmatrao.

– Kada vi tako kažete, onda sigurno jeste, gospodo Mejfild. Ovo je Džoni Mak Hju, moj saradnik na istom poslu i rendžer. Došli smo da vas i kćerku odvedemo na stanicu i ispratimo do Dalasa. Pretpostavljam da vam je šerif preneo našu poruku?

Ona nekako žustro, gotovo grčevito klimnu glavom. Holidej pogledom obuhvati odaju i odmah primeti da nigde nema bilo kakvog prtljaga. U trenutku mu se učinilo kao da Eli Mejfild uopšte nema nameru da putuje.

– Da... – procedila je žena nekako zbunjeno. – Primila sam vašu poruku, ali... u ovom momentu ne želim da odem u Dallas – ove reči je izgovorila tako žurno, kao da je jedva čekala da ih se oslobodi.

– Otkuda sada to, gospodo Mejfild? – upita Holidej začuđeno.

– Pa vidite... jako... strašno me je potreslo sve što se desilo kada je Lari bio ovde. Razmišljala sam dugo i... plašila sam se za Ebi. Zbog toga sam odlučila da je pošaljem majci u Santa Fe. Nadam se da ćete shvatiti, pošto se radi o detetovoj sigurnosti. Smatrala sam da će biti dobro ako bude što dalje odavde.

Holidej je nekoliko puta klimnuo glavom i izmenjao pogled sa Mak Hjuom. Shvatio je da ni on ne veruje Eli.

– Čak u Santa Fe? – iznenadio se. – Ah, pa to je strašno daleko odavde! To je veoma dug put za jednu osmogodišnju devojčicu, gospodo Mejfild.

Eli obori pogled i počeo nervozno da krši prste.

– Pa... zaista jeste. Ali, železnica je obećala da će se brinuti o njoj. Osim toga, tu se našao i jedan sused sa kojim će provesti dobar deo puta. Ebi je prilično...

razumna i samostalna za svoje godine, mister.

– Verovatno je tako čim ste se usudili da je pošaljete majci na taj način. No, to je ipak vaša stvar i nije naše da o tome sudimo. Sada, kada ste sami, pretpostavljam da ćete se pridružiti Stretu.

– Da – odvratila je ona jedva čujno. – Mislila sam da je najbolje da neko vreme budemo sami... bar dok ne vidim kako će se stvari razvijati. Zatim bih poslala po Ebi...

Mek Hju se nervozno počeo iznad uva.

– Onda ćemo morati dosta toga da menjamo u našim aranžmanima, gospodo. Guverner je sve radio na osnovu pretpostavke da će se Stret tamo pojaviti kao oženjen čovek, zajedno sa ženom i kćerkom.

– Mislim da se Ebino odsustvo u prvo vreme može veoma lako objasniti. U stvari, samo ćemo reći istinu, odnosno da je otišla da neko vreme provede sa bakom i... da će nam se kasnije pridružiti – dodala je nekako čudno, kao da nema dovoljno daha. Zatim je pogledala u Mak Hjuu svojim prelepim očima u kojima se mogla prepoznati molba, ali i beskrajna tuga.

On se istoga trenu sažali i upita što je moguće ljubaznije:

– Pa, dobro, gospodo, šta sada želite da učinimo?

– S obzirom da ste sve uredili za put... mislim na voz, ljude i ostalo... ja bih poslala sa vama i pridružila se Lariju. Svejedno mi je gde ga čuvate, jer želim da budemo zajedno. Onda bismo mogli da odemo tamo gde nas guverner pošalje. Ako

još nije vreme za to, malo ćemo sačekati. To neće trajati još dugo, zar ne?

– Pretpostavljam da neće – odvrati Holidej kratko. – Nego, treba li vam još neka pomoć, gospođo?

– Ne, hvala. Imam gore jednu torbu.

– Samo? – dobaci Mak Hju iznenađeno. – Zar ćete sve ovo ostaviti? – dodao je, pokazujući rukom na stvari oko sebe.

Eli se nekako neprirodno nasmeja.

– Ostavljam... da, da... Mislim da tako i treba da bude, jer započinjem potpuno novi život.

– Samo znajte da neće biti moguće da bilo šta od ovoga naknadno prenesete – predočio joj je Mak Hju.

– Znam – kazala je pogledavši u veliki zidni časovnik i fotografiju sa venčanja koja se nalazila pored njega. – Ali... ipak mislim da će ovako biti najbolje.

– Kako god vi kažete, gospođo – ubacio se Holidej. – No, mislim da bi bilo bolje kada bismo uskoro krenuli. Ah, da, hteo sam još nešto da vas pitam! Da li ste od trenutka kada sam otišao možda primetili da neko motri na vašu kuću?

– Ne, ne – odvrati Eli užurbano. – Niko ga nisam primetila.

Holidej za tren zažmiri.

– Pa... mislim da je to dobro. Ipak... ostavili smo dvojicu rendžera da stražare, a sada kao da su u zemlju propali.

Eli se usiljeno nasmeja.

– Stvarno? Mora biti da su ti ljudi veoma vešti čim ih nisam primetila.

– Stvar je u tome što nigde ne možemo da ih nađemo – dodade Holidej. – Bojim se da im se nešto nije dogodilo – izustio je ledenim glasom i lice Eli Mejfild se istog trenutka skamenilo. Pogledala je prvo u Doka, a onda u Mak Hju. Čini-

lo se da će nešto reći, ali izgleda da se u poslednjem trenutku uzdržala.

Dok je sada bio sasvim siguran da nešto nije u redu. No, nije mogao da nasluти šta je u pitanju. Zato je rešio da bude oprezniji nego inače.

*

Eli Mejfild nije odmah odvedena do Larija Streta koji je boravio u svom podzemnom skloništu. Kada je stigla u Ostin, prvo ju je primio Djuk Lester koga je ljubazno pozdravila i zahvalila mu za sve što čini.

Guverner je zatim odredio da Eli otprate do sobe u hotelu, a on je ostao da razgovara sa Holidejem i Mak Hjuom.

– Imam utisak da sa tom ženom nešto nije u redu – rekao je Lester. – Izgleda kao da nema nimalo volje za životom.

Dok zamišljeno klimnu glavom.

– To se i meni čini, mada ne mogu da dokučim šta je u pitanju. Sasvim se razlikuje od žene sa kojom sam prošli put razgovarao. Kada sam rekao da su rendžeri nestali, vidno se preplašila, ali... nije samo to u pitanju. Siguran sam da postoji još nešto... nezavisno od nestanka rendžera...

– Od njih nema glasa?

– Nema. Ostavili smo neke ljude da ih traže, a i šerif u Gidingsu obećao je pomoć. Što se tiče njene devojčice i to smo proverili. Zaista je otišla vozom u pratnji nekog čoveka za koga ona kaže da je susjed. No, šerif ga ne poznaje i nema informacije o njemu. I ta činjenica govori da se neke stvari ne uklapaju. Imaš li i ti taj utisak, Džoni?

– Potpuno – odvrati Mak Hju kratko.
– To je više predosećanje, ali ako mogu da kažem, ono me gotovo nikada ne vara.

Guverner uzdahnu.

– Bilo kako bilo, dosta mi je petljanja sa Stretom. Odmah ću ga poslati u Arizonu, pošto više nema nikakvog razloga da se cela stvar odlaže. Pribavio sam lažne isprave za sve, obezbedio mu ranč i sada može da krene.

– A kako ćete ga prebaciti, Lesteru?

Lester se osmehnu.

– Ne brinite se, Holideje, sve je već sređeno. Večeras kod moje kćerke dolazi njena prijateljica po imenu Lujza Strong. Sećate se, to je ona lepa crvenokosa devojka koju ste upoznali prošli put? Dakle, ona će večeras prenoćiti kod nas, a Stret će izaći u njenim kolima, obučen u ženske haljine. Večeras ovde priređujemo malu zabavu i želeo bih da joj prisustvujete, Holideje. Dakle, šta sam ono rekao? Da, Stret neće biti sam. Neke „dame“ sa kojima će napustiti kuću biće u stvari preobučeni rendžeri. Tako ćemo njega i njegovu izabranicu prebaciti do Lujzinog stana, gde će ih čekati druga grupa ljudi koja će ih odvesti na ranč jednog mog prijatelja. Odatle će uzeti voz do Alamo Gorda u Novom Meksiku i poći dalje, preko Santa Fea i Denvera. Odatle će biti prebačen u Arizonu sa tom ženom kao svojom suprugom. Pošto su rešili da u prvo vreme ne povedu devojčicu, moraću da napravim još neke male izmene, ali to neće biti problem. Eto... to je ceo plan. Kako vam se čini, Holideje?

– Na prvi pogled je sve u redu. No, da bi mogao tačno da ga procenim, moram znati svaku, pa makar i najsitniju pojedinost.

Lester se lukavo nasmeši.

– Možete ih saznati, mada mislim da to za vas više nije važno, pošto ste rešili da ne učestvujete u poduhvatu. Ne mogu reći da mi nije žao, jer... pa, do sada ste imali uspeha.

Dok odmeri prepređenog Djuka Lestera koji je zaista znao svakome da se prilagodi.

– Niko ne garantuje da se neću predomisлити, gradonačelnice – odvratio je zagonetno. – Ali, zar ga ne šaljete ranije nego što ste nameravali?

– Pošto je sve gotovo, mislim da više ne treba ni da ga zadržavamo. Što duže je ovde, to su veće šanse da mu Rend uđe u trag i pokuša neku akciju.

– Imate li nekih saznanja o Rendu i Nilu?

– Ništa ne znamo. Prokletstvo, kao da su se pretvorili u dim, Holideje! Izgleda da su želeli da mislimo da su prešli granicu, jer su ostavili veoma jasne lažne tragove. No, ja sam od prvog trenutka smatrao da će se pritajiti i ostati ovde. Verovatno su i sada tu, instinkt mi govori da je tako...

– Mislite da Rend vreba pogodan trenutak kako bi se obračunao sa Stretom?

Guverner nevoljno šmrknu.

– Da, da, sa Stretom i svima ostalima koji su mu se zamerili, uključujući i mene, a verovatno i vas.

Holidej slegnu ramenima.

– Možda. Čujem da je za moju glavu oglasio prilično veliku nagradu.

– Deset hiljada dolara, kao i za Streta. Zato nije ni čudo što je popriličan broj lupeža pokušao da vam probuši kožu. Ah, da... za svog bivšeg saradnika obećao je još i poseban dodatak, odnosno

dodatnu nagradu ako neko uspe da ga dovede živog...

Holidej nije stigao da odgovori, pošto je u sobu ušao sluga i najavio Eli Mejfild. Guverner je rukom dao znak da je uvede, dok je Holidej lagano ustao.

Čim je ušla, mlada žena je zastala i osmotrila ih uplašenim pogledom. Sada je izgledala još nervoznija nego kada je otišla u hotel: grčevito je stezala torbicu u indijanskom stilu, nesvesno čupkajući ukrase od obojene kože. Holideju nije promaklo ovakvo njeno držanje, ali guverner joj je ljubazno otpozdravio i rekao Mak Hjuu da je povede u podzemne odupe. Iako nije pozvan, Dok je pošao za njima, pošto ga crv sumnje nikako nije ostavljao na miru.

– Vrlo je nervozna... – dobacio je guverneru izlazeći. – Uzmimo da je sve zbog kćeri, mada... Donekle mogu da je razumem, jer se sada kaje što je pustila dete na tako dalek put. No, nadajmo se da će se smiriti kada mala ponovo bude pored nje.

– Nadajmo se – potvrdio je Lester isprativši ga pogledom.

Tri prilike ćutke su stigle do tajnih vrata u zidu, a onda prošle kroz kroz mračan tunel. Mak Hju je otključao masivna gvozdена vrata, a zatim koraknuo nazad kako bi propustio Eli.

– Evo, doveli smo ti tvoju izabranicu, Strete! – doviknuo je.

Eli se ote uzvik iznenađenja kada je ugledala Larija Streta sa metalnim oklopom i šlemom na glavi. Cevi kratke dvocevke nekoliko trenutaka su bile uperene u njih, a onda „zatvorenik“ odloži pušku i povika:

– Oh, Eli, da li je moguće da si to-ti? Sačekaj trenutak, samo da skinem ovo sa sebe!

Nije prošao ni minut, a on pride zbunjenoj mladoj ženi i zagrlji je. Zatim se odmakao korak-dva i pogledao je, kao da ne veruje svojim očima.

– Znao sam da ćeš doći, draga – dodao je tiho.

Eli se nekako blede osmehnula, brzo izvukavši ruku iz svoje indijanske torbice. I pre nego što su Holidej i Mak Hju mogli nešto da učine, začuo se prasak iz malenog „deringera“. Lari Stret ju je zapanjeno pogledao, ali onda je usledio i drugi hitac, tako da se njegovo telo bezglasno srušilo na pod.

*

Pošto je bio bliži, Mak Hju se u jednom skoku našao pored Eli. Preciznim i ne baš jakim udarcem izbio joj je iz ruke revolver koji se još uvek dimio. Zgrabio ju je za ramena i snažno prodrmusao, jer je stajala nepomično kao kip zureći u neku nevidljivu tačku.

– Zašto? – povikao je oštro. – Za ime boga, zašto ste to učinili?

Nije se pomerila, niti rekla bilo šta. Samo je odjednom klonula, pa Džoni zgrabi njeno onesvešćeno telo i zajedno sa Holidejem je odnese do ležaja.

– Šta je sa njim? – upita Dok Mak Hju koji je već čučao pored Streta.

– Izgleda da je živ. Imao je ispod košulje još jedan tanak komad čelika, tako da se taj kuršum odbio i okrznuo mu rame. Drugi ga je „dohvatio“ po glavi. Čini mi se da je prilično duboko...

– Bilo bi najbolje da odmah pozovemo doktora, Džoni.

– U pravu si, idem odmah po doktora Bolsa. Možda čovek još uvek može nešto da učini.

Dok je pritisnuo maramicom ranu na ramenu i donekle smanjio krvarenje. No, nije ništa mogao da učini za ranu na glavu. Pogledao je bledo Stretovo lice i uzdahnuo. Nije ni primetio da se Eli Mejfild uspravila na ležaju i da ga je posmatrala.

– Mister Holideje – obratila mu se muklim, nekako praznim glasom. – Jesam... jesam li ga ubila? – dodala je jecajući.

On se okrenu i priđe joj na nekoliko koraka.

– Niste, ali dosta ozbiljno ste ga pogodili. Hoćete li mi sada objasniti zašto ste učinili tako nešto, gospođo Mejfild? Mislili smo da ga volite...

– Pa... ja ga na neki način i volim – izustila je jecajući.

Holidej glasno uzdahnu.

– Onda mi je drago što ne volite i mene.

Ona ga odmeri suznim očima, dok joj se na licu ogledalo očajanje.

– Ali, Ebi... nju... nju volim još više.

Dok se zagleda u njeno lice obliveno suzama.

– Ebi? To je dakle! Ona uopšte nije otputovala u Santa Fe kod vaše majke? Dete je u Rendovim rukama, je li tako? I kazali su vam da će, ako ne ubijete Streta, njoj učiniti nešto nažao?

– Da ... tako je – odvrati Eli Mejfild jecajući. – Rekli su da će je prodati trgovcima decom i da... oh, ne smem ni da pričam o tome!

Još jače je zaplakala, pa joj Dok priđe bliže i zaštitnički je zagrli. Kada se malo smirila, pružio joj je čistu maramicu. Baš

u tom trenutku u sobu su ušli Mak Hju, doktor Hari Bols i Djuk Lester.

– Kako se to desilo? – upitao je guverner još sa vrata.

Holidej mu je u nekoliko rečenica objasnio šta se dogodilo i dodao:

– Devojčica je u Rendovim rukama. Iskoristio ju je kao sredstvo da natera Eli da potegne oružje na Streta.

Guverner se ljutnu.

– Kakve gluposti! Nije mi jasno zašto im je poverovala – procedio je tiho, tako da je samo Dok mogao da ga čuje. – Zar misli da će joj posle ovoga vratiti dete?

– Pretpostavljam da toliko unapred nije ni razmišljala. Sigurno je mislila samo na svoju kćerkicu i to joj ne treba zameriti. Ah... tek sada mi je jasno ono neobično ponašanje! Slutili smo da ima nešto, ali kako smo mogli da znamo...

U tom trenutku, prišao im je doktor Bols.

– Šta je? – upita Lester nervozno. – Kakve su prognoze, Hari?

– Ostaće živ, ali će jedno vreme morati da provede u ambulanti.

Zatim je prišao Eli i pažljivo je osmotrio.

– Ovoj ženi je neophodno nešto za smirenje – rekao je mirno.

Ona ga je pogledala, za trenutak se nekako čudno osmehnula, a onda počela histerično da plače. Bols je hitro uhvati za ruku i dobro je ošamari.

Tek tada, pogled Eli Mejfild postade prirodniji. Osmotrla je sve oko sebe, a onda joj se u očima pojavio strah.

– Sve je u redu, niste ga ubili – rekao je Hari Bols mirno. – Iako je dosta ozbiljno ranjen, garantujem da će preživeti.

I ne brinite, vratićemo vam vašu devojčicu.

Čuvši da je doktor pomenuo Ebi, njena majka opet grčevito zajeca. Ovaj put joj se celo telo treslo tako snažno, da je Mak Hju morao da je prigrli i smiri, dok Hari Bols nije pripremio odgovarajući lek.

– To je veoma krupno obećanje, doktore – dodao je guverner.

– Jeste, ali i jedino što nam je preostalo. I ako zaista hoćete da spasete ovu ženu, nađite joj kćer, za ime boga! U protivnom, ona će poludeti od bola.

*

Sredstvo za umirenje zaista je delovalo i Eli Mejfild je mirno spavala nekoliko sati. Kada se probudila i otvorila oči, ugledala je Doka Holideja koji je sedeo za stolom i čitao novine. Stidljivo se nakašljala, želeći da skrene pažnju na sebe.

Dok se prenu i prijateljski se nasmeši.

– Da li vam je bolje? – upitao je.

– Da, da... bolje mi je – odvratila je zbunjeno. Zatim je prinela ruku čelu kao da pokušava da se priseti nečega.

– Gospode bože! – uzviknula je odjednom. – Da li je to neki rđav san ili sam ja stvarno ubila Larija?

– Pucali ste na njega, ali ga niste ubili – odvrati Dok mirno. – Moraće malo duže da se oporavlja, jer ima duboku ranu na glavi i jednu površinsku na ramenu. No, činjenica je da bi bio mrtav da ispod košulje nije imao tanku metalnu ploču.

Ona očajnički zagnjuri lice u šake.

– To je bilo strašno, verujte mi... Morala sam da izaberem između Larija i Ebi. Nisam imala nikoga sa kim bih mogla da

porazgovaram. I tako... izabrala sam ono što je za mene bilo prirodno... kada već moram tako da kažem.

Ponovo se zaplakala, ali to više nije bio histeričan plač, nego izraz patnje i očaja. Holidej joj priđe, dodade joj maramicu i stisnu je za ruku. To joj je prijalo i na neki način je ohrabrilo. Obrisala je oči i kada se Dok udaljio, stidljivo podigla glavu.

– Izgleda da sam upropastila stvar?

– Moram da priznam da je situacija dosta komplikovana – kazao je Dok smireno. – Osećate li se dovoljno dobro da porazgovarate sa guvernerom ili nekim...

– Ne, još nisam raspoložena za to – dobacila je odlučno. – Znam da nekom treba da objasnim sve što se odigralo sa mnom i sa Ebi... Oh, možda ipak postoji neka šansa...

Holidej je potapša po ruci.

– Ako postoji, onda će ona biti pronađena. Guverner će preduzeti sve što je u njegovoj moći, a ja obećavam da ću se i lično angažovati... Da, još sam hteo da vam kažem da je pred vratima sobe stražar.

Eli se namršti.

– Da li oni misle da ću pobeći? Ne, toga ne treba da se bojite.

– Znam, ali vam ipak skrećem pažnju da ne pravite gluposti. Morate imati poverenja u nas, jer je važnije nego ikada da nastupimo zajedno. A sada mi ispričajte šta se dogodilo u Gidingsu!

Eli mu je ispričala kako ju je posetio neki melez po imenu Pajut i rekao da je Ebi povređena u školi i da hitno mora po nju. Kazao je da je brat školskog poslužitelja, pa je Eli krenula sa njim. Odmah iza kuće, čekala su je tri naoružana čoveka koji su držali Ebi i tek tada je Pajut

otkrio karte: kazao je da je devojčica sada sa njima i da će je, ukoliko ne ubije Streta, prodati nekom trgovcu decom i više je nikada neće videti. Naredio joj je, takode, da svima ispriča da je kćerku poslala kod majke u Santa Fe, u pratnji jednog suseda, što je ona i učinila.

Dok je govorila, nervozno je gužvala maramicu i brisala lice, sada već potpuno suvo.

– Da... primetili su dvojicu rendžera za koje ste me pitali, mister Holideje. Ne mogu da tvrdim sa sigurnošću, ali mi se čini da sam čula kako je Pajut drugom banditu dobacio „da su gotovi“.

Holidej skrenu pogled sa njenog lica i zagleda se u daljinu. Sada je dobio potvrdu da su se njegove najcrnje slutnje obistinile. Bilo mu je žao tih momaka, ali... život se nastavljao.

– Da li ste se sa njima dogovorili šta će se desiti kada ubijete Streta? – upitao je najzad. – Mora da im je bilo jasno da nećete moći da se izvučete i da ćemo mi reagovati.

Ona samo šmrknu i slegnu ramenima.

– Pravo da vam kažem, bila sam gotovo paralisana od brige da nisam ni mislila na to. Rekli su mi samo da sve zavisi od mene... Pored toga, dodali su da posle obavljenog posla, kod mesta Kou Gep mogu naći čoveka po imenu Šokli i... i on će me onda odvesti do Ebi.

– Kou Gep? – ponovi Holidej zamišljeno. – To je na ivici brdskog masiva, prema severu.

– Da, baš tako – kazala je Eli. – Znam kako se stiže do tog mesta.

– Rekli su vam?

– Da.

– Pretpostavljam da je u pitanju trik i da tamo neće biti nikoga. Posle svega, ti banditi neće rizikovati da otkrijete njihove tragove.

Mlada žena u trenutku preblede.

– Ali... šta onda da radim? – promucala je. – Oh, Ebi... !

Holidej je sačekao da se smiri, a onda rekao tihim, gotovo nežnim glasom.

– Sačekajte, Eli, nije još sve izgubljeno. Mislim da znam kako treba da postupimo. Naime, predložiću guverneru da svima objavi da je Strét ubijen. Pretpostavljam da će to vašu devojčicu još neko vreme održati u životu. Oni lupeži biće zadovoljni što ste im ispunili želju i nadam se da neće ništa preduzimati. Nama je to važno, jer ćemo dobiti u vremenu...

U Elinim očima zasja nada.

– Oh, mister Holideje, ne znam kako da vam zahvalim na...

Dok odmahnu rukom.

– Nemojte mi zahvaljivati, već me dobro slušajte: jedini način da se dokopamo devojčice je da budemo mudriji od njih. Imam na umu određeni plan, ali moram znati da li ćete pristati da učestvujete u njemu. Tako ćemo...

– Oh, hoću, naravno da hoću! – prekinula ga je mlada žena uzbuđeno. – Učiniću sve što tražite, samo da je spasimo!

– Odlično. Ja ću odmah razgovarati sa guvernerom, a onda ćemo sa vama razraditi detalje. Kada bi trebali da se nađete sa tim Šoklijem?

Eli zabrinuto uzdahnu.

– Ostavili su mi rok do sutra u podne. Rekli su mi da će me Šokli čekati do tada, ni sata duže.

– Dobro. U tom slučaju pretpostavljam da će tamo ipak biti nekoga. Ne možemo

da nagađamo šta su planirali, a to, u krajnjem slučaju, nije ni potrebno. Pa, sutra u podne je tako blizu...

Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda Eli reče:

– I vi kažete da je Lari ranjen, mister?

– Izvući će se, ne brinite.

– Da li je pri svesti?

– Naravno. Zna šta se desilo i veoma je ogorčen.

Eli iznenađeno podiže obrve.

– Na mene?

– Da, baš na vas.

– Oh, moram da ga vidim! Hoću sve potanko da mu ispričam i pokušam...

– Ne trudite se – presekao ju je Holidej mirno. – Sve sam mu ispričao i ništa se nije promenilo. Rekao mi je da ne želi da vas vidi. Osim toga, traži od guvernera da preinači njegov plan za Arizonu i da ga predstavi kao udovca. Pretpostavljam da vam je jasno šta to znači?

– Da – odvrati ona posle kraćeg oklevanja. – Jasno mi je – dodala je mirno i Holideju se učini da je u njenom glasu primetio prizvuk olakšanja. Izgleda da joj konačni raskid sa Larijem Stretom nije teško pao, zaključio je, pogledajući je ispod oka kada je stidljivo dodala:

– Samo da moje dete bude spaseno...

*

Djuk Lester je prihvatio Holidejev savet i naredio da se izvrše pripreme za Stretovu „sahranu“. Nešto kasnije, obavljen je i pravi pogreb kome je prisustvovala samo nekolicina ljudi koji su tu bili „po službenoj dužnosti“. Glas o tome proširio se po gradu i okolini, što je bio i glavni cilj Dokovog plana. On je znao da neće biti potrebno mnogo vremena da vest

o tome dopre do Emeta Nila i njegovog gazde, Linkolna Renda.

Naime, Dok se nadao da će to biti dobro za malu Ebi, da će je Rend, ako je još bila sa njima, ostaviti u životu dokle god mu može biti od koristi.

Sledeći korak u planu bilo je lažno bekstvo Eli Mejfild. I tu je sve išlo onako kako je Dok zamislio. Naime, mlada žena je tobože prevarila jednog neiskusnog rendžera i iskrala se iz guvernerove kuće uzimajući kočiju koja je bila spremna za njegovu kćerku. Na izlazu iz grada dočepala se jednog konja i otišla u nepoznatom pravcu.

Naravno, guverner se pobrinuo da svi saznaju za „uzbudljivu vest“ i poslao potere na nekoliko strana. U jednoj grupi bili su Dok Holidej i Džoni Mak Hju koji su se odmah po izlasku iz grada odvojili od ostalih i pošli prema Kou Gepu. Jahali su što su brže mogli, prepostavljajući da su zbog cele „predstave“ izgubili mnogo vremena i strepeći za život mlade žene koja je krenula pravo u lavlju čeljust.

I bili su u pravu. Kada su dojahali iznad brdskog prevoja iznad Kou Gepa, Holidej se popeo na jednu stenu i osmotrio prolaz. Ispod sebe je, pored male logorske vatre, ugledao dvojicu ljudi sa puškama nadomak ruke. Jedan od bandita je bio Šokli, Emetova desna ruka, dok je drugog Mak Hju identifikovao kao Loba, poznatog ubicu i revolveraša. Nije bilo sumnje da oni čekaju da se pojavi Eli Mejfild i da imaju zadatak da je likvidiraju.

Sporazumevajući se pogledima, njih dvojica počеше da se spuštaju niz stenu, stalno misleći na to da Eli može da se

pojavi svakog trenutka. Onda je Mak Hju nezgodno stao na neki kamen koji se odronio i za tren su bili otkriveni.

Holidej shvati da će odlučivati delići sekunde. Munjevito je izvukao kolt i nanišanio Šoklija kome je faktor iznenađenja oduzeo dragoceno vreme. Iako brz kao munja, bandit je uspeo samo da izvuče kolt, ali se onda bez reči srušio pogođen u grudi. S druge strane, Mak Hju nije mogao da bude tako brz, jer je u pokušaju da održi ravnotežu i ne padne, izgubio nekoliko trenutaka. Hitro je čučnuo, što mu je spasilo život, jer mu je tane fjučnulo iznad glave. Odmah zatim je grmnuo njegov „sređivač“ i Lobo se uhvatio za grudi. Pokušao je još jednom da pritisne oroz, ali je koraknuo unazad i presamitio se poreko obližnje stene.

Za nekoliko sekundi i Holidej i Mak Hju su bili pored njih. Konstatujući da je Šokli mrtav, čučnuli su pored Loba koji je glasno jaukao. Ugledavši ih, bandit raširi oči od straha.

Mak Hju odmeri Holideja i tiho dobaci:

– Ti idi i sačekaj Eli, a ja ću pokušati nešto da saznam od ovoga. Ako neće da umire mučno i polako, kazaće mi šta zna.

Dok klimnu glavom i pođe prema prolazu. Uskoro je ugledao oblačić prašine, a posle nekoliko minuta u jahaču koji se približavao prepoznao je Eli Mejfild. Podigao je šešir i počeo da maše. Spazio je kako je žena za trenutak zastala dvoumeći se, a onda požurila prema njemu. Videlo se da ga je prepoznala i na licu joj zatreperi jedva primetan osmeh. Utom im se pridružio i Mak Hju.

– Propevao je – kazao je tiho. – Rend nije daleko, a sa njim je i onaj prokleti

Emet. No, najvažnije je da je devojčica dobro – dodao je obrativši se Eli.

Ona glasno odahnu, mada joj se na licu ogledao strah.

– Možete li je spasti? – upitala je jedva čujno.

– Smislićemo nešto – odvrati rendžer.

– Koliko ljudi imaju sa sobom? – interesovao se Holidej.

Mak Hju se lukavo osmehnu.

– U pećini su samo Nil i Rend. Većina ljudi je poslata u Ostin da proveriti da li je Stret zaista mrtav. Dvojica su bila ovde u zasedi, a trojica su otišla da vas ubiju, odnosno pokušaju da zarade nagradu na koju ste ucenjeni. Osećali su se toliko bezbedno da je samo Nil ostao sa gazdom.

– Treba da pođemo.

– Tako je.

– Idem i ja – dodala je Eli uzbuđeno.

– I nemojte mi reći da ne mogu, molim vas! Ebi je moja kći i zbog nje sam prošla pravi pakao! Ako ne budete mogli da je spasete, onda ću se pobrinuti da obe zajedno okončamo... Bolje da nas ne bude, nego da dopustim da mi dete odvedu zlim ljudima!

Rekavši to, donja usna joj je zadrhtala, a oči se ispunile suzama. Dva prijatelja se zgledaše. Osetili su divljenje prema ovoj ženi i njenoj hrabrosti i požrtvovanosti. Sada zaista nisu imali srca da je odbiju.

Ćutke su pokupili konje oba ubijena bandita i krenuli.

*

Pećina se nalazila na kraju jednog slepog kanjona, iznad velike gomila šljunka i krupnog peska. Holidej je znao da

ne smeju da čekaju noć, jer je Eli kazala da joj je rečeno da će je Šokli čekati samo do podne. Pošto je on sada bio mrtav, nisu smeli da rizikuju i čekaju mrak, pošto bi Nil i Emet postali sumnjičavi.

Zato su zastali i u tišini obukli odeću bandita koju je Mak Hju poneo, a onda pojahali njihove konje. Nadali su se da će prići što bliže pećini, pre nego što ih ovi primete, jer bi na taj način imali više šansi na uspeh. Osim toga, objasnili su Eli da će je prebaciti preko sedla i da se mora truditi da što duže ostane nepomična, kako bi u potpunosti zavarali neprijatelje.

Bez problema su došli do podnožja, krećući se putem koji je Lobo opisao. Onda se odozgo začuo glas Emeta Nila.

– Javi se, ako si to ti, Šokli.

Holidej i Mak Hju se zgledaše, a mlada žena instinktivno podiže glavu. Dok joj pokaza rukom da se opusti, pročisti grlo, pokušavajući u magnovenju da se priseti da li je Šokli imao tanak ili dubok glas. Glasno se nakašljao, a onda procedio:

– Ja sam, Emete.

Odmah zatim začuo se kuršum koji mu je odneo šešir sa glave. Kleknuo je i gurnuo Elinog konja iza stena. Njegov i Mak Hjuov kolt grmnuše skoro istovremeno.

– Greška, Holideje! – doviknuo je Nil odozgo. – Imamo lozinku i tu si se prešao, pametnjakoviću.

Dok opsova i trže se unazad, kašljući zbog pregršti sitne zemlje i prašine koju mu je u lice sasuo ispaljeni metak. Pokrio je oči šakom i istog trenutka osetio udar u gornji deo desne mišice. Kolt mu sledećeg trena ispade iz ruke koja je bila suviše slaba da ga drži. Nije mogao da zadrži ni Eli koja je sišla sa konja i

stojeći iza njega, uplašeno posmatrala šta se događa.

Nil je stajao na vrhu gomile peska sa puškom koja se još dimila. Pored njega je stajao Linkoln Rend i držao ispred sebe malu Ebi.

– Mamice! – povikala je devojčica ugleđavši majku i pokušavajući da se istrgne iz Rendovih ruku. Oba bandita pokušaše da je zadrže i to se pokazalo kao fatalna greška. Naravno, Holidej je iskoristio povoljan trenutak i zgrabio Elin maleni revolver koji je neprimećen držala u rukama. Začuo se tup prasak i Emet se uhvatio za grudi. Devojčica je vrisnula i Rend se još uvek borio sa njom. Za to vreme, Emeta Nila je sustigao i drugi hitac i njegovo telo se bez glasa skotrljalo niz kosinu.

Shvativši šta se dogodilo, Rend je potegao revolver želeći da nanišani prema Holideju. Ali, instinktivno osećajući da se radi o njenom i majčinom životu, Ebi ga povuče za ruku i ugrize što je jače mogla. On zaurla, trže ruku i snažno ošamari devojčicu od čega se ona zateturala i lagano otkotrljala niz drugu stranu brdašceta.

Dok se to dešavalo, Mak Hju je mirno našao najbolji položaj i već sledećeg trenutka njegov kolt „sređivač“ je grmnuo jednom, pa još jednom. Linkoln Rend je kriknuo kao ranjena zver, pokušavajući da podigne kolt i povuče oroz. No, treći hitac ga je zauvek umirio i nad klancem je odjednom zavladała tišina.

Eli je puzeći niz padinu već stigla do svoje devojčice i glasno jecajući, ljubila je po kosi i licu. Holidej i Mak Hju su mirno stajali i nekoliko trenutaka bez reči posmatrali ovaj prizor.

– Čini mi se da je sada sve završeno
– reče najzad Džoni Mak Hju.

– Tako izgleda – složi se Holidej. Glas mu je zvučao pomalo umorno, ali i zadovoljno što se bar jedan od ovih događaja srećno završio. Što se njega lično tiče, bio je pomalo prazan, shvatajući da više nema onoga što ga je ispunjavalo i da će morati dalje, za novim uzbuđenjima i zadacima.

Kada su se svi četvoro vratili u Ostin, saznali su da je Stret nađen kako leži u krevetu, sa nožem zarivenim u grudi. Ni-

kada nisu saznali ko je to učinio, ali tajanstvenom ubici nije uspjelo da naplati nagradu koja je raspisana za Larija Streta, pošto je Linkoln Rend bio mrtav. Dok je otpratio Eli i njenu kćerku u Gidings, a onda krenuo dalje, srećan zbog ponovnog sjaja u očima mlade žene.

Bile su to stvari koje mnogi nisu primjećivali, ali koje su njemu vraćale veru u ljude. Dokle god je bilo takvih osoba kao što je Eli vredelo je ići napred, u susret događajima koji su ga čekali.

KRAJ

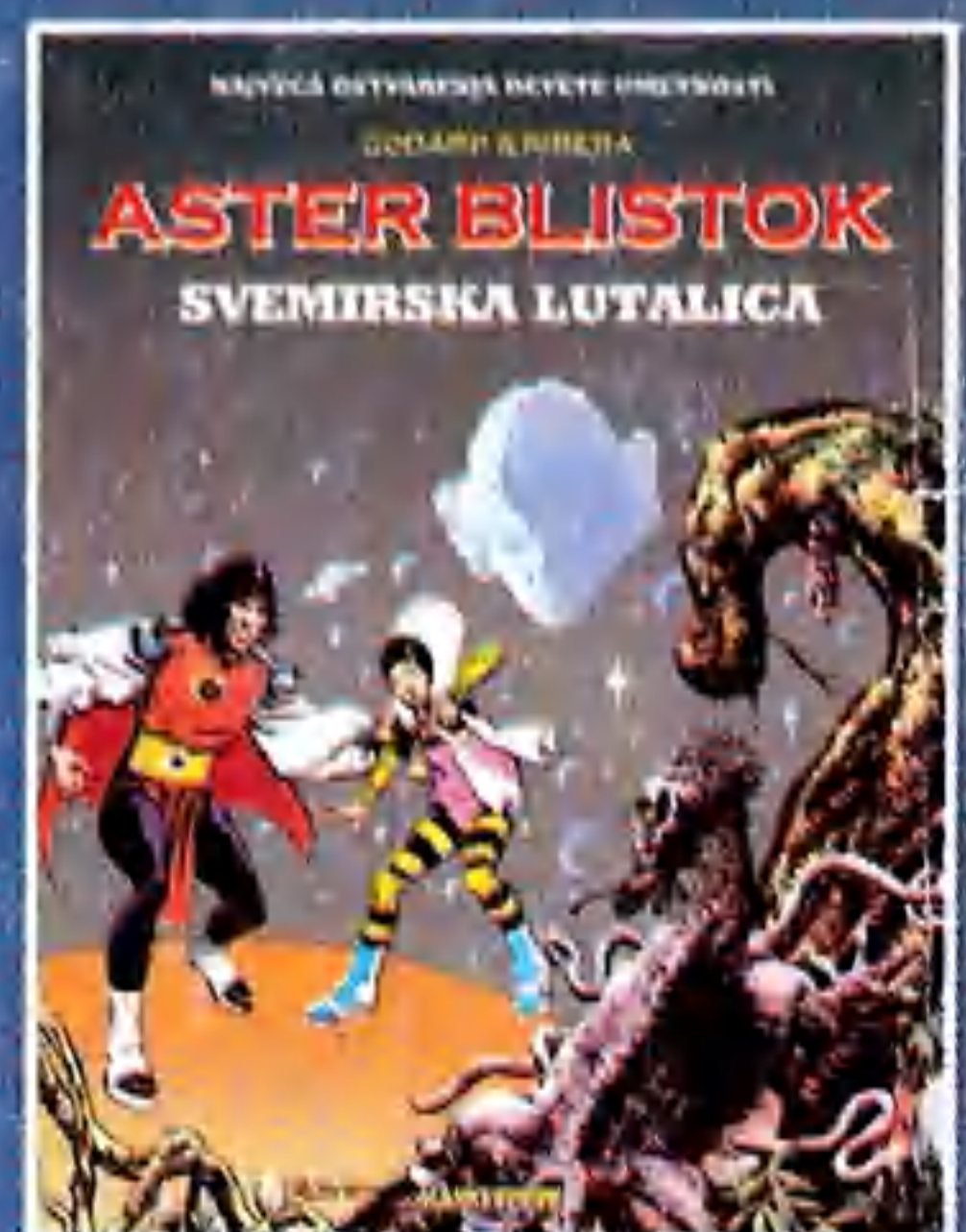
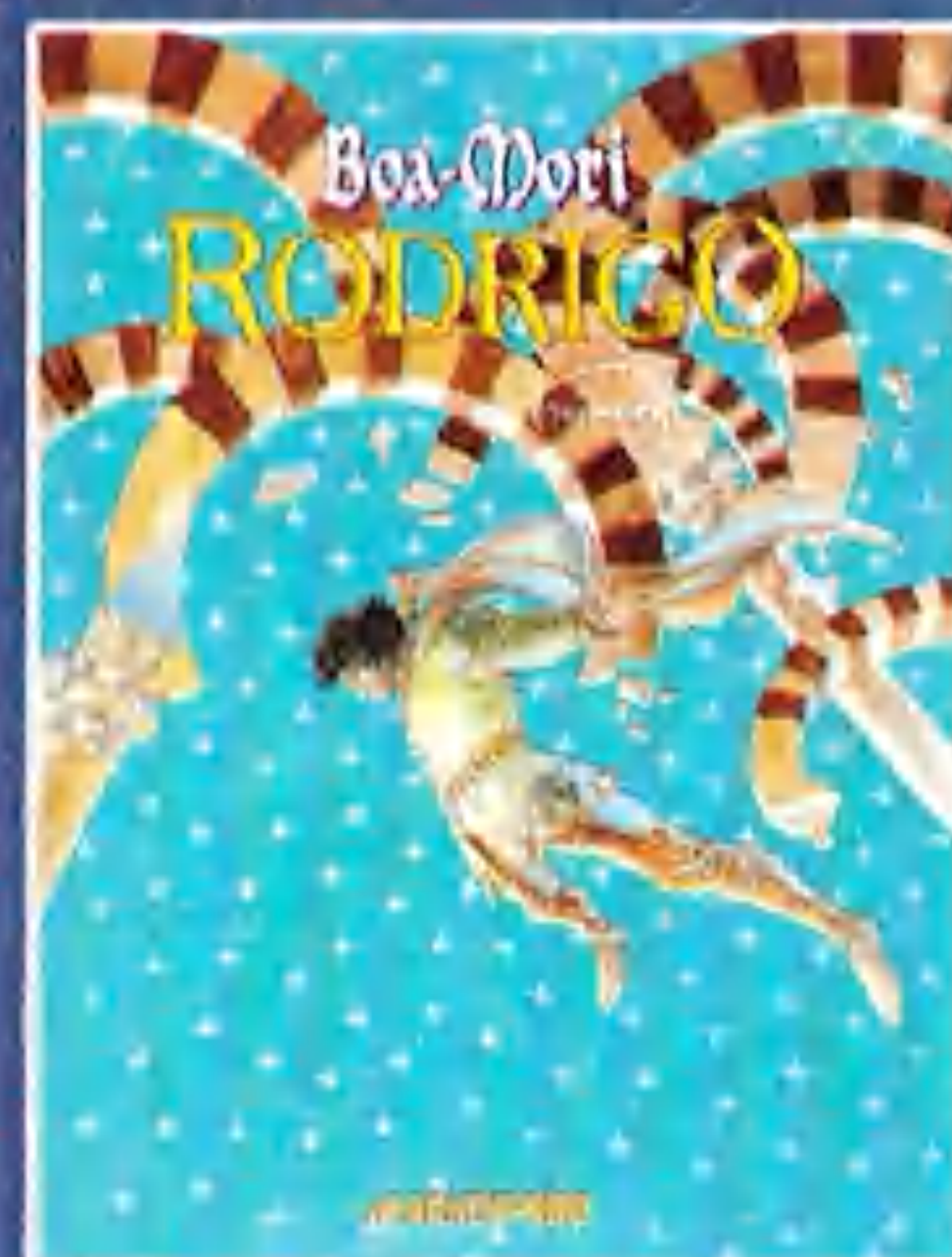
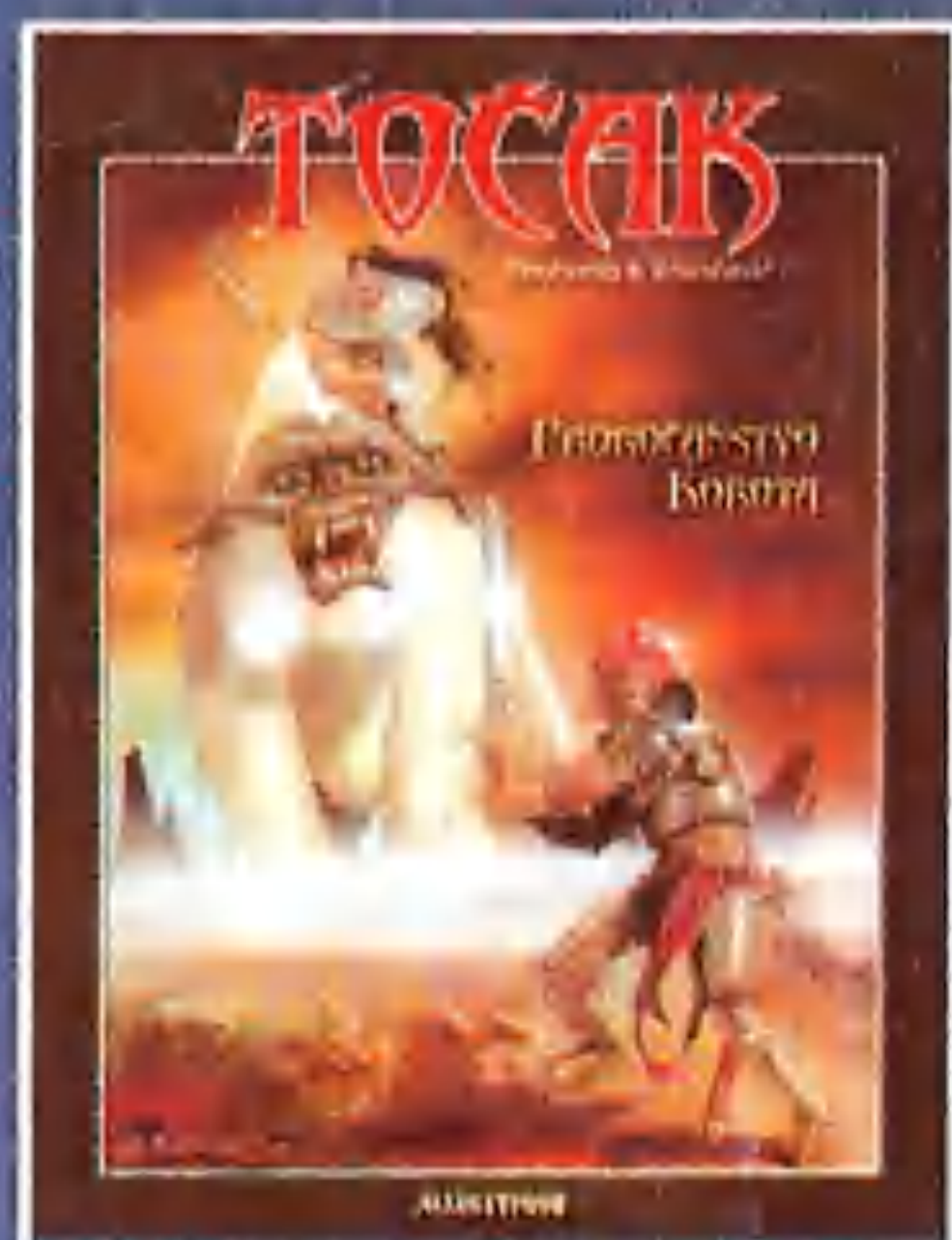
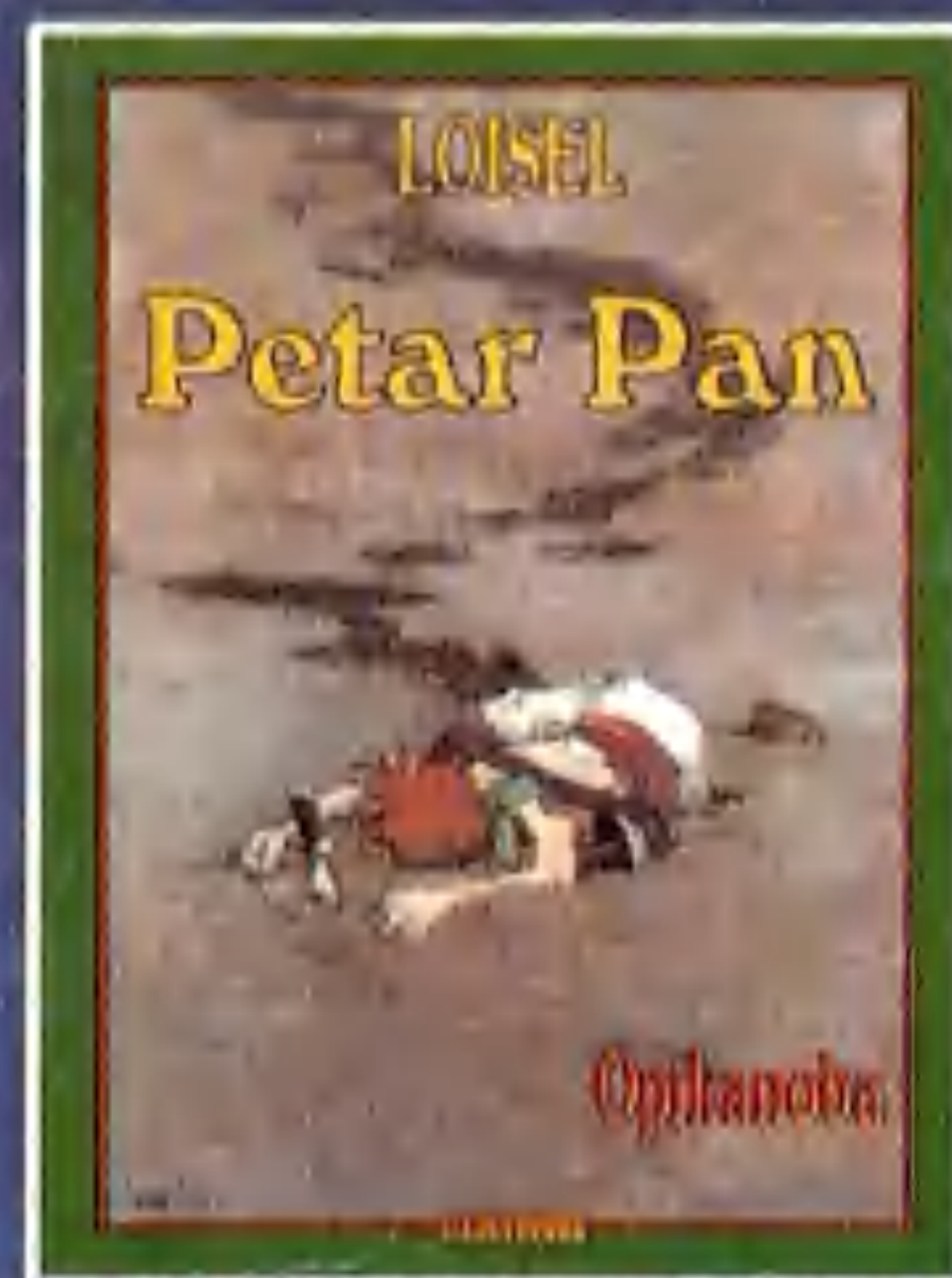
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00369

